

ЛЮБОМИР НИКОЛОВ
КОННИКЪТ НА
АПОКАЛИПСИСА

chitanka.info

БЕЛЕЖКА ОТ АВТОРА

В началото на VIII век арабите (наричани по онова време маври) завладяват почти цяла Испания. Християнски владения остават само две тесни ивици в северната част на полуострова. От края на същия век започва борбата за възвръщане на изгубените територии. Стъпка по стъпка християнските владетели изтласкват мюсюлманите все по-далече на юг, докато през 1492 година крал Фердинанд Арагонски превзема последното мавританско владение — Гранада. Тези почти седем века на борба срещу ислямските завоеватели са наречени Реконквиста — един от най-славните епизоди в историята на европейското рицарство.

В тази книга-игра съм използвал елементи от испанската история по време на Реконквистата. Но разказаното в нея не бива да се приема за реалност. Значителна част от действието, описаните места и действащите лица са измислени. Не съществува нито графство Арманилия, нито халифат Мосадир. Не съществува и ръкопис на Мохамед — първоначално учението му се е разпространявало само устно и първият ръкопис на Корана бива съставен едва след неговата смърт (по-точно през 655 година) по заповед на халифа Осман ибн Афан.

Трябва да спомена още, че макар действието да се развива на границата между XI и XII век, в много отношения съм използвал елементи от по-късни времена — например рицарските доспехи, които се появяват през втората половина на XIII, а истинския си вид придобиват едва през XIV-XV век. Същото може да се каже и за барута, станал известен на нашия континент чак около началото на XIV век. Колкото до Балдуин Фландърски, той бива коронован за крал на Иерусалим едва в края на 1100 година, но съм си позволил да изместя това събитие с една година напред просто защото героят ми нямаше какво да прави из Светите земи след края на кръстоносния поход.

Може би горните думи ще се сторят някому излишно формализиране. Та нали това е само книга-игра. (Например съвсем неотдавна един автор от жанра заяви на всеослушание, без изобщо да се смуцава, че черпи познанията си за индианците от книгите на Карл Май. Няма що, страхотно „научно“ помагало!) Но лично аз винаги съм държал измислицата да бъде измислица, а фактът — точен и проверен факт.

Впрочем, винаги съм държал и на още нещо — да не досаждам на читателите с подробности, които засягат единствено мен. Затова няма да се разпростирам нито върху личните си творчески постижения, нито върху предпочитанията си към едно или друго, нито пък ще си позволя да плюя по конкуренцията — защото ВСЯКА конкуренция е достойна за уважение.

Без повече приказки, желая ви приятно четене.

Колин Уолъмбъри

През този топъл пролетен ден на 1100 година рицарят Диего де Алтасар се завръща към своето родно графство Арманилия след четиригодишно отсъствие. Зад гърба му са кръвопролитните сражения на Първия кръстоносен поход, завършили с превземането на Иерусалим.

Но сраженията с неверниците не са останали в миналото. Защото християнските владения Барселона, Арагон, Леон и Кастилия граничат с могъщата мавританска държава. Крехките примирия непрестанно се нарушават и от двете страни. Крал Алфонсо Храбри не крие стремежа си да завоюва нови територии, а ако е възможно — завинаги да изтласка маврите от последните им владения в Европа. Срещу него обаче е фанатичната сила на ислямските владетели, разполагащи с подкрепата на могъщия Алморавидес — повелител на Северна Африка и половината от Испания.

На тази раздирана от сражения земя се издига замъкът Алтасар — един от важните стратегически пунктове по границата между християнските и мюсюлманските владения. Ще може ли завръщането на един рицар да промени развоя на събитията? Това ще решиш ти, читателю. Защото Диего де Алтасар — **ТОВА СИ ТИ**.

Преди началото на приключението — едно предупреждение. Бъди внимателен във всяка своя дума и постъпка. Още първите часове

на родна земя ще бъдат решаващи за бъдещата ти съдба... а може би и за съдбата на цяла Испания.

И тъй, започни от **1**.

ЕПІЗОДИ

— Диего! Не бързай толкова! Каруците изостават.

Задържаш коня и се обръщаш. Трите каруци наистина са изостанали по неравния път. Между тебе и тях бавно яздят двамата ти бойни другари от кръстоносния поход — бароните Родриго де Рохалор и Хуан Валамирас. Копията и мечовете им блестят под лъчите на залязващото слънце. Докато те догонва, Родриго вдига ръка и избърсва потта от челото си. Не е особено приятно да яздиш с готово за бой оръжие, но от няколко дни насам ви предупреждават, че тукашните места са опасни. По ничията земя между мавританските и християнските владения върлуват банди разбойници. Говори се, че неверниците ги насърчавали, макар сами да търпят доста загуби от техните нападения.

Дори и да не ви бяха казвали за това, щяхте да го разберете по поведението на групичките селяни, които срещате от време на време. Докато неколцина работят, винаги има поне един наблюдател, оглеждащ напрегнато околностите за поява на врагове. Всеки път те обзема жал, когато виждаш как тия нещастни хора трепват от страх при вашата поява, а сетне с дълбоко облекчение ви пращат благословии. За тях въоръжените рицари са закрила срещу набезите на разбойнически банди — все едно дали нападателите са християни или мюсюлмани.

Едва удържаш нетърпението си. Под огнения залез в далечината вече различаваш тъмната синева на океана, а когато напращаш очи, струва ти се, че съзираш и белите стени на замъка Алтасар. От четири години си мечтал за тази гледка.

Въпреки всичките ти подканвания каруците се влачат едва-едва. В гъстеещия мрак забелязваш отдясно високите каменни стени на манастира „Санто камино“. Остава ви да изминете още доста път и едва ли ще успеете да се приберете преди полунощ. Неволно ти минава благоразумната мисъл да пренощувате в манастира, а утре да продължите към кръстопътя.

52. Ако предложиш на приятелите си да спрете в манастира, мини на
- Ако предпочиташ да продължите напред попадаш на **85**.

Кой препуска зад теб?

Хуан и Родриго — мини на **13**.

Само Хуан — продължи на **32**.

Отец Фиделиус приема отговора ти с явно недоверие.

— Странна работа, благородни рицарю. Доста време ви е трябвало, за да размислите. Дали пък неочакваното решение не се дължи на нощния мрак в гората преди кръстопътя?

Лицето ти пламва, но полагаш усилия да отговориш спокойно:

— Ако правилно ви разбирам, отче, вие намеквате, че съм се изплашил. Грешите. Но и да беше така, на ваше място не бих осъждал човек, който е проявил благоразумието да не тръгва слепешком срещу неизвестни опасности.

— Само че вие тръгнахте, млади графе! — саркастично възкликва отец Фиделиус. — А малодушието си остава малодушие, с каквито и имена да го прикриваме. Е, какво ще речете сега?

Яростно изтегляш меча от ножницата. Абатът изплашено отскача назад, но ти хващаш оръжието с две ръце и бавно го поднасяш пред лицето му. В светлината на кандилото, което държи единият монах, ясно личат кървавите петна по острието.

— Ето, това ще река, отче. Не исках да се хваля, но Господ ми е свидетел, че ме принудихте. По пътя ме нападнаха. Бяха петима. Двама вече няма да тормозят мирните пътници, а и третият кой знае дали ще се оправи. Останалите избягаха.

За момент абатът сякаш не знае какво да каже и само се вглежда мълчаливо в окървавеното острие. Отбележи, че печелиш 20 точки престиж пред отец Фиделиус и премини на **113**.

4

Случвало ли ти се е днес да заповядаш нещо на Родриго?

Да — продължи на **89**.

Не — мини на **64**.

Спираш задъхан и трескаво се оглеждаш в мрака. Не виждаш нищо, което да ти помогне. Нищо... освен някакъв дълъг клон, надвиснал над пътя. Ако беше две педи по-ниско, би могъл да изненада преследвачите. Но за съжаление не е така.

През главата ти светкавично прелита идея. Не е кой-знае колко оригинална. Всъщност дори може да се каже, че е стара и изтъркана като номер с въжето. Но въпреки това може да свърши работа. Ако успееш да изпълнеш клона настрани и надолу, а после да го пуснеш в подходящия момент срещу преследвачите...

Ще опиташ ли да го направиш?

Да — мини на **129**.

Не — продължи на **82**.

6

Хуан те поглежда тъй, сякаш не вярва на ушите си.

— Какво говориш, Диего? Нима допускаш, че баща ми може да е убиец?

Тъжно поклащаш глава.

— Не бих искал да го вярвам, но след като той сам призна в предсмъртния си час...

Лицето на Хуан пламва. Той изведнъж изтегля меча си и с всичка сила го забива в земята пред теб.

— Граф Алтасар, каня ви на двубой! Нека Божият съд да реши дали баща ми е бил грешен, или не!

Ако приемеш да се биеш с Хуан, мини на **141**.

Ако откажеш, продължи на **218**.

103. Колко точки престиж си загубил досега? Ако са 25, продължи на
- Ако са между 10 и 20, мини на **60**.
- Ако са по-малко от 10, прехвърли се на **87**.

Чуваш яростния вик на Хуан. За момент копието му се мярка високо над теб. Очевидно той се опитва да ти помогне, без да мисли за риска. Ала вече е твърде късно. Кинжалът безмилостно полита надолу, пронизвайки със зловещо хрущене окото и мозъка ти. Така завършва животът на арманилския граф Диего де Алтасар.

Оръженосците са спрели каруците на кръстопътя. Връщаш се към тях и бързо нареждаш:

— Погрижете се за човека! Настигнете барона, повикайте помощ от Рохалор и Алтасар! Не губете време, Валамирас е нападат от маврите!

Сетне, без да изчакваш отговор, обръщаш коня и се устремяваш след своя приятел.

Мини на **106**.

Небрежно размахваш ръка.

— Няма нищо, Хуан. Просто съм малко нервен след тия неприятности с монасите.

Хуан кимва и се отдалечава напред. Продължаваш след него, като оглеждаш все тъй внимателно околностите на пътя. Но засега гората е тиха и спокойна. Само едно те учудва — когато минавате през мястото на снощната засада, не забелязваш никакви следи. Сякаш някой се е погрижил да ги премахне. Странно... Обикновените разбойници нямат навика да са чак толкова предпазливи.

Премини на [70](#).

Когато му казваш за подаръка от Балдуин, старият войник радостно възкликва:

— Слава Богу! Значи няма да се наложи да събираме нов данък от бароните.

Отбележи, че си отделил 500 пиастри за неотложни разходи и продължи на [59](#).

Ездачът изхвърква от седлото като парцалена кукла. Следващият кон се препъва в безжизненото му тяло, а върху него налита и третият. Конете и ездачи се превръщат в купчина крещяща, цвилеща, мятеща се плът. Оставяш ги да се мятат. С тях ще се заемеш след малко. Сега имаш по-важна задача.

Мини на [45](#).

Обзети от кръвожадна ярост, маврите продължават да сипят удари върху своите жертви, без да те забелязват. Задържаш коня и след малко двамата ти приятели са до теб. Все още имате предимството на изненадата. Как предпочиташ да нападнете?

Плътно един до друг — мини на **91**.

От три страни едновременно — продължи на **77**.

Готов за безмилостна схватка, ти здраво стискаш меч с две ръце. В тишината се раздават човешки стъпки. Напрягаш слух, за да различиш колко са нападателите. По всяка вероятност четирима или петима. Лошо... Ако са прости разбойници, има някаква надежда да се справиш. Но ако си налетял на банда от избягали войници, май ще трябва да се сбогуваш с живота на този мрачен път.

Внезапно долавяш нещо странно. Стъпките не идват към теб. Напротив, отдалечават се! Какво става? Нима са се изплашили? Не, невъзможно — знаят, че си сам. Тогава?

Конско пръхтене в тъмнината ти подсказва отговора. Нападателите се връщат при конете си. Проклятие! Дори и най-добрият боец няма особени шансове, когато трябва да влезе пеш в схватка с четирима или петима конници.

Ако сметнеш за най-разумно веднага да побегнеш към манастира, мини на **65**.

Ако опиташ да се укриеш в гората, попадаш на **255**.

Ако останеш да се биеш на пътя, продължи на **186**.

С отчаяно усилие завършваш „двойната пеперуда“... и едва в последния миг разбираш, че Хуан е очаквал тъкмо такъв трик. Той с лекота се отклонява от удара, докато копието му безпогрешно се вмъква между крака ти и коня. Изхвъркваш от седлото и тежко се стоварваш върху тревата.

С оглед на подобен случай, преди двубоя и двамата сте запълнили доспехите си с дебели подплънки. Но въпреки това си зашеметен от удара и едва се изправяш на крака, докато Естебан тича да ти подаде меч.

В подобен двубой не се прилагат правилата на рицарските турнири. Важна е само победата. Ако сега нападне с копието, Хуан има всички шансове да те повали ранен... или дори мъртъв.

Отново трябва да избереш сам на кой епизод ще продължиш — **40** или **264**.

Когато се завръщаш в трапезарията и разтваряш касетката, лицето на отец Фиделиус се вкаменява от изумление. В хлътналите му очи пламва трескав огън. По време на кръстоносния поход хиляди пъти си се срещал с алчността и отлично знаеш как изглежда тя върху човешкото лице. Но чувството, което виждаш пред себе си в момента, е по-различно. Липсва най-важното — егоизмът. Усещаш, че абатът е готов на всичко, за да се сдобие с това богатство... но не за своя лична изгода.

— Не ще и дума, кралски подарък — бавно произнася отецът с дрезгав глас. — Но този свят има само един истински владетел и Той стои над всички нас. От Негово име те моля, сине мой, отдели за светата църква половината от това богатство. Защото днес страната ни отчаяно се нуждае от могъща духовна опора.

Ако се съгласиш, продължи на **88**.

Ако откажеш, мини на **39**.

До замъка остават още стотина метра, когато внезапно виждаш как портата се разтваря и срещу теб изскача отряд въоръжени войници. Начело препуска старият Естебан — командирът на алтасарския гарнизон. Щом те разпознава, той прави знак на войниците да продължат и спира до теб.

— Какво има, Естебан? — тревожно питаш ти.

— Нещо не е наред, господарю — отвръща той с още потревожен глас и посочва към кръстопътя. — Погледнете!

Обръщаш се. В далечината Хуан бясно препуска към Валамирас, а от кръстопътя насреща ви се задава конник. Дори отдалече личи, че човекът е болен или ранен — тялото му се олюлява при всеки подскок на коня и само по някакво чудо все още се крепи в седлото.

Впрочем, чудото не трае дълго. Преди войниците да го наближат, човекът залита по-силно и се свлича на пътя.

Без повече приказки ти и Естебан се устремявате напред. Отблизо виждаш, че човекът наистина е ранен — от рамото му стърчи пречупена стрела. Загубил е доста кръв, но когато двама войници слизат от конете да му помогнат, той намира сили да размаха ръка.

— Оставете ме... към Валамирас... маврите... баронът...

После дълбоко въздъхва и губи съзнание. Ала казаното е повече от достатъчно.

— Един да остане при него! — бързо нарежда Естебан. — Всички други — към Валамирас!

В гърдите ти избухва гняв. Маврите! Значи отново нападат християнските земи. Но този път ще платят скъпо!

Мини на [236](#).

— Да се измъкваме, Хуан! — извикваш ти и пришпорваш коня си.

Уви, Господ не обича страхливците. Докато опитваш да се измъкнеш от тълпата нечия сабя подсича сухожилието на коня ти и благородното животно рухва с диво цвилене. Преди да се опомниш, неколцина от враговете вече са върху теб. Напразно опитваш да се надигнеш — тежестта на неверниците заедно с тежестта на собствените ти доспехи те държи прикован към прашния път. Някой отмята забралото на шлема и пред очите ти блесва острието на кинжал.

Премини на **8**.

Макар и отпочинали през нощта, конете ви се движат доста бавно с този допълнителен товар. Едва след около час и половина излизате от гората и приближавате кръстопътя. Спираш и отново се обръщаш. Тук пътищата ви се разделят. Родриго ще трябва да завие наляво, Хуан продължава напред, а ти ще се отправиш надясно, към брега на океана.

С приближаването към родните места приятелите ти са станали нетърпеливи. Преди да се сбогуваш, хвърляш към тях поглед, изпълнен с тъжна завист. Щастливци! В родните домове ги очаква радостно посрещане. А за теб... за теб завръщането в Алтасар не означава нищо, освен скръб и печал.

Вече се каниш да пришпориш коня, когато в далечината забелязваш облак прах. Някой препуска откъм замъка Валамирас.

Ако решиш да изчакаш неизвестния конник, мини на **79**.

Ако продължиш към Алтасар, прехвърли се на **33**.

Надеждите да узнаеш тайната се оказват напразни. Три часа мавърът изтърпява със стиснати зъби и най-страшните мъчения. Найсетне, напълно загубил сили, той прошепва едва чуто:

— Ноктите... на орела... пазят съкровището...

Сетне издъхва.

Свиваш рамене. Тайната ще остане неразкрита. Някой ден може да потърсиш съкровището на Пеня алта, но сега имаш по-важни задачи.

Премини на [292](#).

Върху аскетичното лице на абата се появява тънка, скъперническа усмивка.

— Граф Алтасар, няма да крия, че тази вечер ми направихте добро впечатление. Все още не смея да му се доверя докрай, но от все сърце се моля на Бога близките дни да го потвърдят. Защото в днешните тежки времена светската власт и църквата трябва на всяка цена да обединят усилията си в борбата срещу неверниците. Но нека да седнем, разговорът ни няма да е съвсем кратък.

Мини на [132](#).

Из древните летописи:

На 21 май, лето Господне 1100, кралските войски заедно с местните благородници под командването на арманилския граф Педро де Моренитас след тежки битки превзеха крепостта Алтасар. Тежко раненият бунтовник Диего де Алтасар бе заловен жив. По заповед на граф Моренитас предателят бе закачен в клетка на крепостната стена, където издъхна и скелетът му остана да виси там за назидание на всички.

Три седмици по-късно фанатизирани мюсюлмански пълчища, подстрекавани от своя „махди“ Абдула ибн Таруми, нахлуха в Арманилия. Към тях се присъединиха войските на Алморавидес, пристигнали с кораби от африканския бряг. След неотдашните междуособици графството нямаше готовност за съпротива и бе превзето с нечувани жестокости. Манастирът „Санто камино“ бе разграбен и опожарен, а неговият игумен отец Фиделиус — набит на кол след варварски мъчения.

От Арманилия маврите се устремиха като неудържим прилив към Талавера, Мадрид и Толедо...

Този път пръстите ти се вкопчват в клона. За миг увисваш във въздуха, после жилавото дърво бавно се огъва надолу и нозете ти докосват пътя. Забивайки пети в земята, с отчаяно усилие издърпваш клона назад. Капанът е готов! И тъкмо навреме, защото конниците вече връхлитат като черна лавина сред мрака. Усмиваш се свирепо. Сега идва техен ред да се изненадат.

Първият нападател е само на няколко крачки. Разтваряш пръсти и клонът профучава през тъмнината. Очаквал си да улучиш ездача, но става нещо далеч по-добро. В нощта се раздава бясно цвилене. Първият кон се премята и пада на пътя, затискайки ездача си. Върху него налитат следващите два. Конете и ездачи се превръщат в купчина крещяща, цвилеща, мятаща се плът. Оставяш ги да се мятат. С тях ще се заемеш след малко. Сега имаш по-важна задача.

Мини на [45](#).

С оглушителен боен вик се врязваш в тълпата маври. Първият пада, пронизан от копието ти, без изобщо да разбере какво става. Намушкваш още един, после захвърляш копието и започваш да раздаваш с меча си страховити удари наляво и надясно.

Но изглежда, че в своята ярост си забравил едно от най-важните правила на рицарската война: никога не оставай сам между враговете. Само след минута тази грешка се оказва пагубна, защото и маврите отлично знаят — веднъж повален от коня, рицарят става безпомощен пленник на тежките си доспехи. Нечии жилави ръце се вкопчват в крака ти, изтръгват го от стремето и напъват нагоре. Загубил равновесие, ти се олюляваш в седлото, размахваш ръце... и рухваш на земята.

Преди да се опомниш, неколцина от враговете вече са върху теб. Напразно опитваш да се надигнеш — тежестта на неверниците заедно с тежестта на собствените ти доспехи те държи прикован към прашния път. Някой отмята забралото на шлема и пред очите ти блесва острието на кинжал.

Усещаш с гърба си как земята трепери под ударите на тежки конски копита. Кой още напада маврите?

Хуан и Родриго — мини на **191**.

Само Хуан — продължи на **8**.

Уви, прекалено самонадеяно си заложил всичко на бързината си. Преди да се приведеш докрай, въжето те закача под брадата. Седлото изчезва изпод теб, сетне рухваш на земята и за миг губиш съзнание от удара. Нима това ще бъде краят? Навярно да, ако шансът не ти помогне.

Избери сам на кой епизод ще продължиш — **143** или **192**.

— Става дума за онзи човек — отговаря мрачно абатът. — За онзи бивш монах на име Доминик. Още миналата година братята от Мадрид ми изпратиха писмо, в което най-подробно описват истинския му облик. Няма съмнение, че той е продал душата си на дявола, графе. Занимава се с черна магия, четете древни езически и дори мавритански ръкописи, неведнъж открито е изразявал несъгласие с учението на църквата. В днешните съдбовни времена подобен човек не заслужава друго, освен да бъде изгорен като магьосник и еретик! И това щеше да стане отдавна, ако баща ви не го бе взел под своя закрила. Умолявам ви, графе, не допускайте същата грешка! Не рискувайте спасението на душата си. Трябва час по-скоро да отървем графството от еретика!

Положението става сериозно. Трябва да решиш съдбата на един човек. Ако се съгласиш с отец Фиделиус, мини на [122](#).

Ако категорично откажеш, прехвърли се на [276](#).

Ако потърсиш средно положение и предложиш да изгониш брат Доминик от графството, продължи на [259](#).

Ако се опиташ да хитруваш и кажеш на отец Фиделиус, че ще оковеш еретика в подземията на замъка, попадаш на [53](#).

— Я стига с тия глупости — ядосва се Родриго. — Откога вземем да си заповядваме?

И без да изчаква твоя отговор, той препуска напред. Оръженосецът му бързо подкарва каруцата след него.

— Ама че магаре... — промърморва Хуан.

И ти си на същото мнение, но Родриго вече е твърде далече, за да му го съобщиш. Ще трябва да се примириш с липсата на неговата компания.

Мини на **83**.

С този избор неволно даваш предимство на своя противник, защото ударът изисква не толкова сила, колкото ловкост. За да го нанесеш, трябва да вдигнеш щита над себе си и да се приведеш на една страна. В подобна поза трудно се пази равновесие. Макар и по-слаб от теб, Хуан използва момента и с всичка сила стоварва щита си върху твоя. Залиташ и втори яростен удар те поваля на земята. Преди да се опомниш, противникът вече е стъпил върху гърдите ти. Той дръпва забралото на шлема и зърваш острието на меча му само на няколко сантиметра от очите си.

— Граф Алтасар — високо изрича Хуан, — признавате ли Божията присъда, че баща ми е невинен?

Какво ще отговориш?

Да — мини на [149](#).

Не — продължи на [282](#).

Напрежението ти е придало удивителна сила. С едно премятане се озоваваш върху клона и обръщаш глава назад. Конниците вече приближават като зловещи призраци в нощния мрак, но по всичко личи, че не са те забелязали. Ето, само след броени секунди ще минат точно под теб!

Ако желаш да ги нападнеш, мини на [176](#).

Ако предпочиташ да се затаиш на клона, продължи на [222](#).

По твоя заповед войниците издигат бесилка високо над крепостната стена. Когато палачът вече е надянал примката на шията му, шейх Ахмед те поглежда с презрение и високо изрича:

— Невярно куче, ти наруши собствената си клетва! Затова сега искам да ти кажа едно. Преди смъртта си Абад Трети е разкрил точно какъв знак сочи към съкровището. Но ти никога не ще го узнаеш.

И с тия думи мавърът сам се хвърля от стената.

Свиваш рамене. Тайната вече е изгубена. Някой ден може да потърсиш съкровището. Но сега имаш по-важни грижи.

Мини на [292](#).

Докато разказваш, вече сте наближили мястото на снощното нападение. Странно, наоколо няма никакви следи. Хуан оглежда пътя и се навъсва.

— Не ми харесва това, Диего. Не прилича на обикновено разбойническо нападение. Разбойниците едва ли биха се върнали да заличат следите. Слушай, може да ти се стори глупаво, но предлагам да си сложим доспехите.

Междувременно Родриго се е приближил до вас и чува последните му думи.

— Вярно, Хуан — намесва се той. — По-глупава идея отдавна не бях чувал. Не стига, че ония непрокопсани монаси ни забавиха толкова, ами сега и ти ще ни караш да спираме заради някакви нелепи приумици. На тебе ли да разправам колко време ще ни трябва, за да наденем проклетите доспехи и колко ще тежат — и на нас, и на конете? Ти какво ще речеш графе?

Ако се съ согласиш с Родриго, мини на **84**.

Ако подкрепиш идеята на Хуан, продължи на **46**.

Обзети от кръвожадна ярост, маврите продължават да нанасят удари върху своите жертви, без да те забелязват. Задържаш коня и след малко Хуан е до теб. Все още имате предимството на изненадата. Как предпочиташ да нападнете?

Плътно един до друг — мини на [125](#).

От две страни едновременно — продължи на [77](#).

Продължаваш към Алтасар, но само след няколко минути изотзад долитат виковете на Пако. Обръщаш се. Оръженосецът се е изправил върху каруцата и с всички сили размахва ръце. Когато вижда, че е привлякъл вниманието ти, той посочва към кръстопътя. Поглеждаш натам и с изненада забелязваш Хуан и Родриго да препускат заедно към Валамирас. Край пътя е спрял самотен кон, но от ездача му няма и следа. Нещо не е наред!

Без да се колебаеш нито миг, ти препускаш обратно. Отминаваш кръстопътя, завиваш към Валамирас и сега виждаш ездача. Човекът лежи в крайпътната трева, а от рамото му стърчи пречупена стрела. Изгубил е доста кръв, но когато спиращ за момент до него, събира сили, за да избъбри:

— Маврите... маврите...

Повече не успява да каже нищо, само въздъхва тежко и губи съзнание.

В гърдите ти избухва гняв. Маврите! Значи отново нападат християнските земи. Но този път ще платят скъпо!

— Пако! — изкрещяваш ти. — Повикай помощ от Алтасар!

После яростно захлопваш забралото на шлема и се устремяваш подир Хуан и Родриго.

Мини на [68](#).

— Идвам заради едно ваше обещание — прямо отвърща абатът.
— Ако си спомняте, при първия ни разговор казахте, че преди да направите дарение на манастира, искате да разберете какво мислят хората за него. Е, сега вече навярно знаете, че нашите монаси са си спечелили всеобщо уважение със своето благочестие и своята борба за разпространяване на правата вяра. Мога ли да се надявам на част от богатството, което донесохте от Светите земи?

Този път нямаш възможност да избегнеш неприятната тема.
Какво ще отговориш на отец Фиделиус?

Да — мини на **208**.

Не — продължи на **62**.

Този път абатът те изненадва с широка и топла, съвсем човешка усмивка.

— Сине мой, от все сърце благодаря на Бога, че ни връща един млад, доблестен и предан на църквата благородник. Имахме отчаяна нужда от човек като теб. Защото в днешните тежки времена светската власт и църквата трябва на всяка цена да обединят усилията си в борбата срещу неверниците. Ще бъда откровен докрай — бях чул съвсем други отзиви за теб. Радвам се да открива доколко неверни са били, ала същевременно това ме изпълва с тревога и трябва да те предупредя: пази се, сине мой! По тукашните места имаш могъщи и коварни врагове.

— Кой са те, отче? — бързо питаш ти.

Отец Фиделиус поклаща глава.

— Не мога да хвърлям обвинения с лека ръка. Засега ще премълча подозренията си. Но нека да седнем, разговорът ни няма да е съвсем кратък.

Мини на [132](#).

Изкачването наистина се оказва безумен риск. Десетки пъти губиш опора и едва успяваш да се вкопчиш с нокти във влажния камък. Когато най-сетне се добираш до гнездото, дланите и коленете ти са ожулени до кръв.

Уви, всичко е било напразно. Не откриваш нищо, освен тясна издатина, върху която едва се крепи гнездото. Чувстваш се напълно изтощен. Сядаш върху съчките, за да събереш сили за слизането.

В този момент се раздава плясък на криле и разяреният орел се спуска от висините право към главата ти. Неволно скачаш на крака, губиш опора... и политаш в бездната.

Избери сам на кой епизод ще продължиш — [128](#) или [205](#).

Ударът е страхотен. Мечът ти потъва до дръжката в гърдите на врага. Докато конят бясно продължава напред, безжизненият труп изхвърква от седлото и се стоварва върху теб. Падаш назад, но веднага скачаш на крака и се опитваш да измъкнеш меча си.

Уви, не ти остава време да го сториш. Останалите конници връхлитат с размахани оръжия и преди да направиш каквото и да било, ударът на тежка бойна секира разцепва черепа ти.

Продължаваш към Алтасар, но само след няколко минути изотзад долитат виковете на Пако. Обръщаш се. Оръженосецът се е изправил върху каруцата и с всички сили размахва ръце. Когато вижда, че е привлякъл вниманието ти, той посочва към кръстопътя. Поглеждаш натам и с изненада забелязваш Хуан да препуска в безумен галоп към Валамирас. Край пътя е спрял самотен кон, но от ездача му няма и следа. Нещо не е наред!

Без да се колебаеш нито миг, ти препускаш обратно. Отминаваш кръстопътя, завиваш към Валамирас и сега виждаш ездача. Човекът лежи в крайпътната трева, а от рамото му стърчи пречупена стрела. Изгубил е доста кръв, но когато спиращ за момент до него, събира сили, за да избъбри:

— Маврите... маврите...

Повече не успява да каже нищо, само въздъхва тежко и губи съзнание.

В гърдите ти избухва гняв. Маврите! Значи отново нападат християнските земи. Но този път ще платят скъпо!

— Пако! — изкрещяваш ти. — Повикай помощ от Алтасар!

После яростно захлопваш забралото на шлема и се устремяваш подир Хуан.

Мини на **106**.

Бавно поклащаш глава и виждаш как върху костеливото лице на абата алчността отстъпва място на жестоко разочарование, което всеки момент е готово да се превърне в лична неприязън. Ако все пак решиш да отделиш нещо за манастира (макар и не половината си богатство), мини на [51](#).

Ако смяташ, че е излишно да го правиш, продължи на [66](#).

Тревожно извърщаш глава. Ала Хуан не е и помислил да се възползва от положението. Виждаш го как скача от коня и размахва ръка към оръженосеца си, който веднага се втурва напред.

— По-внимателно, господарю! — възкликва Естебан, докато ти подава меча. — Този барон Валамирас явно е опитен боец.

Продължи на [256](#).

Имаш чувството, че земята трепери под копитата на коня ти. Вече те е обзело опиянението на предстоящата схватка. През процепите на шлема вятърът облъхва разгорещеното ти лице. Само след минута вече си изпреварил своя приятел и неудържимо продължаваш напред.

— Диего, почакай! — чуваш зад гърба си вика на Хуан.

Усмиваш се със стиснати зъби. Да чакаш ли? Не, граф Алтасар не изчаква никого в битката!

Край тебе прелитат ниви, хълмове, маслинови горички. В далечината забелязваш кулите на замъка Валамирас. Всеки момент ще срещнеш врага.

Мини на [137](#).

Естебан се колебае още малко и неохотно добавя:

— Няма как, ще се наложи да съберем нов данък от бароните.

Кимваш. Очевидно се налага да го направите. Отбележи, че в близките дни касата на Алтасар ще се попълни с 1000 пиастри, от които половината веднага ще отидат за неотложни разходи, а с останалите 500 ще можеш да разполагаш както сметнеш за добре.

Отбележи също така, че губиш 10 точки популярност пред бароните. След това премини на **59**.

Колко точки престиж си спечелил? Ако нямаш нито една, премини на **117**.

От 1 до 10 — продължи на **80**.

От 11 до 29 — прехвърли се на **21**.

От 30 нагоре — попадаш на **35**.

Завръщаш се в Алтасар, намираш здраво въже и се отправяш към Пеня алта заедно с Пако, който непрестанно се вайка и те уговаря да се откажеш от начинанието. Но ти вече си толкова разпален, че нищо не може да те спре. След като намираш мястото, прикрепваш въжето за една остра скала и започваш да слизаш надолу. Питаш се дали тъкмо към това гнездо не е идвал баща ти преди смъртта си.

Много скоро обаче ти хрумва друг, много по-сериозен въпрос — дали на свой ред няма да станеш жертва на Пеня алта. Спускането по отвесната скала е невероятно трудно. Въпреки въжето, на няколко пъти едва успяваш да се удържиш над бездната. А когато най-сетне достигаш целта, очаква те горчиво разочарование. Не намираш нищо, освен тясна издатина, върху която има прогнило, отдавна изоставено гнездо.

И ако слизането е било трудно, то катеренето обратно се оказва истински кошмар. Дланите ти са изранени до кръв от въжето, пръстите ти са безчувствени и всеки момент могат да престанат да ти служат. По някакво чудо успяваш да се добереш до върха на скалата, пропълзяваш на няколко крачки от ръба и се просваш върху студения камък.

Повече не желаеш и да мислиш за съкровището. Кой знае дали изобщо го има.

Премини на [292](#).

Изскачаш напред пътя. Четвъртият конник е усетил, че става нещо нередно и размахва тежка бойна секира, но ти ловко се гмуркаш под удара и го покосяваш с меч през гърдите. После веднага отскачаш настрани в очакване на петия.

Петият конник обаче се оказва много прозорлив или много страхлив, защото го чуваш, че вече препуска обратно. Добре, дотук съдбата те закриля. Двама противници по-малко. А останалите трима?

Обръщаш се рязко. Не, за щастие вече не са трима. Само един тъмен силует пристъпва насреща ти с вдигнат меч. Олюлява се — изглежда, че е замаян от падането. Без да му оставиш време да се опомни, започваш да нанасяш удар след удар. Противникът изглежда опитен и върти меча доста добре, но в момента просто не му достигат сили за друго, освен да парира твоите удари и крачка по крачка да отстъпва към гората. Отбраната му става все по-несигурна. Скоро няма да издържи и ще допусне грешката, която ще му струва живота. Но преди да се стигне дотам, човекът захвърля меча и побягва към гъсталака. Как ще постъпиш сега?

Ще го подгониш — мини на [275](#).

Ще го оставиш да избяга и ще се огледаш дали не те дебне някой друг от нападателите — прехвърли се на [194](#).

В крайна сметка вашето мнение надделява. Мърморейки недоволно, Родриго слиза от коня и се отправя към каруцата си. След малко тримата се заемат с трудната задача да навлечете тежките железни брони. Оръженосците ви помагат с похвално усърдие, но трябва да се затегнат толкова много кукички, ремъци и сглобки, че след половин час още сте към средата на работата.

И в този момент от гората с диви крясъци изскача отряд въоръжени мавритански конници.

Няма нищо по-безпомощно от един рицар с наполовина облечени доспехи. Нападението ви е заварило неподготвени. До тебе Пако рухва на земята, улучен от вражеска стрела. Хвърляш се към оръжието си, ала преди да го достигнеш, чуваш свистенето на крив сарацински меч... и в следващата секунда падаш край пътя с разсечена шия.

Хуан и Родриго остават да пренощуват в Алтасар, а докато ги изпращаш на сутринта, откъм кръстопътя се задава нов посетител — отец Фиделиус.

След предупрежденията на Естебан знаеш, че трябва да бъдеш внимателен с абата, затова го посрещаш най-любезно. Той също се държи подозрително учтиво, дълго се осведомява за здравето ти и изразява надежда, че раната върху лявата ти ръка не е сериозна. Разговорът на най-общи теми се проточва доста, докато накрая решаваш да запиташ какво го води насам.

Ако си обещал на отец Фиделиус да размислиш по въпроса за рубините, мини на **34**.

Ако си дал подобно обещание за парчето от Светия кръст, продължи на **100**.

Ако не си му обещавал нищо, прехвърли се на **26**.

— Аз пък те моля като приятел да не ми разваляш радостта от завръщането — отсича Родриго. — Да имаше опасност — разбирам. А то... От един конник ли те е страх?

Хубава работа! Родриго те изпревари с лукавия намек. Ако го оставиш да си тръгне, мини на **95**.

Ако отвърнеш, че май самият той се страхува, продължи на **150**.

Ако му заповядаш да изчака, прехвърли се на **4**.

Херцогът се усмихва лукаво.

— Но в крайна сметка вярата трябва да бъде подкрепена със силата на местните благородници. А техните отзиви за вас са предимно добри. Доста се колебах, ала в крайна сметка с дадената ми от краля власт ви определям за граф на Арманилия. И занапред... много внимавайте с абата, графе.

Мини на [114](#).

— Приемете моите извинения, отче — казваш ти. — Трябваше да ви повярвам одеде. Тукашните места явно наистина са по-опасни, отколкото преди четири години. На пътя имаше засада.

— И какво стана? — саркастично пита отец Фиделиус. — Нима се уплашихте от някакви недодялани разбойници?

Лицето ти пламва, но полагаш усилия да запазиш спокойствие и бавно изтегляш меч от ножницата. В светлината на кандилото, което държи единият монах, ясно личат кървавите петна по острието.

— Ето, това стана, отче. Бяха петима. Двама вече няма да тормозят мирните пътници, а и третият кой знае дали ще се оправи. Останалите избягаха.

За момент абатът сякаш не знае какво да каже и само се вглежда мълчаливо в окървавеното острие. Отбележи, че печелиш 15 точки престиж пред отец Фиделиус и премини на **113**.

Малко неохотно посягаш напред, загребваш от касетката шепа рубини и ги изсипваш на масата пред отец Фиделиус. Определи сам каква е тяхната стойност и си запиши това.

Ако стойността на рубините е под 100 пиастри, прехвърли се на **108**.

Ако е между 100 и 299 пиастри, мини на **121**.

Ако е между 300 и 500 пиастри, попадаш на **78**.

А ако е над 501 пиастри, продължи на **99**.

Родриго не изглежда възхитен от предложението ти. От два дни приказва само за грандиозното посрещане, което ще му устроят в Рохалор и сега отново се връща към любимата си тема. При това е доста категоричен:

— А, не! Да ме прощаваш, графе, обаче това си е чиста глупост. Искаш тая вечер да кисна на манастирската трапеза и да нагъвам постен фасул, докато в Рохалор ще ми опекаат цяло теле. Хубаво посрещане в родния край си ми подготвил, няма що!

Чудиш се какво да му отговориш, но в този момент Хуан ти се притича на помощ:

— Родриго, ти си дървена глава.

— Кой, аз ли? — трепва Родриго като ужилен.

— Точно ти. Помниш ли, и граф Балдуин ти го казваше.

— Ама аз щях да се бия с него заради тия думи! — разпалено отвърща Родриго. — И тогава...

— И тогава щеше да останеш без глава, или да лишиш похода от най-важния му водач — прекъсва го Хуан. — Нямах широк поглед, това ти е бедата. Ето и сега. Добре де, да речем, че се прибереш посред нощ. Какво ще стане? Никакво теле няма да ти изпекат, от мен да го знаеш. Ще те нахранят с остатъците от вечерята и до сутринта ще те разпитват за Светите земи. Виж, ако пристигнеш малко преди пладне... А погледни сега от другата страна. Кой сме ние? Доблестни рицари, защитници на вярата. Как да не ни посрещнат с разтворени обятия добрите монаси? И не само с разтворени обятия, но и с разтворена изба. Ти може да си забравил, обаче аз отлично помня винцето на отец Беатус.

Понякога Родриго умее да бъде съобразителен. След кратко, но усилено размишление той енергично махва с ръка.

— Прав си, Хуан! Мене ако питаш, трябваше да те оставим за крал на Иерусалим вместо Балдуин. Винаги избираш най-мъдрото решение.

Мини на [61](#).

Абатът не е очарован от твоята идея, но настроението му бързо се подобрява, когато обясняваш, че доживотното затворничество в подземията е по-страшно и от най-лютата смърт. След като те похвалва за благочестивото решение, той поема обратно към манастира.

Отбележи, че печелиш 5 точки престиж пред отец Фиделиус и продължи на [290](#).

Промъкването през храсти и тръни в пълна тъмнина не е особено приятно занимание, но се утешаваш с мисълта, че поне успя да отървеш кожата. А и така е по-добре — преследвачите едва ли ще могат да те открият в гъсталака. Опасното ще е когато излезеш на открито.

Не знаеш колко време си се промъквал така, ала най-сетне гората свършва. Недалече забелязваш тъмните очертания на високата манастирска ограда. Ослушваш се. Тишината е пълна. Изглежда, че нападателите са се отказали от преследването. Тичешком прекосяваш пътя, изтичваш покрай оградата и започваш с всички сили да блъскаш по високата порта.

— Кой е? — долита след малко отвътре тревожен глас.

— Граф Диего де Алтасар — раздразнено отговаряш ти. — Побързо отваряй, негоднико! Не ме карай да чакам!

Малкото прозорче на вратата се открява и отвътре надниква монах с кандило в ръка. След дълго виране той най-сетне кимва и дръпва тежкото резе.

— Прощавайте, ваша светлост, обаче нощем се налага да бъдем внимателни. Лоши времена настанаха напоследък...

Нетърпеливо го бутваш настрани и прекрачваш в манастирския двор. Почти в същия миг от полумрака пред теб се появява мършавият силует на отец Фиделиус.

— Какво става, благородни рицарю? — пита абатът, без да крие иронията в гласа си. — Разтревожихте ни. Конят се върна доста отдавна и вече се чудех дали да не кажа на вашите приятели. Май това буйно животно ви е хвърлило от седлото.

За момент се поколебаваш какво да отговориш. Ако потвърдиш, че конят те е хвърлил от седлото, мини на [206](#).

Ако разкажеш за нападението, продължи на [234](#).

Препускаш напред и се врязваш между нападателите, раздавайки яростни удари с меча наляво и надясно. Двамина маври падат с разцепени глави. Ала храбрата ти атака е обречена на провал. Неверниците те обкръжават от всички страни и само след минута острието на копие се впива дълбоко в гърба ти. Това е краят на арманилския граф Диего де Алтасар.

Оръженосците са спрели каруците на кръстопътя. Връщаш се към тях и бързо нареждаш:

— Погрижете се за човека! И повикайте помощ от Алтасар! Не губете време, Валамирас е нападен от маврите!

Сетне, без да изчакваш отговор, обръщаш коня и се устремяваш след двамата си приятели.

Мини на **68**.

През цялото време след смъртта на стария барон Валамирас ти си носил плочката със себе си. Сега я изваждаш и хвърляш поглед върху изображението на орела. Дали има някаква връзка със съкровището? Може би да. Баронът като че намекваше за това с последните си думи.

Върни се на [75](#) и направи своя избор.

Разбойникът изхвърква от седлото като чувал с брашно и тежко се стоварва на пътя. Останалите вече разбират, че имат работа с опасен противник и опитват да се организират, но ти не им оставяш време за това. С жесток удар в шията поваляш втория противник. Третият спира коня и вдига насреща ти грамадна бойна секира. Пъргаво се привеждаш под удара и замахваш напред. Този път не си чак толкова точен — успяваш само да намушкаш противника в ръката. Но и това е достатъчно. С див рев разбойникът изпуска секирата, пада от коня и пропълзява към храстите.

За останалите двама демонстрацията на сила е била твърде убедителна. Те завиват назад като по сигнал и изчезват в мрака. Е, добре, нека бягат. Обръщаш коня и потегляш обратно към манастира. Нямах намерение да преследваш тия симпатични хорица. Рано или късно ще се намери кой да ги закачи на въжето.

При мисълта за въжето неволно трепваш. Без малко да забравиш онова, дето го бяха опънали през пътя. Веднага привеждаш глава към гривата на коня и след като минаваш под изпънатото въже, продължаваш напред.

Мини на [209](#).

— Добре де — казваш ти, — толкова ли е важно какво ще рекат бароните? В крайна сметка тук аз съм представител на кралската власт и...

Естебан поклаща глава.

— Още не, господарю, още не... След смъртта на баща ви Арманилия още няма истински граф. Само кралят може да реши кому да предаде властта. Вече изпратих вестonosец към Толедо да събщи за вашето завръщане. Кралят най-вероятно няма сам да вземе решение, а ще изпрати херцог Алма. И херцогът непременно ще се интересува от мнението на отец Фиделиус и четиримата барони. За Валамирас и Рохалор не се безпокоя — с тях винаги сме били в добри отношения. Третият барон, Алонсо Саланеда... помнете го, предпочита да си кротува, та човек никога не знае какво ще му хрумне. Обаче четвъртият...

Естебан не довършва, ала ти и сам знаеш какво има предвид. Четвъртият барон е твоят братовчед Педро де Моренитас. Въпреки роднинската връзка никога не си се разбирал с него. Дели ви стара вражда — още от завоюването на Арманилия, когато кралят предпочел баща ти за граф на тия земи.

Естебан се досеща за какво мислиш и добавя:

— С Педро ще си имате неприятности. Още не беше минала седмица от смъртта на баща ви, а той вече взе да претендира за графската власт. И не е толкова невероятно херцог Алма да вземе решение в негова полза. Затова... внимавайте с бароните, господарю. Впрочем, скоро ще ги видите. Утре сутрин е погребението на барон Валамирас и сигурно всички ще присъстват.

С това разговорът привършва. Ти обаче дълго се колебаеш дали да отидеш на утрешното погребение. Все още не си добре запознат с положението в Арманилия и можеш да допуснеш някоя грешка при първата среща със Саланеда и Моренитас. Дали не е по-добре да пропуснеш това погребение?

Ако отидеш на погребението, продължи на **81**.

Ако предпочетеш да не присъстваш, мини на [179](#).

— Ще бъда откровен с вас, графе — навъсено произнася абатът.
— Не ми харесвате. Очаквах да бъдете друг... по-храбър, по-благороден, по-предан на вярата... Не се обиждайте на моята искреност. Разочарованието ми е жестоко. От все сърце се моля на Бога близките дни да покажат, че съм се лъгал. Защото в днешните тежки времена светската власт и църквата трябва на всяка цена да обединят усилията си в борбата срещу неверниците. Но нека да седнем, разговорът ни няма да е съвсем кратък.

Мини на [132](#).

— Е, добре — кимваш ти. — Както казва Хуан, да видим дали ни чакат с отворени обятия...

— И с отворена изба, благородни рицарю — намесва се в разговора нечий благ, почти мазен глас.

Стреснато се озърташ надясно. Край пътя стои мършав човек, облечен с грубо монашеско расо. В полумрака цветът на дрехата му се слива с близките храсти, затова не сте го забелязали досега. Извинителна причина... но въпреки това се изругаваш на ум. Дявол да го вземе, изгубил си предишната бдителност.

— А вие кой сте, отче? — пита Хуан.

— Наричайте ме отец Фиделиус. Аз съм абат на манастира „Санто камино“ и...

— Абат ли? — изненадва се Родриго. — Че какво стана с отец Беатус?

Абатът въздъхва и се прекръства.

— Вече от две години не е между нас, бедният. Мир на праха му... Но да не говорим за това, благородни рицари. Неволно чух част от разговора и трябва да кажа, че наистина ви чакаме с разтворени обятия. Днес вестта за вашето идване стигна до манастира, затова излязох на пътя да ви посрещна. За нас ще бъде истинска чест да подслоним трима борци за правата вяра заедно с техните оръженосци. А колкото до избата... смея да кажа, че се грижа за нея не по-зле от покойния отец Беатус. Но дори да живеехме в пълна оскъдица, пак бих настоял да останете при нас тази вечер. Нощем тукашните пътища са опасни... далеч по-опасни, отколкото преди четири години. Впрочем, аз се увличам в празни приказки, а вие сигурно сте гладни и уморени. Последвайте ме.

Мини на **90**.

Лицето на отец Фиделиус се изкривява от гняв.

— Значи всичко е било само увъртане! — възкликва той. —
Подобна постъпка е недостойна за един благородник, граф Алтасар!

Отбележи, че губиш 15 точки престиж пред абата.

Разговорът обаче не е приключил. След малко отец Фиделиус овладява гнева си и продължава със спокоен глас:

— Впрочем, има още нещо, за което исках да поговорим.

— Какво? — питаш ти с лека тревога.

Премини на [26](#).

Безпогрешно улучваш целта си и още преди да докоснеш гърба на коня зад ездача, стоварваш върху главата на разбойника жесток удар с меч. Човекът надава пронизителен крясък и рухва на пътя. Без да губиш нито секунда, ти се прехвърляш в седлото и напипваш юздите. Но не бързаш да успокоиш подплашения кон. Трябва да догониш останалите и да ги нападнеш, преди да са се опомнили.

Това обаче не ти се удава. Стреснати от предсмъртния вик на убития, четиримата рязко обръщат конете и връхлитат насреща ти. Но бойните им умения очевидно не са твърде добри. Първият от групата е вдигнал меч толкова високо, че не успява да реагира, когато го поваляш с жесток удар в шията. Следващият спира коня и завърта насреща ти грамадна бойна секира. Пъргаво се привеждаш под удара и замахваш напред. Този път не си чак толкова точен — успяваш само да намушкаш противника в ръката. Но и това е достатъчно. С див рев разбойникът изпуска секирата, пада от коня и пропълзява към храстите.

За останалите двама демонстрацията на сила е била твърде убедителна. Те като по сигнал се отклоняват към края на пътя, профучават край теб и изчезват в мрака. Е, добре, нека бягат. Обръщаш коня назад, към края на гората. Нямах намерение да преследваш тия симпатични хорица. Рано или късно ще се намери кой да ги закачи на въжето.

Поемаш към манастира и скоро с удоволствие забелязваш коня си да стои неподвижно в сянката на дърветата. Спираш и се прехвърляш върху него. За момент се колебаеш какво да правиш с коня на разбойника, но накрая решаваш, че е излишно да го водиш със себе си. Само ще те бави по пътя, а сега най-разумното е да се прибереш в манастира час по-скоро. Нищо не ти гарантира, че освен петимата нападатели наоколо не дебнат и други разбойници.

Мини на [209](#).

— Стига с тия глупости, бе Диего! — възмущава се Родриго. — Откога взехме да си заповядваме?

Но протестът му свършва дотук. Чувството за дълг е дълбоко вкоренено във всеки от вас и волята на по-висшия благородник обикновено се приема като закон. Мърморейки недоволно, Родриго се отдръпва малко настрани и отправя нетърпелив поглед към далечината.

Мини на **163**.

Гордостта си е гордост, но в момента не виждаш друга възможност за спасение, освен бягството. Дълбоко поемаш дъх и се втурваш с всички сили обратно към манастира. Мрачният път пред теб сякаш е станал безкраен. Черните стени на дърветата те притискат от двете страни. Между тях едва различаваш нейде далече едно малко по-светло петно — изходът от гората. Но зад гърба ти вече се раздава бесният тропот на копита. Разбираш, че шансовете ти да се измъкнеш жив стремително намаляват. Какво ще направиш сега?

Ще продължиш да тичаш — мини на [216](#).

Ще се укриеш в гората — прехвърли се на [255](#).

Ще спреш и ще се опиташ да изненадаш преследвачите с внезапно нападение — продължи на [5](#).

Още преди да проговориш, отец Фиделиус разбира решението ти и лицето му потъмнява от обида.

— Не подаяние търсех, граф Алтасар, а дар за светата църква!.. Но виждам, че прекалено цените земните богатства, без да мислите за спасението на душата си.

Мини на [152](#).

След като взимаш това решение, ти затваряш шейх Ахмед в подземията на замъка и изпращаш слугата му към Мосадир заедно с верния Пако. Десет дни по-късно твоят оръженосец донася откупа — златни монети на стойност 1000 пиастри. Сега разполагаш с достатъчно средства, за да наемеш за 250 пиастри английските стрелци (ако вече не си го сторил), а също така да дадеш на брат Доминик 500 или поне 250 пиастри.

Освобождаваш пленника и преминаваш на [292](#).

Имаш чувството, че земята трепери под копитата на коня ти. Вече те е обзело опиянението на предстоящата схватка. През процепите на шлема вятърът облъхва разгорещеното ти лице. Хуан и Родриго имат доста голяма преднина, но знаеш, че скоро ще ги настигнеш — твоят кон е много по-бърз. Наоколо прелитат ниви, хълмове, маслинови горички. В далечината забелязваш кулите на замъка Валамирас. Всеки момент ще срещнеш врага.

Тъкмо се изравняваш с другите двама, когато пътят отново завива, навлиза в рядка горичка — и пред очите ти се разкрива жестока сцена. Трима мъже са опрели гръб до гръб и отчаяно се отбраняват от ударите на двайсетина маври. Земята наоколо е осеяна с трупове. Не е трудно да си представиш какво е станало тук. Неверниците са нападнали от засада и без да обръщат внимание на собствените си жертви са сломили съпротивата. Скоро и тези трима ще паднат под техните удари... ако не се намесите незабавно. Как предпочиташ да нападнете?

Плътно един до друг — мини на [91](#).

От три страни едновременно — продължи на [77](#).

Из древните летописи:

На 17 май, лето Господне 1100, арманилският граф Педро де Моренитас лично доведе в Толедо арестувания Диего де Алтасар. Многобройни свидетели дадоха показания, че обвиняемият е влязъл във връзка с маврите и се е готвел да извърши предателство.

Пред кралския съд Диего де Алтасар категорично отхвърли тези твърдения, обяви свидетелите за подкупени и на свой ред обвини граф Моренитас, че го е наклеветил поради лична вражда.

За установяване на истината арестуваният бе подложен на разпит с употреба на средства за принуда. Три часа по-късно той издъхна, което бе прието като несъмнено доказателство за неговата вина...

Тревогата ти не е била напразна. Вече приближавате края на гората, когато изведнъж от двете ви страни измежду дърветата с диви крясъци изскачат въоръжени конници. Маври! Трябва да са над трийсет на брой — тоест пет пъти повече от вас, дори ако броиш оръженосците!

Решението ти трябва да бъде светкавично. Отбраната срещу толкова нападатели изглежда безнадеждна. Бягството означава да изоставите оръженосците си на сигурна смърт. Как ще постъпиш сега?

Ще извикаш на другите да те следват и ще препуснеш към кръстопътя — мини на **287**.

Ще останеш да се сражаваш — продължи на **93**.

Силата на удара едва не изтръгва меча от ръцете ти и същевременно в нощта се раздава бясно цвилене. Първият кон се премята и пада на пътя, затискайки ездача си. Върху него налитат следващите два. Конете и ездачи се превръщат в купчина крещяща, цвилеща, мятаща се плът. Оставяш ги да се мятат. С тях ще се заемеш след малко. Сега имаш по-важна задача.

Мини на [45](#).

— Добре тогава — казва мавърът. — Вярвам на твоята дума. Ела настрани, за да ти разкажа всичко.

И когато се отдалечавате на двајсетина крачки от селяните и войниците, Ахмед бен Джубеир ти разказва една удивителна история.

— Знай, владетелю, че преди повече от трийсет години мъдрият халиф Абад Трети скрил някъде по тия места безценно съкровище. Никой не знае какво е то и къде точно се намира. Скоро след това вашият крал завоювал тия места и съкровището станало недостъпно. Известно ти е, че преди петнайсет години пак вашият крал започна настъпление и завоюва Толедо. За да го спрат, мюсюлманските владетели повикаха на помощ от Африка могъщия Юсуф Бен Ташфин, наричан още Алморавидес. Но скоро съжалиха за това, защото макар и да отблъсна Алфонсо, Алморавидес превърна тукашните халифи в свои васали. Скоро той свали от власт Абад Трети, а няколко години по-късно нещастният халиф почина в изгнание. И тук идва най-важното. Преди смъртта си Абад разкрил, че съкровището е скрито някъде по непристъпната скала, която вие наричате Пеня алта. Имало знак, който се виждал откъм морето. Сега разбираш защо дойдох тук. Пристигнах с малка лодка и дълго разглеждах скалите, но не открих знака. Тогава слязох в едно малко заливче южно от Пеня алта. Искрах да разгледам скалите отгоре, но твоите хора ме заловиха.

След края на разказа ти се замисляш. Ако освободиш двамата пленници, мини на **96**.

Ако задържиш Ахмед бен Джубеир за откуп, прехвърли се на **118**.

Ако решиш да го убиеш, продължи на **30**.

Въжето се плъзва по тила ти, отскубвайки кичур коса, но въпреки болката ти се усмихваш, притиснал лице към грубата конска грива. Поне дотук замисълът на нападателите не успя. Сега трябва окончателно да провалиш плановете им. Но как?

Ще препуснеш напред, към кръстопътя — мини на [197](#).

Без да се правиш на герой, ще се върнеш да потърсиш убежище в манастира — продължи на [241](#).

Ще спреш на място и ще се биеш — прехвърли се на [263](#).

Твоят оръженосец Пако е сериозно момче — дори зад дебелите манастирски стени не е изменил на навика си да спи върху багажа в каруцата. А и сънят му не е дълбок — още преди да го докоснеш, той отваря очи и посяга към любимата си тояга, обкована със стоманени гвоздеи.

— Кротко, Пако, аз съм — успокояваш го ти. — Къде е подаръкът от Балдуин? Отец Фиделиус иска да го види.

Докато Пако рови из багажа и тихичко си мърмори нещо, ти отново си спомняш раздялата с Балдуин Фландърски, крал на Иерусалим. Истината е точно такава, каквато я каза преди малко на абата: не си сторил нищо особено за френския граф, просто в нужния момент му даде съвет да не повтаря грешката на Реймонд Тулузки и да приеме властта. Но Балдуин явно смяташе, че ти дължи много и затова отначало опита да те задържи на служба при себе си, а когато разбра, че твърдо си решил да поемеш обратно, предложи ти да избереш един от три безценни подаръка.

Изборът не беше лесен, защото всеки от подаръците имаше изключителна ценност: парче дърво от Светия кръст, касетка с великолепни рубини на стойност 2000 пиастри... и собственият меч на Балдуин. А този меч имаше необикновена история. След кървавото превземане на Иерусалим клането постепенно затихна и мнозина неверници попаднаха в плен. Между пленниците на Балдуин се оказаха трима ковачи от Дамаск, които обещаха в замяна на свободата си да му изковат меч, какъвто светът не е виждал. И наистина, след три дни мечът беше изкован — странен меч с тъмносиньо, сякаш мазно острие, по което при всяко движение неуловимо се преливаха сребристи, златни и червеникави шарки. Нищо не може да устои на това острие, твърдяха ковачите. Държи ли го силна ръка, ще унищожи всичко пред себе си. Балдуин лично изпробва оръжието и то наистина с лекота пробиваше ризници, разцепваше брони и дори камъни, без ни най-малка следа от нащърбване.

И тъй, кой подарък си избрал?

Парче от Светия кръст — мини на **135**.
Касетка с рубини — продължи на **16**.
Меча на Балдуин — прехвърли се на **97**.

Рано на следващото утро заедно с Пако слизаш до близкото селце, където наемаш една рибарска лодка. И двамата сте израснали край морето, тъй че нямате проблеми с управлението, още повече при ясно и тихо време като днешното. С попътен вятър след половин час вече сте пред Пеня алта и ти се вглеждаш във високата скална стена. Шейх Ахмед е бил прав — по канарите тук се виждат четири орлови гнезда. Ако идеята му е вярна, съкровището може да е скрито при някое от тях. Но как да разбереш дали е така?

Ако имаш глинена плочка с изображение на орел, премини на [57](#).

В противен случай разгледай внимателно скалата, избери едно гнездо и премини на номера, с който е обозначено.

(Картинката липсва. Направете случаен избор между [221](#), [193](#), [105](#) и [168](#).)

Този път пръстите ти се вкопчват в клона. Увисваш с цялата си тежест, но дървото не се поддава. Ще трябва да се простиш с идеята за капан. Сега възможностите ти са само две. Можеш да опиташ да се изкатериш върху клона — отвисоко вероятно ще имаш предимство срещу конниците... пък и може да не те забележат. Ако избереш този начин на действие, прехвърли се на **29**.

Другата възможност е проста и ясна — да скочиш на пътя и да се приготвиш за бой, тъй като вече не ти остава време за бягство. За целта премини на **186**.

— Да ги изнадаме от различни страни! — извикваш ти и без да
чакаш отговор, препускаш надясно.
Мини на [24](#).

Абатът оглежда купчинката рубини с леко кисела физиономия. Очевидно в душата му се борят две чувства. Очаквал е да получи половината скъпоценности, но в същото време разбира, че дарението е повече от щедро. Докато се чуди какво да каже, ти го изпреварваш.

— Простете ми, ако не съм бил достатъчно щедър, отче. Ала вярата се нуждае и от мечове, с които да отблъскваме нейните врагове. А мечовете струват доста скъпо...

Тънките устни на отец Фиделиус трепват в едва забележима усмивка.

— Прав сте, графе. Напълно ви разбирам и повярвайте, с радост бих дал всички богатства на манастира за мечове, ако имаше кой да поведе похода срещу неверниците.

След тия думи той повиква един от монасите и му заръчва да прибере дарението на сигурно място в съкровищницата на манастира.

Запиши си, че печелиш по 2 точки престиж пред абата за всеки 100 пиастри. После премини на [228](#).

По тия несигурни места всеки бързащ човек се възприема най-напред като знак за опасност. Особено след снощното ти премеждие. Вдигаш длан пред очите си и опитваш да различиш нещо, но конникът все още е прекалено далече. Родриго се приближава до теб и също напруга поглед, после махва с ръка.

— Не вярвам да е нещо сериозно, Диего. Ако искаш, чакай го, но аз си тръгвам към Рохалор. И тебе съветвам да сториш същото. Сега си граф на Арманилия и в замъка сигурно те чака доста работа...

Ако послушаш съвета му, мини на **33**.

Ако го оставиш да си върви и изчакаш на кръстопътя, прехвърли се на **95**.

А ако настоиш и Родриго да остане, продължи на **131**.

За момент абатът се колебае, после решително тръсва глава.

— Ще бъда откровен с вас, графе. Тази вечер ми направихте сравнително добро впечатление, но същевременно усетих колко различно гледаме на нещата. Знам, вината отчасти е и моя — греховната човешка природа често ме тласка към прибързаност и горделивост. Ала така или иначе дори и най-дребните противоречия между нас биха породили в душата ми дълбока тревога. А те като че не са толкова дребни... Впрочем, от все сърце се моля на Бога близките дни да покажат, че съм се лъгал. Защото в днешните тежки времена светската власт и църквата трябва на всяка цена да обединят усилията си в борбата срещу неверниците. Но нека да седнем, разговорът ни няма да е съвсем кратък.

Мини на [132](#).

Вечерта заспиваш късно, а вероятно и умората от предния ден си е казала думата. Каквато и да е причината, на сутринта се събуждаш доста късно. След вчерашните събития Естебан не желае да те пусне извън замъка без охрана и това те забавя още повече. С две думи — закъсняваш непростимо и докато приближаваш манастира, тревожно се питаш дали погребението вече не е свършило.

Но онова, което заварваш на гробището, е далеч по-обезпокояващо. Още отдалече дочуваш крясъци, а когато си пробиваш път между присъстващите, виждаш край ковчегата на стария барон да стоят един срещу друг Хуан и отец Фиделиус. Двамата сякаш са готови всеки момент да се хванат гуша за гуша. От обичайното спокойствие на Хуан не е останала и следа.

— Ще го направиш, проклетнико! — крещи той с треперещ от ярост глас. — Ще го направиш, инак, Бог ми е свидетел, камък върху камък няма да остане от този манастир, където пренебрегват християнския дълг!

Абатът е преbledнял, но не отстъпва.

— Няма да стреснете със заплахи един Божи служител, барон Валамирас. Само на една воля се подчинявам и тя идва оттам, докъдето не можете да стигнете. — Отец Фиделиус се озърта и като те забелязва, размахва ръка. — Кажете вие, граф Алтасар! След вчерашното предсмъртно признание на покойника... как да погребем един неразкаял се грешник в земята, където лежи пролятата от него невинна кръв?

При тия думи наоколо се разнася многогласна въздишка и после над гробището пада тежка, зловеща тишина. Усещаш, че всички погледи са приковани в теб. Какво ще отговориш?

Че старият барон не може да бъде убиец и всеки, който твърди обратното, ти нанася кръвна обида — мини на **94**.

Че си напълно съгласен с отец Фиделиус и баронът трябва да бъде погребан другаде — попадаш на **6**.

Че с последните си думи баронът се е разкалял и следователно заслужава да получи прошка — продължи на [112](#).

Че знаеш твърде малко и не можеш да се месиш в личните дела на барона, а още по-малко в делата на църквата — прехвърли се на [130](#).

Не ти остава нищо друго, освен да вдигнеш меча и да се приготвиш за схватка. Може и да загинеш, но поне скъпо ще продадеш живота си.

Мини на [186](#).

Когато Родриго изчезва между дърветата, двамата с Хуан подхващате трудната задача да навлечете тежките железни брони. За жалост отдавна си забелязал една любопитна подробност: колкото повече рицари се занимават едновременно с тази операция, толкова по-бързо привършва тя. В един или друг от свободните си моменти всеки помага на своя съсед. Сега обаче сте само двама. Оръженосците ви проявяват похвално усърдие, но въпреки всичко минава повече от час, докато най-сетне всички кукички, ремъци и сглобки биват затегнати.

С подобен товар върху плещите съвсем не е лесно да се яхне кон. За щастие дърветата наоколо предлагат удобна опора. След малко двамата сте в седлата и продължавате напред.

Мини на [127](#).

Предложението на Хуан съвсем не изглежда лошо, но в момента тревогата ти расте с всяка минута. Не желаяш повече никакво забавяне по пътя. Ала тъй като не желаяш и да безпокоиш приятелите си, подхвърляш небрежно:

— Родриго е прав. Пък и кой ще посмее да нападне посред бял ден трима въоръжени рицари?

Хуан свива рамене.

— Е, щом и двамата така смятате... май наистина съм почнал да се плаша от сенките. Да вървим.

Премини на [70](#).

Хуан сякаш се е досетил за мислите ти, защото кимва към манастирската порта.

— Слушайте, май ще е най-разумно да пренощуваме при светите отци, а утре по светло да продължим.

Преди да отговориш, Родриго побързва да вземе думата. От два дни приказва само за грандиозното посрещане, което ще му устроят в Рохалор и сега отново се връща към любимата си тема. При това е доста категоричен:

— А, не! Да ме прощаваш, Хуан, обаче това си е чиста глупост. Искаш тая вечер да кисна на манастирската трапеза и да нагъвам постен фасул, докато в Рохалор ще ми опекат цяло теле. Хубаво посрещане в родния край си ми подготвил, няма що!

Без да му мигне окото, Хуан категорично отсича:

— Родриго, ти си дървена глава.

— Кой, аз ли? — трепва Родриго като ужилен.

— Точно ти. Помниш ли, и граф Балдуин ти го казваше.

— Ама аз щях да се бия с него заради тия думи! — разпалено отвърща Родриго. — И тогава...

— И тогава щеше да останеш без глава, или да лишиш похода от най-важния му водач — прекъсва го Хуан. — Нямах широк поглед, това ти е бедата. Ето и сега. Добре де, да речем, че се прибереш посред нощ. Какво ще стане? Никакво теле няма да ти изпекат, от мен да го знаеш. Ще те нахранят с остатъците от вечерята и до сутринта ще те разпитват за Светите земи. Виж, ако пристигнеш малко преди пладне... А погледни сега от другата страна. Кои сме ние? Доблестни рицари, защитници на вярата. Как да не ни посрещнат с разтворени обятия добрите монаси? И не само с разтворени обятия, но и с разтворена изба. Ти може да си забравил, обаче аз отлично помня винцето на отец Беатус.

Аргументът е твърде солиден. След кратко, но усилено размишление Родриго енергично махва с ръка.

— Прав си, Хуан! Мене ако питаш, трябваше да те оставим за крал на Иерусалим вместо Балдуин. Винаги избираш най-мъдрото решение.

Поглеждаш Хуан и се усмихваш. Винаги е бил силен в приказките. Сега и двамата са на мнение да пренощувате в манастира. Ако се съгласиш с тях, мини на **61**.

Ако настояш да продължите към кръстопътя, прехвърли се на **123**.

Шейх Ахмед те помолва да изпратиш Пако заедно с него до границата с Мосадир. Макар че това ти се вижда малко странно, ти даваш съгласието си. Едва на следващия ден разбираш какво е имал предвид. Когато се завръща, Пако веднага дотичва при теб.

— Господарю, неверникът заръча да ви предам следното: „Граф Алтасар, ти наруши клетвата си. Затова искам да ти кажа, че в своя разказ пропуснах да спомена нещо. Преди смъртта си Абад Трети е разкрил точно какъв знак сочи към съкровището. Но ти никога не ще го узнаеш.“

Свиваш рамене. Някога може и да потърсиш съкровището, но засега имаш по-важни грижи.

Мини на [292](#).

За момент абатът се колебае, после решително тръсва глава.

— Ще бъда откровен с вас, графе. Все още се колебая какво да мисля за вас. Признавам, че не ми допадате... но добре знам, че по природа съм склонен да изпадам в греховна горделивост, затова не бързам да се доверя на първата преценка. От все сърце се моля на Бога близките дни да покажат, че съм се лъгал. Защото в днешните тежки времена светската власт и църквата трябва на всяка цена да обединят усилията си в борбата срещу неверниците. Но нека да седнем, разговорът ни няма да е съвсем кратък.

Мини на [132](#).

Когато изсипваш на масата половината рубини, абатът се задъхва от вълнение. Явно не се е надявал да бъдеш толкова щедър. В този момент той не крие чувствата си и в гласа му звучи искрена радост.

— Дано Всевишният ви върне стократно това, което давате за вярата, граф Алтасар. Днес подобна безкористност рядко се среща. Но вие, виждам, сте истински благородник и християнин. Не се съмнявам, че ще употребите останалата част от богатството си за другата благородна цел — борбата срещу неверниците.

След тия думи той повиква един от монасите и му заръчва да прибере дарението на сигурно място в съкровищницата на манастира.

Запиши си, че печелиш 20 точки престиж пред отец Фиделиус. После премини на [228](#).

— Е, стига толкова! — избухва Родриго. — Ти май взе да се взимаш твърде на сериозно! Не забравяй, графе, че без бароните си нищо! Хайде, остани със здраве, пък тия дни, ако ти остане малко свободно време, намини на гости в Рохалор.

След тия думи той размахва ръка и пришпорва коня си, без да изчаква каруцата с багажа.

Премини на **163**.

По всичко личи, че наистина сте очаквани. Зад тежката, обкована с желязо порта се е събрала група монаси, които ви посрещат с църковни химни. А масата в голямата трапезария напълно опровергава мнението на Родриго за манастирската трапеза — глинени кани преливат от вино, месото е в изобилие, а и зеленчуците от градината на добрите монаси не са за пренебрегване.

— Няма да ви откъсвам от вечерята с излишни приказки — казва абатът, когато седате край масата. — Не крия, че изгарям от любопитство да чуя за Светите земи, но за всичко си има време.

— Мъдри слова, отче! — възкликва Родриго. — Нека първо да отдадем заслуженото на тая благословена трапеза.

Мини на [119](#).

Решението ти е съвършено правилно. Взети поотделно, тежко въоръжените рицари често се оказват безпомощни срещу по-многоброен и по-подвижен противник. Истинската им сила е в единството.

Атакуват маврите откъм лявата страна, препускайки плътно един до друг като желязна лавина. Още в първия миг копията ви пронизват трима неверници, други двама падат под копитата на конете. Прекосяват крещящата тълпа, стремително се обръщат и нападат отново.

Развоят на схватката се променя за броени секунди. От нападатели маврите са се превърнали в жертви — разпръснати, объркани и ужасени пред вашия неудържим напор. Само неколцина опитват да организират съпротива, ала така обръщат гръб на тримата нападнати, които незабавно се нахвърлят върху тях. Останалите неверници захвърлят оръжията си и хукват към горичката.

Сега вече можете да се разделите. Пред себе си нямате противник, а шепа разпръснати бегълци. Безмилостно ги преследвайте, нанасяйки удар след удар. Нито един не успява да се добере до спасителното укритие между дърветата.

Мини на [172](#).

Разчитайки на опита от рицарските турнири, ти леко се накланяш настрани и в момента, когато се разминаваш с противника, рязко забиваш меч в гърдите му като копие. Но тази тактика се оказва най-лошата, която можеше да избереш. Нанизан върху меч ти, разбойникът изхвърква от седлото, стоварва се върху гърдите ти и те поваля на земята. За момент губиш съзнание от удара.

Мини на **143**.

Докато предните нападатели се носят към теб, тия от задните редици изпъват лъковете си. Из въздуха започват да свистят първите стрели. За момент се озърташ назад. Хуан и Родриго се връщат към каруците, очевидно ще се опитат да ги използват за прикритие. Ако не искаш да бъдеш надупчен със стрели, ще трябва незабавно да избереш една от двете възможности:

Да препуснеш срещу нападателите — така опасността не става по-малка, но поне стрелците ще те оставят на мира, за да не засегнат някого от своите. При такъв избор мини на **55**.

Да се върнеш при Хуан и Родриго (за една-две секунди ще бъдеш идеална мишена, но после ще намериш прикритие). В този случай избери сам на кой епизод да преминеш — **120** или **138**.

— Вярвам в благородниците на Арманилия и не ще допусна името на някой от тях да бъде опетнено — добавяш ти.

Откъм тълпата долита одобрително мърморене. Дребните благородници винаги са били твърде чувствителни на тема справедливост. Отбележи, че печелиш 10 точки престиж пред бароните.

— Браво, графе, добре го каза! — гръмогласно подвиква Родриго. Той пристъпва напред и заплашително се надвесва над абата. — Нали чу графа, отче? Хайде сега, бъди така добър да изпълниш задълженията си както Бог повелява.

Този път отец Фиделиус няма друга възможност, освен да отстъпи.

Премини на [195](#).

Свиваш рамене. Родриго си е Родриго — своенравен, нетърпелив и упорит като муле. Не можеш да му се сърдиш, че бърза час по-скоро да стигне до Рохалор. Въпреки скръбта самият ти започваш да изпитваш подобно нетърпение, а не се съмняваш, че и Хуан тръпне от възбуда, макар да я прикрива под обичайната си безпристрастна маска.

Дръпваш лекичко юздите, приближаваш се до Родриго и го потупваш по бронираното рамо.

— Добре, тръгвай. И не се бави, инак току-виж сме решили двамата с Хуан, че се страхуваш...

Очите на Родриго пламват в сянката под вдигнатото забрало.

— ... от посрещането — спокойно довършваш ти. — Какво ще правиш, ако вземат от радост направо да те метнат в някоя бъчва с вино? Най-добре вземи да си свалиш доспехите предварително.

Няколко секунди Родриго се мъчи да проумее шегата, после избухва в оглушителен смях.

— Не се бой за мен! Ако стане нещо такова, направо ще пресуша бъчвата! Довиждане, графе... и ако през някой от близките дни намериш свободно време, ще те чакам да ми гостуваш в Рохалор.

След тия думи той размахва ръка и пришпорва коня си, без да изчаква каруцата с багажа.

Хуан те поглежда с одобрителна усмивка. Знае, че сега не ти е до шеги и оценява усилието, което направи, за да развеселиш Родриго.

Мини на **163**.

Когато заповядваш на петима от войниците да придружат пленниците до границата с Мосадир, шейх Ахмед те поглежда с изумление. После възкликва:

— Прости ми, благородни владетелю! Прости ми, че не повярвах на твоята клетва. Трябва да знаеш, че има и още нещо, което скрих. Чуй ме добре. Преди да издъхне Абад е добавил: „Ноктите на орела пазят съкровището“. Какво означава това — не знам. Откъм морето видях по Пеня алта четири орлови гнезда. Може би за някое от тях става дума, тъй като орлите живеят дълго и не обичат да сменят гнездата си. А може и да греша. Сбогом, владетелю, и дано Аллах ти помогне да откриеш съкровището, защото го заслужаваш.

Мини на [251](#).

Когато се завръщаш в трапезарията, отец Фиделиус оглежда с любопитство странния меч в ръцете ти, но не изглежда особено впечатлен. Не се изненадва дори когато за демонстрация откъртваш с един удар парче от каменната колона в ъгъла. Забелязвайки, че и тримата го гледате разочаровано, абатът свива рамене.

— Аз съм само един скромен божи служител и не разбирам твърде от оръжия. Но съм готов да благословя и този меч, и всеки друг, стига час по-скоро да бъде вдигнат срещу неверниците, които оскверняват нашите земи.

Мини на [228](#).

Острието потъва дълбоко в гърдите на коня. Обезумяло от болка, животното се хвърля напред с огромен предсмъртен скок, после рухва на пътя. Ездачът се премята презглава, но ударът явно не го е зашеметил, защото пъргаво скача на крака и изтегля оръжието си. Вдигаш ръка... и с ужас откриваш, че стискаш само половината от меча. Другата е останала в тялото на мъртвия кон.

Смайването ти трае съвсем кратко, но и това е достатъчно за нападателите. Преди да потърсиш спасение сред дърветата, върху главата ти се стоварва изотзад острието на тежка бойна секира и граф Диего де Алтасар загива с разцепен череп само на два часа път от родния дом.

Абатът оглежда купчинката рубини, после вдига глава и се усмихва. Явно не се е надявал да бъдеш толкова щедър (макар че поиска повече, отколкото би могъл да очаква). В този момент той не крие чувствата си и в гласа му звучи искрена радост.

— Дано Всевишният ви върне стократно това, което давате за вярата, граф Алтасар. И дано употребите останалата част от богатството си за другата благородна цел.

— А каква е тя, отче?

В очите на отец Фиделиус отново пламва фанатичен огън.

— Борбата срещу неверниците, разбира се. По-важна цел не може да има за един истински християнин.

След тия думи той повиква един от монасите и му заръчва да прибере дарението на сигурно място в съкровищницата на манастира.

Запиши си, че печелиш по 2 точки престиж пред абата за всеки 100 пиастри. После премини на [228](#).

— Идвам заради едно ваше обещание — прямо отвърща абатът.
— Ако си спомняте, при първия ни разговор казахте, че за да предадете на манастира свещената реликва, трябва да разберете какво мислят хората за него. Е, сега вече навярно знаете, че нашите монаси са си спечелили всеобщо уважение със своето благочестие и своята борба за разпространяване на правата вяра. Мога ли да се надявам на положителен отговор?

Този път нямаш възможност да избегнеш неприятната тема. Какво ще отговориш на отец Фиделиус?

Да — мини на **139**.

Не — продължи на **62**.

Сякаш усетил твоята тревога, конят се хвърля напред с всички сили. Ала внезапно от мрака върху гърдите ти се стоварва тежък удар. Предчувствието не те е излъгало — на пътя има засада. И противниците са използвали стария трик с въжето, изпънато на височината на ездача.

Седлото изчезва изпод теб. Рухваш на земята и за миг губиш съзнание от удара. Нима това ще бъде краят? Навярно да, ако шансът не ти помогне.

Избери сам на кой епизод ще продължиш — **143** или **192**.

Малко след пладне голямата ливада пред манастира е обкръжена с плътен пръстен от зрители. Освен бароните и техните придружители, тук са се стекли стотици любопитни от околните села. Седнал върху коня си в единия край на ливадата, ти гледаш как на другия край Хуан се готви за схватката. Все още се питаш дали не е имало начин да избегнеш този гибелен двубой с най-добрия си приятел. Всъщност никога не си вярвал, че старият барон може да е убил баща ти. Но сега е късно да съжеляваш за станалото. Вече нищо не може да се промени.

За днешния двубой Естебан е настоял да поеме ролята на твой оръженосец. Докато ти подава щита и копието, той подхвърля:

— Дали пък да не опитате „пеперудата“, господарю?

Ти и сам се питаш това. Ако насреща ти беше Родриго, непременно би се опитал да приложиш „пеперудата“ — лъжлив удар, при който внезапно вдигаш копието към шлема на противника, а когато той се опита да отбие удара, сваляш копието към крака му и го изхвърляш от седлото. Това е така наречената „права пеперуда“. При „обратната пеперуда“ лъжливата цел е кракът, а крайният удар се нанася по шлема. Лошото е, че и в двата си варианта този похват има сериозен недостатък — един по-умен противник лесно ще го разгадае. Затова съществува и „двойна пеперуда“ — удар, при който след първите две движения копието се връща към първоначалната цел. Тук обаче рисковете са два. Първо — да не ти достигне време за сложната хватка, тъй като всичко трябва да стане само за няколко секунди. И второ — противникът ти да не се окаже чак толкова умен. Тогава без да иска ще отговори на удара ти по най-добрия начин.

Оръженосците бавно се оттеглят към двете срещуположни страни на ливадата, където върху набързо издигнати мачти се веят двете знамена — твоето и това на Хуан. Отец Фиделиус вдига ръце и се провиква:

— Време е! Нека Божият съд да започне.

Захлопваш забралото на шлема, стискаш здраво копието и препускаш напред. През процепите виждаш как Хуан се носи насреща

ти. Но нещо не е наред. Напрягаш се да разбереш какво е то... и в следващия миг ахваш от изненада. Този безумец не е спуснал забралото! Влиза в двубоя с открито лице — безсмислена и опасна демонстрация на доблест.

Но нямаш време да мислиш за това. След броени секунди конете ви ще се срещнат. Какъв удар ще избереш?

„Пеперуда“ — мини на **133**.

„Двойна пеперуда“ — прехвърли се на **110**.

Обикновен силов удар в гърдите — продължи на **146**.

Изведнъж отец Фиделиус се усмихва широко и дружелюбно.

— Боя се, че тази вечер не бях твърде любезен към вас, граф Алтасар. Какво да се прави, човешката природа е грешна и лукавият често ме тласка към невъздържаност и горделивост. Затова исках смирено да ви помоля за прошка. Нека забравим всичко това и в знак на добрите си чувства да изпием по още глътка вино.

Кротките думи на абата те изненадват, но нямаш намерение да му противоречиш. Поемаш чашата, която той ти подава и я изпразваш до дъно. Отец Фиделиус кимва удовлетворено и без повече приказки те отвежда в една монашеска килия, където ти е приготвено меко легло.

Когато оставаш сам, ти бързо се събличаш, лягаш и потъваш в дълбок сън. Но не след дълго започват да те измъчват кошмари. Някакви зловещи, фантастични същества гъмжат из килията, лазят по стените и тавана, подскачат върху гърдите ти. Мяташ се под купчината чудовища и усещаш, че нямаш сили дори да дишаш. С отчаяно усилие се изтръгваш от съня... но мъчителният задух не отминава. Сърцето ти подскача лудо, сякаш иска да се изтръгне от гърдите. Колко е тясна тази килия, колко е задушна... На всяка цена трябва да се измъкнеш на чист въздух!

Цялото ти тяло трепери. Едва успяваш да се надигнеш от леглото. Правиш две несигурни крачки към вратата, но не успяваш да я достигнеш. Силите изведнъж те напускат и ти се свличаш на каменния под. В обърканите ти мисли изплува смътно подозрение. Дали не си бил отровен?

Ала вече е късно за подобни въпроси. Съзнанието ти бързо потъва в мрак, от който вече никога няма да излезеш. На следващия ден монасите ще те открият мъртъв — от сърдечен удар, както категорично ще заяви отец Фиделиус... а Хуан и Родриго не ще имат никакви основания да се усъмнят в неговите думи.

За съжаление преценката ти не е била точна. Закъсняваш с една или две секунди и падаш на пътя малко зад последния ездач. Макар и леко замаян от удара, ти веднага скачаш на крака и се приготвяш за бой. Но конниците продължават напред и скоро изчезват в мрака. Не са те забелязали!

Да гониш нападателите би означавало сам да си дириш белята. Явно не ти остава друго, освен да се укриеш между дърветата, преди петимата да са усетили, че жертвата им се е изплъзнала.

Мини на [54](#).

С приближаването към отвесната стена начинанието ти се струва все по невъзможно. Когато Пако спира лодката в подножието на Пеня алта, ти вдигаш глава и поглеждаш нагоре. Гнездото е на недостъпна височина. Вярно, тук-там скалите предлагат опора, но поне най-долу са влажни и хлъзгави.

Ако решиш да се върнеш в Алтасар, мини на **238**.

Ако поемеш риска да се изкатериш до гнездото, продължи на **36**.

Имаш чувството, че земята трепери под копитата на коня ти. Вече те е обзело опиянението на предстоящата схватка. През процепите на шлема вятърът облъхва разгорещеното ти лице. Хуан има доста голяма преднина, но знаеш, че скоро ще го настигнеш — твоят кон е много по-бърз. Наоколо прелитат ниви, хълмове, маслинови горички. В далечината забелязваш кулите на замъка Валамирас. Всеки момент ще срещнеш врага.

Тъкмо се изравняваш с коня на Хуан, когато пътят отново завива, навлиза в рядка горичка — и пред очите ти се разкрива жестока сцена. Трима мъже са опрели гръб до гръб и отчаяно се отбраняват от ударите на двайсетина маври. Земята наоколо е осеяна с трупове. Не е трудно да си представиш какво е станало тук. Неверниците са нападнали от засада и без да обръщат внимание на собствените си жертви са сломили съпротивата. Скоро и тези трима ще паднат под техните удари... ако не се намесите незабавно. Как предпочиташ да нападнете?

Плътно един до друг — мини на [125](#).

От две страни едновременно — продължи на [77](#).

Сега обаче движението е довършено само наполовина и ударът
ти лети право към шлема на Хуан.

Премини на [267](#).

Отец Фиделиус рязко се пресяга, сграбчва рубините и ги изсипва обратно в касетката. Лицето му е потъмняло от обида.

— Не подаяние търсех, граф Алтасар, а дар за светата църква!.. Но виждам, че прекалено цените земните богатства, без да мислите за спасението на душата си.

Мини на [152](#).

Изтегляш меча от ножницата и дълбоко поемаш дъх. Схватката вече е неизбежна. Но имаш още мъничко време, за да решиш как ще я започнеш.

Ще изчакаш на място — прехвърли се на [147](#).

Ще препуснеш срещу нападателите — продължи на [126](#).

Ще се върнеш от другата страна на въжето — мини на [183](#).

Започваш сложния похват... ала копието сякаш е станало двойно по-тежко, а Хуан приближава с невъобразима бързина. Ще успееш ли да довършиш движението. Напрягаш всички сили и се надяваш на шанса. Избери сам на кой епизод ще преминеш — **15** или **198**.

— Добре, отче — кимваш ти. — Убедихте ме. Да вървим към манастира.

Върху мършавото лице на абата трепва едва забележима усмивка.

— Разумно решение, млади графе. Мъдър е не онзи, който не греши, защото всички сме грешни. Истински мъдър е онзи, който признава грешката си и се старае да я поправи. Впрочем, аз се увличам в празни приказки, а вие сигурно сте гладни и уморени. Последвайте ме.

Отбележи, че печелиш 10 точки престиж пред отец Фиделиус и премини на **90**.

Откъм тълпата долита одобрително мърморене. Лицето на абата вече не е толкова бледо. С този отговор ти го измъкваш от затруднителното положение, в което сам се е заплел. Сега вече може да отстъпи без риск за авторитета си. Отбележи, че печелиш по пет точки престиж пред отец Фиделиус и пред бароните.

Хуан обаче не се успокоява. Той пристъпва към теб и отново повишава глас:

— Това не е отговор, граф Алтасар! Баща ми няма за какво да се разкайва, защото не е съгрешил. Настоявам да го признаете пред всички тук!

Ако се съгласиш с Хуан, мини на [155](#).

Ако откажеш да отстъпиш, прехвърли се на [6](#).

Най-сетне абатът прехапва устни и бавно навежда глава.

— Простете ми, графе. Бях несправедлив към вас. Може би ще ме разберете, ако ви кажа, че съм отчаян от липсата на боен дух у местните благородници. Но за това ще говорим по-късно. Хайде, оставете коня, братята ще се погрижат за него. А сега елате да се присъедините към своите приятели на трапезата. Ще видите, че умеем да посрещаме гости.

Мини на **140**.

Херцог Алма не пожелава да гостува дълго в Алтасар и още на следващия ден потегля със свитата си обратно за Толедо. С отряд от десет войници го изпращаш до манастира „Санто камино“, където се разделяте.

Ако престижът ти пред отец Фиделиус е 45 или повече точки, мини на [278](#).

В противен случай продължи на [136](#).

Без да изрече нито дума, Хуан пришпорва коня си и се устремява напред. Готов си да го последваш, но разбираш, че в момента бързината не е всичко. Някой трябва да се погрижи за ранения, да повика помощ от Алтасар.

Ако се забавиш, за да дадеш заповеди на оръженосците, прехвърли се на **9**.

Ако не искаш да губиш време и веднага последваш приятеля си, мини на **41**.

Пришпорваш коня и се устремяваш напред. Чувайки тропота на копита, Хуан извърща глава. Това го погубва. Копието улучва безпогрешно отвора на шлема и със страхотна сила се забива в лицето на твоя противник. Кървав фонтан оплисква доспехите ти. Хуан отхвърква назад... и издъхва още преди тялото му да е докоснало земята.

Настава мъртвешка тишина, сред която внезапно отеква гласът на абата:

— Бог отсъди! Убиецът няма да бъде погребан в осветена земя!

Мини на [244](#).

За момент абатът се колебае, после решително тръсва глава.

— Ще бъда откровен с вас, графе. Все още не мога да разбера що за човек сте. Склонен съм да ви дам ту една преценка, ту друга... Но тъй като добре знам, че по природа съм заплашен от греховна горделивост, не бързам да мисля лошо за вас... и още не смея да очаквам добро. Това донякъде ме разочарова. Надявах се да бъдете порешителен, по-предан на вярата. Впрочем, от все сърце се моля на Бога близките дни да покажат, че съм се лъгал. Защото в днешните тежки времена светската власт и църквата трябва на всяка цена да обединят усилията си в борбата срещу неверниците. Но нека да седнем, разговорът ни няма да е съвсем кратък.

Мини на [132](#).

След като взимаш това решение, ти затваряш шейх Ахмед в подземията на замъка и изпращаш слугата му към Мосадир заедно с верния Пако. Десет дни по-късно твоят оръженосец донася откупа — златни монети на стойност 1000 пиастри. Сега разполагаш с достатъчно средства, за да наемеш за 250 пиастри английските стрелци (ако вече не си го сторил), а също така да дадеш на брат Доминик 500 или поне 250 пиастри.

Ако освободиш пленника, мини на **86**.

Ако му заповядаш да ти разкрие тайната на съкровището, прехвърли се на **144**.

Ако решиш да го убиеш, продължи на **30**.

Тримата енергично унищожават вечерята, но за твое голямо учудване отец Фиделиус не се присъединява към вас. Налива си само чаша вино, в която едва-едва топи устни от време на време. Забеляваш, че Хуан и Родриго също хвърлят изненадани погледи към него. Този абат в никакъв случай не може да се сравнява с покойния отец Беатус — любител на веселбата, добрата трапеза и хубавото пиене. Изглежда, че сега манастирът „Санто камино“ е попаднал под властта на един от ония църковни фанатици, с които никога не си умеееш да се разбираш.

Изгладнели от дългия път, вие опустошавате блюдо подир блюдо, но двама пъргави монаси се грижат масата да не остава празна. Най-сетне дори Родриго е принуден да се признае за победен. Сега обаче езикът му се е развързал и той се заема да осведоми най-подробно отец Фиделиус за премеждията ви из Светите земи. Слушаш разсеяно, без да обръщаш много внимание на приказките му. Вече десетки пъти си ги чувал из разни крайпътни кръчми. Думите просто минават покрай ушите ти. Византия... превземането на Едеса... боевете със свирепите селджукски турци край стените на Антиохия... И накрая, разбира се — щурмът на Иерусалим.

Не обичаш да си припомняш за онова кърваво време, когато освирепели и почти загубили човешки облик, всички заедно се стремяхте към центъра на Светия град. Излишните кръвопролития винаги са те отвращавали. Но Родриго възторжено описва изстребването на неверниците, без да пропусне да подчертае собствената си доблест. А отец Фиделиус е приковал омаян поглед в него и слуша със зяпнала уста. Тихо въздъхваш. Е, да, лесно е да се описват бляскавите подвизи на рицарите от цяла Европа за освобождаване на Светите земи. Интересно какво би рекъл този мършав абат, ако някой му разкажеше и другата част от истината: непрестанният глад, умората, болестите, мародерствата, избиването на невинно население, предателствата — и от страна на византийския император, и от ваша собствена страна...

— Обаче ако искате наистина да имате цялостен поглед върху нещата, отче, трябва да питате Диего... така де, искам да кажа граф Алтасар — внезапно заявява Родриго. — Знаете ли, че без него Балдуин Фландърски нямаше да стане крал на Иерусалим?

Абатът се обръща към теб и в очите му пламва ново любопитство. Небрежно махваш с ръка.

— Родриго преувеличава, отче. Аз бях само един от многото рицари, които подкрепиха Балдуин, след като Реймонд Тулузки не пожела да поеме властта. Истината е, че Балдуин също се колебаеше и ми поиска приятелски съвет...

— А ти пък се правиш на много скромен — прекъсва те Родриго, разпален от изпитото вино. — Я кажи, не ти ли предлагаше после Балдуин най-висок пост в новото кралство? И не те ли изпрати от Иерусалим с безценен подарък? Хайде де, покажи го на отец Фиделиус!

Опитваш се да откажеш, но от въодушевения Родриго няма отърване. Накрая неохотно ставаш и излизаш да потърсиш къде е каруцата с багажа ти.

Мини на [74](#).

Да се биеш сам срещу толкова нападатели би било чисто безумие. Сега можеш да се надяваш само на отбраната... и на чудо. Привеждаш глава ниско над шията на коня и препускаш назад, към каруците. Наоколо продължават да се сипят стрели. Отчаяно се молиш да не те улучат. Би било толкова глупаво да загинеш само на крачка от родния дом!

Избери още веднъж на кой епизод ще продължиш — **151** или **203**.

Абатът оглежда купчинката рубини и въздъхва.

— Благодаря, графе, макар че дарът е твърде оскъден. Можете да бъдете и по-щедър. Повярвайте, ние също водим сражение. Вярно, не с меч, а с Божието слово, ала от това задачата ни става още по-тежка.

Той въздъхва още веднъж, после повиква един от монасите и му заръчва да отнесе дарението на сигурно място в съкровищницата на манастира.

Мини на [228](#).

Отец Фиделиус приема решението ти с възторг и те благославя като истински защитник на вярата. Незабавно нареждаш брат Доминик да бъде арестуван, а на следващия ден еретикът бива изгорен на клада пред замъка.

Мини на [187](#).

— Какво ви става? — възкликваш ти. — Родриго, нали бързаше час по-скоро да се завърнеш в Рохалор!

Но Родриго вече е решил да остане в манастира и категорично поклаща глава.

— Какъв смисъл да се прибирам по никое време, графе? Ще ме нахранят с остатъците от вечерята и до сутринта ще ме разпитват за Светите земи. А пък добрите монаси...

— Знам, знам — ядосано го прекъсваш ти. — Ще те посрещнат с отворени обятия и отворена изба. Добре де, вие както искате, обаче аз смятам да продължа.

— И ще сбъркате, благородни рицарю — намесва се в разговора нечий благ, почти мазен глас.

Стреснато се озърташ надясно. Край пътя стои мършав човек, облечен с грубо монашеско расо. В полумрака цветът на дрехата му се слива с близките храсти, затова не сте го забелязали досега. Извинителна причина... но въпреки това се изругаваш на ум. Дявол да го вземе, изгубил си предишната бдителност.

— А вие кой сте, отче? — пита Хуан.

— Наричайте ме отец Фиделиус. Аз съм абат на манастира „Санто камино“ и...

— Абат ли? — изненадва се Родриго. — Че какво стана с отец Беатус?

Абатът въздъхва и се прекръства.

— Вече от две години не е между нас, бедният. Мир на праха му... Но да не говорим за това, благородни рицари. Неволно чух част от разговора и трябва да кажа, че наистина ви чакаме с разтворени обятия. Днес вестта за вашето идване стигна до манастира, затова излязох на пътя да ви посрещна. За нас ще бъде истинска чест да подслоним трима борци за правата вяра заедно с техните оръженосци. А колкото до избата... смея да кажа, че се грижа за нея не по-зле от покойния отец Беатус.

— Не се съмнявам, отче — кимваш ти. — Вярвам, че приятелите ми ще останат доволни от вашето гостоприемство. Ще ви помоля да подслоните и моя оръженосец заедно с каруцата. Но лично аз бързам за Алтасар.

Абатът разперва ръце.

— Вие вероятно сте младият граф. Повтарям ви, ще сбъркате. Нощем тукашните пътища са опасни... много по-опасни, отколкото преди четири години. Храбростта не винаги е добродетел, рицарю! Дори и най-могъщият воин може да се окаже безсилен пред един коварен удар от засада.

Прехапваш устна. Не може да се отрече, че абатът разсъждава разумно. Ако се согласиш с него и останеш в манастира, прехвърли се на **111**.

Ако въпреки всичко побързаш към Алтасар, мини на **169**.

— Стига с тия глупости, бе Диего! — възмущава се Родриго. — Откога взехме да си заповядваме?

Но протестът му свършва дотук. Чувството за дълг е дълбоко вкоренено във всеки от вас и волята на по-висшия благородник обикновено се приема като закон. Мърморейки недоволно, Родриго слиза от коня и се отправя към каруцата си. След малко тримата се заемат с трудната задача да навлечете тежките железни брони. Оръженосците ви помагат с похвално усърдие, но въпреки всичко минава повече от час, докато най-сетне всички кукички, ремъци и сглобки биват затегнати.

С подобен товар върху плещите съвсем не е лесно да се яхне кон. За щастие дърветата наоколо предлагат удобна опора. Скоро тримата сте в седлата и продължавате напред.

Мини на [19](#).

Решението ти е свършено правилно. Взети поотделно, тежко въоръжените рицари често се оказват безпомощни срещу по-многоброен и по-подвижен противник. Истинската им сила е в единството.

Атакувате маврите откъм лявата страна, препускайки плътно един до друг като железен таран. Още в първия миг копията ви пронизват двама неверници, трети пада под копитата на конете. Прекосявате крещящата тълпа, стремително се обръщате и нападате отново.

Ала маврите вече са осъзнали, че ги напада не мощен отряд, а само двамина рицари. С тревога забелязваш как оръжията им се привеждат надолу. Това е най-опасното! Тежките доспехи предпазват рицаря от удари, но могат да се превърнат в гибелен капан, ако врагът успее да го повали като убие коня му или пререже ремъците на седлото.

Къде си се разделил с Родриго?

На кръстопътя — мини на **161**.

В гората след манастира — продължи на **142**.

Опитът от кръстоносния поход те е научил, че най-добрата защита е нападението. Размахваш меча и със свиреп вик се понасяш срещу противниците. Първият конник изниква от мрака като призрачен черен силует. Свирепо стискаш зъби. След миг ще освободиш тая многострадална земя от един разбойник. Но как ще го сториш?

Ще покосиш противника с меча през гърдите — мини на [58](#).

Ще го намушкаш с меча — продължи на [92](#).

Макар и отпочинали през нощта, конете ви се движат доста бавно с този допълнителен товар. Едва след около час и половина излизате от гората и приближавате кръстопътя. Тук пътищата ви се разделят. Хуан продължава напред, а ти ще се отправиш надясно, към брега на океана. Хвърляш към него поглед, изпълнен с тъжна завист. Щастливец! В родния дом го очаква радостно посрещане. А за теб... за теб завръщането в Алтасар не означава нищо, освен скръб и печал.

Вече се каниш да пришпориш коня, когато в далечината забелязваш облак прах. Някой препуска откъм замъка Валамирас.

Ако решиш да изчакаш неизвестния конник, мини на **163**.

Ако продължиш към Алтасар, прехвърли се на **38**.

Десет метра по-долу те посреща скална издатина. Чуваш как костите ти изхрущяват и вълна от непоносима болка хвърля съзнанието ти в мрак. Когато достигаш водата, вече си мъртъв и верният Пако ще успее да извлече от морето само безжизненото ти тяло.

Напрягаш се и подскачаш нагоре. Пръстите ти докосват клона, но не успяват да го хванат. Конският тропот вече се раздава съвсем близо. Подскачаш още веднъж...

Избери сам на кой епизод ще продължиш — [23](#) или [76](#).

Отговорът е уклончив и ти спестява по-нататъшни неприятности, но бароните го приемат като липса на решителност. Отбележи, че губиш 5 точки престиж пред тях. След това премини на [253](#).

— Стига де, графе! — възкликва Родриго, без да крие досадата си. — Днес май навсякъде ти се привиждат врагове. Нали видя, в гората нямаше жива душа. Само дете напразно ги мъкнахме тия проклети жезела!

Както винаги в неговата уста обръщението „графе“ звучи малко подигравателно. През изминалите години ти самият никога не си смятал Родриго за свой подчинен, макар че теоретично (а от днес вече и на практика) имаш правото да му заповядваш. Пък и не е нужно. Знаеш, че е достатъчно да го засегнеш на тема храброст, за да постигнеш каквото си пожелаеш.

Ако му подхвърлиш, че май се е уплашил, мини на **150**.

Ако го помолиш да остане като приятел, продължи на **48**.

Ако му заповядаш да изчака, прехвърли се на **4**.

Ако решиш, че няма смисъл да се разправяш с Родриго, попадаш на **95**.

Докато сядате, лицето на отец Фиделиус отново става непроницаемо както преди. Той подпира лакти на масата, кръстосва пръсти и като се привежда напред, започва да говори бавно и сякаш безразлично.

— Нека си кажем истината, граф Алтасар, напоследък в цялата ни страна започва да се губи бойният дух от славното минало. Кого можем да посочим като пример за доблест? Уви, преди година загубихме най-голямата си надежда, славния Сид. Сега маврите обсаждат Валенсия и без него тя едва ли ще устои. На кого още да се спрем? Арагонският крал Педро дава чудесен пример за подражание — преди четири години той завоюва Хуеска, като несъмнено и сега е готов да продължи свещения поход срещу неверниците. Не бих се учудил, ако в най-близко време превземе Барбастро. Но Арагон е далече. С какво можем да се похвалим ние? Вярно, преди три години нашият повелител Алфонсо завладя част от Португалия... и спря дотук. Явно още не е забравил как преди четиринайсет години Алморавидес го победи в битката при Силака. Истината, графе, е една — макар че се е обявил за крал на цяла Испания, днес нашият крал е стар и колеблив. Не случайно някога доблестният Сид отказа да се съюзи с него.

От минута насам ти седиш като на тръни. Отец Фиделиус си позволява твърде дръзки изказвания за краля. С една част от тях просто не си съгласен, за другите не знаеш дали са истина, но във всеки случай не би трябвало да се съди толкова категорично.

Ако кажеш, че не позволяваш никому да говори подобни неща за твоя крал, мини на [160](#).

Ако кажеш, че дългът на верен поданик те прави глух за някои думи, продължи на [178](#).

Ако изкажеш съгласие с мнението на абата, прехвърли се на [207](#).

Ако премълчиш, попадаш на [148](#).

Кой от двата варианта ще избереш?

„Права пеперуда“ с крайна цел кракът на противника —
продължи на **189**.

„Обратна пеперуда“ с крайна цел шлемът на противника — мини
на **162**.

За твое учудване нападателите не те преследват. Е, толкова по-добре. Така взаимно си спестявате неприятностите. Пък и има ли смисъл да лишаваш от удоволствие незнайния палач, който някой ден непременно ще метне примка около вратовете им?

Когато излизаш от гората, наоколо леко просветлява. Отпред се появяват тъмните очертания на високата манастирска ограда. За щастие злополучният ти поход към кръстопътя не е траял дълго. Двама монаси тъкмо затварят тежката порта, но като те виждат, веднага се отдръпват настрани.

— Какво става, благородни рицарю? — долита от полумрака леко ироничният глас на абата. — Да не би да променихте решението си?

Ако му разкажеш за нападението, мини на [165](#).

Ако смяташ, че бягството от засадата ще те представи в неизгодна светлина, продължи на [225](#).

Когато се връщаш в трапезарията и отваряш малката сребърна кутийка, отец Фиделиус отначало се вглежда с недоумение в потъмнялото, напукано парченце дърво. После явно разбира какво е това, защото лицето му изведнъж преbledнява като платно. Кръстейки се с трепереща ръка, абатът рухва на колене.

— Сине мой! По-голямо съкровище наистина никой не би могъл да донесе от Светите земи! Днес тая нещастна земя се нуждае само от две неща: вяра и сили за борба срещу ислямските орди!

— Станете, отче — усмихваш се ти и му помагаш да се изправи. — Не ще и дума, реликвата е скъпоценна, но истинското си преклонение дължим не на нея, а на Онзи, който е избрал саможертвата заради всички нас.

Отец Фиделиус се навъсва и те оглежда с подозрение.

— Истина казвате, графе... но внимавайте! Словата ви граничат с ерес. Помнете, опита ли се да обсъжда вярата и ритуалите на светата църква, християнинът рискува безсмъртната си душа. Впрочем, нека не се отклоняваме в теологични спорове, а да благодарим на Господа за щастието да видим тая реликва. Какво смятате да правите с нея сега?

— Да я отнеса в Алтасар, разбира се — изненадано отговаряш ти.

Абатът се вира в теб с лукаво присвити очи.

— А не смятате ли, че истинското й място е тук, в Божия дом? Не, не, изчакайте! Не бързайте да ми възразявате. Помислете малко, графе. Сам разбирам колко е скъпоценна тази реликва. Разбирам също, че стойността й за вас е огромна, щом я носите като възнаграждение за подвизите си по Светите земи. Затова не бих дръзнал да ви я отнема. Не, аз моля да я оставите при нас на съхранение. Докато е тук, тя никога не ще престане да бъде притежание на доблестния кръстоносец Диего де Алтасар. Но същевременно ще бъде достояние на църквата и на целия народ. Хората ще се стичат насам, за да се преклонят пред това благословено късче дърво, попило кръвта на нашия Спасител. От

него ще черпят вяра и сили за борба срещу маврите. А заедно с това ще расте и вашата слава, графе. Е, какво ще кажете сега?

Ако се съгласиш да оставиш реликвата в манастира, прехвърли се на **156**.

Ако откажеш, мини на **171**.

Херцогът те поглежда и кимва към стените на манастира.

— Помнете какво ви казах, графе. Вярата днес е най-важна.
Сбогом... и дано да не съм се излъгал в избора си.

Премини на [157](#).

Пътят отново завива, навлиза в рядка горичка — и пред очите ти се разкрива жестока сцена. Трима мъже са опрели гръб до гръб и отчаяно се отбраняват от ударите на двайсетина маври. Земята наоколо е осеяна с трупове. Не е трудно да си представиш какво е станало тук. Неверниците са нападнали от засада и без да обръщат внимание на собствените си жертви са сломили съпротивата. Скоро и тези трима ще паднат под техните удари... ако не се намесите незабавно.

— Диего, почакай! — отново крещи изотзад Хуан.

Ако го послушаш, мини на [2](#).

Ако нападнеш маврите веднага, без да изчакваш, прехвърли се на [24](#).

Съобразителните оръженосци не са загубили нито секунда. От трите каруци вече е оформено нещо като примитивно триъгълно укрепление. Наоколо стрелите се сипят все по-гъсто, но по някакво чудо нито една от тях не те засяга. След малко скачаш зад прикритието и се приготвяш за бой.

Нападателяте връхлитат от две страни. Ако са очаквали лесна победа, надеждата им скоро бива попарена. Още в първия миг ти и Родриго пронизвате по един враг с копията си, а Пако пречупва ръката на трети с обкованата си тояга. Хуан също не закъснява да намали бройката на нападателите. Зад него оръженосецът му се прицелва с арбалет и безпогрешно забива стрелата в окото на един грамаден мавър.

Знаеш, че първият неуспех няма да стресне неверниците. Когато се опомнят, те ще организират много по-мощна атака. Само Бог може да ви спаси.

И неочаквано, сякаш наистина по Божия воля, иззад завоя връхлита отряд въоръжени конници. Начело препуска с високо вдигнат меч старият Естебан — командирът на алтасарския гарнизон. Слисаните маври дори не успяват да помислят за отбрана. Първите от тях падат посечени, другите захвърлят оръжията и побягват... ала никой не се добира жив до спасителното укритие на дърветата.

Едва когато битката свършва ти забелязваш, че Пако седи край каруците и със стиснати зъби се мъчи да измъкне от ръката си дълга стрела. Изглежда, болката съвсем го е объркала, защото не съобразява, че острието се подава от другата страна и всяко дръпване само разкъсва още повече раната. Веднага изтичваш към него.

— По-кратко, Пако! Не така! Остави на мен. Ей-сега ще те оправя.

Оръженосецът се отпуска. Предвидливо откъсваш дълго парче от ризата си, после пречупваш стрелата и изтегляш останалото парче. От раната бликва кръв и ти побързваш да я превържеш. Засега друго не

може да се направи. По-късно ще накараш Естебан да я прегледа, той е стар войник и разбира от рани.

Едва си помислил това, самият Естебан скача от коня до теб.

— Господарю! Слава Богу, че дойдохме навреме. Не знаехме за вашето пристигане, но преди час получихме вест, че барон Валамирас е бил нападнат недалече от замъка си, докато идвал да ви посрещне. Веднага изпратих един отряд на помощ, а аз заедно с другите войници потеглих насам. Имах лошо предчувствие...

Прекъсва го тропот на копита. Обръщаш глава и виждаш Хуан да препуска като луд към кръстопътя. Вероятно е чул думите на Естебан. Мрачно поклащаш глава. Колкото и да бърза, докато стигне до Валамирас, вече всичко ще е свършило.

Мини на [177](#).

Очевидно абатът не се е надявал да приемеш предложението. Костеливото му лице потреперва от вълнение и той едва изрича с пресекващ глас:

— Благословен да е този миг! Чрез вас, граф Алтасар, нашият манастир ще се превърне в истинска опора на вярата. Сега се моля само за едно — Бог да ви даде сила за бойни подвизи, с които още веднъж да подкрепите днешното си великодушно деяние.

Когато му връчваш сребърната кутийка, отец Фиделиус е на върха на щастието. Отбележи, че печелиш 20 точки престиж пред него. Но разговорът не е приключил. След малко абатът продължава:

— Впрочем, има още нещо, за което исках да поговорим.

— Какво? — питаш ти с лека тревога.

Премини на [26](#).

Отец Фиделиус се оказва напълно прав. Масата в голямата трапезария категорично опровергава мнението на Родриго за манастирската трапеза — глинени кани преливат от вино, месото е в изобилие, а и зеленчуците от градината на добрите монаси не са за пренебрегване. Двамата ти приятели вече са започнали вечерята и когато влизаш, с изненада надигат глави. Хуан като че се кани да попита нещо, но ти само му кимваш и пристъпваш към масата.

— Няма да ви откъсвам от вечерята с излишни приказки — казва абатът, докато се настаняваш. — Не крия, че изгарям от любопитство да чуя за Светите земи, но за всичко си има време.

— Мъдри слова, отче! — възкликва Родриго с пълна уста. — Нека първо да отдадем заслуженото на тая благословена трапеза.

Мини на [119](#).

Отец Фиделиус пристъпва помежду ви и вдига ръце.
— Тъй да бъде! Нека сам Бог отсъди кой е прав. Пригответе се за бой още днес, благородни рицари.
Мини на [102](#).

Положението започва да става отчаяно. Ако Родриго беше тук, положението щеше да е съвсем друго — трима рицари вече са отряд, макар и малък. Но двама, обкръжени от множество врагове, са обречени на почти неминуема гибел. Остават само две възможности:

Незабавно да избягате — мини на **18**.

Сами да скочите от конете и да се биете заедно с тримата нападнати — продължи на **166**.

Бил си без съзнание само броени секунди. Сетне остра болка в гърба те кара да изстенеш. Опитваш да се изправиш, но тялото отказва да ти се подчинява. Успяваш само да надигнеш глава и да видиш как през мрака към теб се приближават няколко черни силуета.

Прехапал устни, ти се мъчиш да станеш въпреки болката. Но щом забелязват движенията ти, силуетите се хвърлят напред. В тишината се раздава свистене на бойна секира, ребрата ти изхрущяват под страхотния удар... и рицарят Диего де Алтасар загива с разцепени гърди само на два часа път от родния дом.

Шейх Ахмед се усмихва с презрение.

— Християнино, ти наруши своята клетва. Дори да умра, пак няма да ти разкрия тази тайна, защото не заслужаваш съкровището.

Разбираш, че решението му е твърдо. Ако го освободиш, продължи на **86**.

Ако го подложиш на мъчения, за да проговори, прехвърли се на **20**.

Ако решиш направо да го убиеш, мини на **30**.

Безпогрешно улучваш целта си и още преди до докоснеш гърба на коня зад ездача, стоварваш върху главата на разбойника жесток удар с меч. Човекът изхърква глухо и рухва на пътя. Без да губиш нито секунда, ти се прехвърляш в седлото и напипваш юздите. Но не бързаш да успокоиш подплашения кон. Трябва да се откъснеш от останалите четирима противници, преди да преминеш в атака.

Разчитааш изцяло на усета си. Когато преценяваш, че разстоянието е достатъчно, ти изведнъж обръщаш коня и препускаш срещу разбойниците. Първият от групата е толкова изненадан, че не успява да реагира, когато го поваляш с жесток удар в шията. Следващият спира коня и вдига насреща ти грамадна бойна секира. Пъргаво се привеждаш под удара и замахваш напред. Този път не си чак толкова точен — успяваш само да намущкаш противника в ръката. Но и това е достатъчно. С див рев разбойникът изпуска секирата, пада от коня и пропълъзва към храстите.

За останалите двама демонстрацията на сила е била твърде убедителна. Те завиват назад като по сигнал и изчезват в мрака. Е, добре, нека бягат. Обръщаш коня към края на гората. Нямаш намерение да преследваш тия симпатични хорица. Рано или късно ще се намери кой да ги закачи на въжетото.

Поемаш обратно към манастира и скоро с удоволствие забелязваш коня си да стои неподвижно в сянката на дърветата. Спираш и се прехвърляш на него. За момент се колебаеш какво да правиш с коня на разбойника, но накрая решаваеш, че е излишно да го водиш със себе си. Само ще те бави по пътя, а сега най-разумното е да се прибереш в манастира час по-скоро. Нищо не ти гарантира, че освен петимата нападатели наоколо не дебнат и други разбойници.

Мини на [209](#).

Противникът е предугадил намеренията ти и отговаря със същото. Но в страхотния сблъсък предимството е на твоя страна — ти си по-тежък от дребния Хуан. Ударът ти го изхвърля от седлото, докато неговият само те кара да се олюлееш назад.

Продължи на [224](#).

Първият конник изниква от мрака пред теб като призрачен черен силует. Преди да се е опомнил от изненадата, ти го поваляш с точен удар през шията. Ала веднага след това върху теб връхлитат следващите двама — и то от две страни. Стоварваш меча си върху рамото на десния и трескаво се завърташ наляво. В тъмнината зърваш как право насреща ти лети острието на грамадна бойна секира. Сега всичко зависи от волята на съдбата.

Избери сам на кой епизод ще продължиш — [237](#) или [199](#).

— Срещу нас стои жестока, безмилостна сила — продължава абатът. — Омразният Алморавидес е алчен за нови земи. Позволим ли си даже миг колебание, можем да загубим всичко, което е извоювано стъпка по стъпка в течение на векове. В момента вниманието на неверниците е насочено на изток, към Валенсия. По-наблизо — в Гранада, Кордова, Севиля — местните владетели сякаш са допуснали тази грешка, която ние никога не бива да си позволяваме. Поддали са се на отпускане, ориенталска леност, надежди за спокоен живот в своите разкошни дворци. Ако бяха само те, може би днес християнските рицари щяха да стоят пред стените на Гранада. Но онова пъклено изчадие Алморавидес ги покори на своята власт. Именно от него идва най-страшната заплаха. Засега Алморавидес не се осмелява да ни нападне. Основните му сили са хвърлени в борбата да си възвърне изгубената Валенсия, а и отвъд морето има достатъчно неприятели. Но онова, което не дръзва да извърши пряко, той се опитва да постигне по косвен път.

За момент отец Фиделиус замлъква и избърсва челото си. Когато отново започва да говори, в очите му блести фанатична, почти безумна светлина.

— Заплахата приближава, графе! Идва конникът на Апокалипсиса! Остър е неговият меч и не се ли приготвим за битка, ще паднем под нозете на ислямските пълчища!

— За какво говорите, отче? — питаш ти, леко стреснат от тези заплашителни думи.

— Говоря за проклетия демон на име Абдула ибн Таруми! — отвърща абатът все тъй разпалено. — Един от разпространителите на тяхната скверна религия. Вече от две години този пратеник на Сатаната обикаля из Андалусия и призовава неверниците да се вдигнат на джихад — свещена война срещу християните. Разказват, че се обличал само в черно и бил дал клетва да не надене бяла или пъстра дреха докато не възстанови властта на Корана по всички испански земи. Разказват още, че непрестанно обвинявал Алморавидес в

малодушие и липса на решителност. Но Алморавидес не предприема нищо срещу него и това доказва, че всъщност тайно одобрява призивите на ибн Таруми. Дяволският му план е твърде прост. Вместо сам да организира военна експедиция срещу нас, той ще изчака неверниците да се вдигнат на джихад. Стане ли това, ще ги подкрепи със своята сила. А засега оставя ибн Таруми да обикаля и да подклажда фанатизма на маврите. Уви, тази тактика вече дава своите плодове. В Севиля, в Ниебла, в Кордова слушат онзи черен демон със зяпнали уста и го наричат махди, тоест светец — Отец Фиделиус изплюва последната дума със зловна погнуса. — А той е твърдо убеден, че войната трябва да започне отгук, от Арманилия.

— Арманилия ли? — изненадваш се ти. — Откъде накъде? Защо не Толедо, Талавера или Мадрид? Защо не Памплона и Ронсевал, та да разкъсат страната на две и да си открият път към Франция?

Отец Фиделиус се оглежда и неволно снишава глас.

— Ще ви кажа нещо, което по нашите земи знаят малцина, макар че ибн Таруми непрестанно го повтаря пред неверниците. Позната ли ви е легендата за Светия Граал?

Усмиваш се. Кой ли не е чувал легендата за Светия Граал — чашата, от която е пил Христос по време на Тайната вечеря и в която по-късно Йосиф Ариматейски е събрал Неговата кръв? И кой ли рицар не е мечтал да открие тази върховна светиня?

Абатът бързо се прекръства.

— Да ми прости Бог сравнението, но според онзи демон именно тук, в Арманилия, било скрито нещо, което може да има подобна стойност за неверниците. И ако успеели да си го възвърнат, щели да завладеят целия християнски свят. Не знам каква истина има в гнусните му слова. Ала добре знам, че Сатаната понякога дава страховита сила на своите изчадия. Затова ви повтарям, граф Алтасар: идва конникът на Апокалипсиса. Дали ще устоим или ще паднем, зависи от нашата вяра и нашата сила.

— Разбирам, отче — кимваш ти. — Но защо ми разказвате всичко това?

Абатът те поглежда с изненада.

— Как защо? Та не е ли съвсем ясно? От утре вие ще държите в ръцете си светската власт в това графство и смятам за свой дълг да ви предупредя за идващата опасност.

— Момент! — прекъсваш го ти. — Не избързвате ли малко? Властта все още е в ръцете на истинския граф Алтасар — баща ми.

— Нима не знаете? — сепва се отец Фиделиус. — Баща ви е мъртъв от три месеца.

Премини на [252](#).

С края на схватката яростта на Хуан е изчезнала безследно.

— Нека забравим всичко това, Диего — казва той и ти помага да се изправиш. — Бог възстанови правдата.

Да бъдеш победен в такъв двубой не е позорно, ала никой не уважава губещите. Едва изчакваш края на погребението и веднага се прибиращ в Алтасар. Отбележи, че престижът ти пред бароните е намалял с 5 точки.

Премини на [270](#).

Очите на Родриго пламват в сянката под вдигнатото забрало.

— Мери си думите, графе! Един Рохалор не се бои от нищо, освен от безчестието!

— Ами щом е тъй, изчакай малко — лукаво се обажда Хуан иззад гърба му. — Тъкмо и конят ти ще може да отпочине. Не си много лек, ще знаеш, с тия... хм... проклети жезла.

— Ще изчакам, разбира се! — отсича Родриго. — Не съм се забързал наникъде.

Мини на **163**.

За жалост днес съдбата не е на твоя страна. Погубва те нелепа случайност. Една от стрелите улучва задницата на коня и подплашеното животно подскача, откривайки пред нападателите незащитения ти гръб. Само след миг в него се впиват три стрели. Докато се свличаш от седлото, пред погледа ти се мяркат Хуан и Родриго, които явно се мъчат заедно с оръженосците да организират кръгова отбрана. Но вече не ще узнаеш дали са успели, защото смъртта те поглъща едновременно с удара в земята. Това е трагичната истина — след като си преодолял безброй опасности, загиваш само на един час път от родния дом.

Какво ще отговориш?

Че сега вярата най-много се нуждае от мечове и цялото ти богатство ще бъде използвано за борбата срещу маврите — мини на **200**.

Че срещу това богатство си рискувал живота си стотици пъти и нямаш намерение да го раздаваш с лека ръка — прехвърли се на **167**.

Че ще решиш дали да бъдеш по-щедър към манастира, когато се прибереш и чуеш отзивите на хората за него — продължи на **185**.

— След всичко чуто просто не знам какво да реша — въздъхва херцогът. — Мнението за вас е съвсем неопределено. Отдавам го на вашата младост и неопитност. Но тъй като баща ви беше достоен благородник, в крайна сметка реших да останете граф на Арманилия. Дано не съм се излъгал...

Премини на [114](#).

Абатът те поглежда странно, сякаш е изненадан от твоя отговор.

— Разумни слова, млади графе. Мъдър е не онзи, който не греши, защото всички сме грешни. Истински мъдър е онзи, който признава грешката си и се старае да я поправи.

За момент настава мълчание, но усещаш, че част от първоначалната неприязън между вас е изчезнала. Отбележи, че печелиш 10 точки престиж пред отец Фиделиус.

— Е, добре, стига съм ви държал на двора — казва накрая абатът. — Не се тревожете за коня, братята вече се погрижиха за него. А сега елате да се присъедините към своите приятели на трапезата. Ще видите, че умеем да посрещаме гости.

Мини на **140**.

— По-рано трябваше да го кажеш, графе! — подвиква зад гърба ти Родриго. — Закъде сме, ако вземеш така да увърташ и пред маврите?

Над тълпата се раздават одобрителни възгласи. Бароните явно не са харесали твоите колебания. Отбележи, че губиш 5 точки престиж пред тях и премини на [253](#).

Очевидно абатът не се е надявал да приемеш предложението. Костеливото му лице потреперва от вълнение и той едва изрича с пресекващ глас:

— Благословен да е мигът, в който ви срещнах! Чрез вас, граф Алтасар, този манастир ще се превърне в истинска опора на вярата. Сега се моля само за едно — Бог да ви даде сила за бойни подвизи, с които още веднъж да подкрепите днешното си великодушно деяние.

След тези думи отец Фиделиус повиква един монах и му нарежда да прибере кутийката на най-сигурно място в съкровищницата на манастира.

Запиши, че печелиш 20 точки престиж пред абата и премини на [243](#).

След сбогуването с херцога ти потегляш обратно и вече приближаваш Алтасар, когато забелязваш откъм скалите на Пеня алта да се задава възбудена тълпа от местни селяни и рибари. Изчакваш да видиш какво ги е развълнувало толкова и след малко различаваш между тях двамина неверници. Единият е богато облечен и прилича на мавритански благородник, другият вероятно е негов придружител или слуга.

Тълпата спира пред теб и неколцина селяни един през друг почват да обясняват, че са заловили тия двама да се спотайват между скалите.

— Да ги обесим! — крещят в това време останалите.

— Не, да ги изгорим!

— Да ги набием на кол! Нали и те така правят!

Богато облеченият мавър вдига към теб окървавеното си лице.

— Чуй ме, владетелю. Макар да сме от различна вяра, аз също съм благородник като теб. Не позволявай да загина с позорна смърт. Ако трябва — убий ме веднага и по достоен начин. Но ще те моля поне да освободиш слугата ми. Той не е виновен в нищо, освен че вярно ме последва дотук.

— Преди да говорим за каквото и да било — възразяваш ти, — искам да знам кой си и защо дойде тук.

— На първия ти въпрос ще отговоря, че името ми е шейх Ахмед бен Джубеир. Другото е велика тайна и устните ми ще останат запечатани, освен ако се закълнеш в честта си, че ще ми върнеш свободата.

Ако дадеш такава клетва, мини на [72](#).

Ако откажеш, продължи на [181](#).

Кой знае, може би напред няма никаква опасност, но ти предпочиташ да се довериш на предчувствието. Рязко спираш коня и без да губиш време препускаш обратно към манастира. Скоро гората свършва и отпред се появяват тъмните очертания на високата ограда. Двама монаси тъкмо затварят тежката порта, но като те виждат, веднага се отдръпват настрани.

— Какво става, благородни рицарю? — долита от полумрака леко ироничният глас на абата. — Да не би да променихте решението си?

Продължи на [225](#).

За момент Хуан застива неподвижно, сякаш се колебае. После изведнъж вдига високо меча и замахва. В тази секунда той остава неприкрит и с един нисък удар имаш известен шанс да го засегнеш. Какво избираш?

Намушкващ удар право напред — мини на **170**.

Подкосяващ удар през краката — прехвърли се на **28**.

Да отбиеш атаката и да нападнеш на свой ред с високи удар — продължи на **268**.

— Слепота! — гневно възкликва отец Фиделиус. — Винаги ме е поразявала тази слепота у благородниците — да виждат дълга към земния си владетел, а да забравят небесния. Добре, графе, няма повече да говоря за нашия крал Алфонсо Храбри... макар да ми се струва, че напоследък това прозвище не му отива твърде. Ала никога не ще спра да осъждам сляпото преклонение пред идола на светската власт. Неведнъж делото на вярата е страдало заради подобна заблуда. Преди години даже славният Сид се заслепи и отиде да служи на маврите — все заради този проклет идол, властта. Но за щастие Бог скоро го върна към правия път.

Отбележи, че губиш 5 точки престиж пред отец Фиделиус и мини на [148](#).

В този момент се раздава конски тропот и иззад завоя стремително изскача Родриго. Без да губите нито секунда, двамата с Хуан препускате насреща му, обръщате се и отново нападате неверниците. Повече нищо не може да ви спре.

Развоят на схватката се променя за броени мигове. От нападатели маврите са се превърнали в жертви — разпръснати, объркани и ужасени пред вашия неудържим напор. Само неколцина опитват да организират съпротива, ала така обръщат гръб на тримата нападнати, които незабавно се нахвърлят върху тях. Останалите неверници захвърлят оръжията си и хукват към горичката.

Сега вече можете да се разделите. Пред себе си нямате противник, а шепа разпръснати бегълци. Безмилостно ги преследвате, нанасяйки удар след удар. Нито един не успява да се добере до спасителното укритие между дърветата.

Мини на [172](#).

Винаги си знаел, че Хуан е по-умен от теб. Но този път тъкмо това го погубва. Надценил те е и очаква да приложиш „двойна пеперуда“. Защитното му движение среща само въздуха.

Продължи на [267](#).

Облакът прах идва все по-близо. Вече различаваш фигурата на конника, ниско приведен над шията на жребеца. Човекът се олюлява в седлото, сякаш е ранен. И наистина, когато се приближава, забелязваш от рамото му да стърчи пречупена стрела. Изтръпнал от тревога, ти пришпорваш коня и препускаш насреща му. Но почти в същия момент човекът отново се олюлява и рухва на пътя.

Спираш до него и се вглеждаш в лицето му. Струва ти се познат, макар че не можеш да си спомниш откъде.

— Фелипе! — възкликва зад гърба ти Хуан. — Това е Фелипе!

Чул името си, човекът отваря очи и опитва да се надигне.

— Младият господар! — прошепва той. — Слава Богу...
Бързайте, господарю, бързайте към Валамирас... Там... маврите...

Но тия думи са му стрували твърде много сили. Раненият въздъхва тежко и губи съзнание.

В гърдите ти избухва гняв. Маврите! Значи отново нападат християнските земи. Но този път ще платят скъпо!

Ако до теб е само Хуан, мини на **115**.

Ако Родриго е с вас на кръстопътя, продължи на **180**.

— Няма да крия, че не получих добри отзиви за вашето отношение към църквата — продължава херцогът. — Затова реших да проверя и мнението на местните благородници.

Ако престижът ти пред бароните е положителен, прехвърли се на **49**.

Ако е нулев или отрицателен, мини на **288**.

— Нападнаха ме — мрачно отговаряш ти. — Изглежда, че пътищата по тия места наистина са станали твърде опасни.

Този път отец Фиделиус не се и опитва да скрие иронията в гласа си.

— Уви, млади графе, изглежда ме е налегнала ранна старост... Слухът ми явно не го бива. Бих бил готов да се закълна — не много отдавна някой казваше, че не е свикнал да бяга от опасностите. Но сигурно не съм чул добре. Спокойно, спокойно! Не приляга на един благороден рицар да вдига ръка срещу духовно лице само заради някаква безобидна шега.

Ядосано стискаш зъби. Още от самото начало си усещал неприязън към абата, а сега откриваш, че и той изпитва същото. Отбележи си, че губиш 10 точки престиж пред отец Фиделиус.

— Хайде, не се сърдете, графе — примирително казва абатът. — Оставете коня, братята ще се погрижат за него. А сега елате да се присъедините към своите приятели на трапезата. Ще видите, че умеем да посрещаме гости.

Мини на [140](#).

Хуан очевидно има същата идея, защото изведнъж измъква крака от стремената и тежко скача до обкръжените мъже. Готвиш се да последваш примера му, когато внезапно губиш опора и залиташ настрани. Някой е прерязал ремъка на седлото! За щастие вече си започнал скока и с някакво невероятно извъртане успяваш да паднеш на крака. Залиташ назад, но ръката на Хуан те подпира.

Няма време за благодарности. Размахваш меч и го стоварваш върху ребрата на най-близкия мавър. Чуваш как под ризницата му изхрущяват строшени кости и врагът с крясък отскача назад. В същия момент шлемът ти дрънва като камбана от нечий удар — вероятно със сабя, защото не е много тежък. Ухилваш се злобно. Сега саби и мечове не вършат работа — трябва да ви нападнат с боздугани или секири.

В кипежа на боя малката ви група неусетно се подрежда по най-добрия начин. Ти и Хуан сте с гръб един към друг, на две-три крачки разстояние. Застанали между вас, другите трима са донякъде защитени, като същевременно отблъскват опитите на маврите да ви нападнат изотзад.

Едва след като загубват още двама души, неверниците разбират, че не ще бъде лесно да ви унищожат с преки атаки. Ударите им спират. Кръгът около вас бавно се разширява и в ръцете на нападателите изникват лъкове и арбалети. В първия момент намерението им ти се струва пълна глупост — могат до утре да те обсипват със стрели, без да постигнат каквото и да било. Ала сетне осъзнаваш, че целта им са другите трима. Унищожат ли ги, ти и Хуан ще бъдете лесна плячка.

Първите стрели вече свистят из въздуха. Две улучват бронята ти и със звън отскачат настрани. Тримата се прикриват доколкото могат, но стрелите се сипят от всички посоки. Този път изходът на боя изглежда решен. Ето, единият се олюлява с пронизан крак, отпуска се на коляно...

И неочаквано иззад завоя връхлита отряд въоръжени конници. Начело препуска с високо вдигнат меч старият Естебан — командирът на алтасарския гарнизон. Слисаните маври дори не успяват да

помислят за отбрана. Първите от тях падат посечени, другите захвърлят оръжията и побягват... ала никой не се добира жив до спасителното укритие на дърветата.

Изтощението от боя те наляга изведнъж. Подпираш се на меча и вдигаш забралото, за да поемеш глътка свеж въздух.

Мини на **184**.

Отец Фиделиус стиска зъби и в тъмните му очи просветва някакъв фанатичен пламък.

— Все същата алчност... — процежда той през зъби. — Все същата липса на истинска вяра. Какво пък, задръжете си богатството, графе... но дали срещу него ще можете да купите спасение за душата си?

Отбележи, че губиш 15 точки престиж пред абата и продължи на **228**.

Откъм морето това гнездо е абсолютно недостъпно. Но от горния край на скалата вероятно би могъл да се спуснеш до него с въже. Ако решиш да поемеш този риск, мини на [44](#).

Ако засега се откажеш от търсенето, продължи на [238](#).

— Благодаря, отче, но не съм свикнал да бягам от опасностите — твърдо отговаряш ти. — Подслонете оръженосеца ми, това ще е достатъчна услуга. Сбогом.

Върху аскетичното лице на абата трепва загадъчна, едва забележима усмивка.

— Е, какво пък... — тихо промърморва той. — Волята на граф Алтасар е закон. Може и да сте прав, рицарю. Всеки има своя съдба...

Без да довърши, той се обръща и махва с ръка на останалите. Искра ти се да го запиташ какво е имал предвид, но абатът явно смята разговора за приключен, защото вече се отдалечава към манастира. Вдигаш рамене, после пришпорваш коня и се отправяш към кръстопътя.

Мини на [212](#).

С този избор неволно даваш предимство на своя противник, защото ударът изисква не толкова сила, колкото ловкост. За да замахнеш, трябва да отклониш щита си настрани. Хуан използва момента, пъргаво отскача от меча ти и те покосява със силен удар през глезените. Тежко падаш по гръб и преди да се опомниш, противникът вече е стъпил върху гърдите ти. Той дръпва забралото на шлема и зърваш острието на меча му само на няколко сантиметра от очите си.

— Граф Алтасар — високо изрича Хуан, — признавате ли Божията присъда, че баща ми е невинен?

Какво ще отговориш?

Да — мини на [149](#).

Не — продължи на [282](#).

Разочарованието на отец Фиделиус е също тъй силно, както радостта му преди малко.

— Не се поддавайте на изменната себичност, графе! — разпалено възкликва той. — Казах вече, разбирам колко ви е скъпа тази реликва, спечелена с цената на тежки изпитания. Ала тя принадлежи не само на вас, а и на целия християнски свят. Нима не е казано в Светото писание: „И когато запалят светило, не го слагат под шиника, но на светилника и то свети на всички вкъщи“? Всичко останало е изкушение!

В трептящата светлина на свещите виждаш как по челото му избиват капки пот. Несъмнено тази реликва струва за него повече от всички съкровища на света и отказът да я отстъпиш на манастира ще го засегне жестоко.

Ако си размислил и искаш да дадеш реликвата на отец Фиделиус, мини на [156](#).

Ако предпочиташ да я задържиш, избери какво ще отговориш на абата:

Че си също тъй пламенен християнин като него и по-скоро би се лишил от дясната си ръка, отколкото от тази безценна реликва — мини на [245](#).

Че не можеш с лека ръка да се откажеш от онова, заради което си воювал толкова дълго — продължи на [196](#).

Че ще решиш дали да отстъпиш реликвата на манастира след като се прибереш и чуеш отзивите на хората за него — попадаш на [223](#).

Че се боиш за съхранението на безценната реликва и ще бъдеш спокоен само когато тя е на сигурно място зад крепостните стени на замъка — прехвърли се на [182](#).

Ще премълчиш — мини на [214](#).

Докато се връщаш назад, иззад завоя връхлита отряд лавина въоръжени конници. Начело препуска с високо вдигнат меч старият Естебан — командирът на алтасарския гарнизон. Очаквали са да срещнат противник и неочакваната гледка ги смайва дотолкова, че спират със зяпнали уста.

Изтощението от боя те наляга изведнъж. Смъкваш се от коня и вдигаш забралото на шлема, за да поемеш глътка свеж въздух.

Мини на [184](#).

Имаш чувството, че абатът се колебае пред някакво трудно решение. Изведнъж той се приближава с бързи крачки и изрича тихо, за да не го чуят останалите:

— Граф Алтасар, преди да се разделим, искам да ви дам един последен съвет. Понякога тукашните пътища са опасни и денем, затова би било разумно да си сложите доспехите.

— Доспехите ли? — изненадваш се ти. — Та ние не отиваме на бой, а се прибираме у дома.

— Послушайте съвета ми! — настоява отец Фиделиус. — Приемете го като дълбока загриженост за вас, в когото виждам надеждата на графството през идните тежки времена.

— Стига толкова загадки, отче! — раздразнено възкликваш ти. — Ако знаете нещо, кажете го направо.

Но абатът само поклаща глава.

— Уви, графе, нищо не мога да кажа. Мъчат ме неясни подозрения, които все още не бих дръзнал да разкрия. Впрочем, решавайте сам. Но какво толкова ще изгубите, ако си сложите доспехите за този последен участък от пътя?

Сега е твой ред да го погледнеш снизходително. За един монах, който не е участвал в сражения, слагането на доспехите може да изглежда лесна работа. Но ти отлично знаеш колко време отнема нагласянето им, колко тежат и как изтощават коня и ездача. Хуан и Родриго също го знаят, затова даже да им предложиш подобно нещо, едва ли ще се съгласят.

Ако все пак приемеш съвета на отец Фиделиус и предложиш на приятелите си да наденете доспехите, мини на [211](#).

Ако решиш да пренебрегнеш съвета, продължи на [226](#).

Реакцията ти е безпогрешна. Сграбчваш въжето с две ръце и скачаш от седлото. Дори и така падането те разтърсва, но разбираш, че си взел най-доброто решение. Сега поне си здрав и невредим... ако ония от засадата не се погрижат в най-близко време да променят това положение.

Олекналият кон прави още няколко крачки напред, но изглежда, че нещо в мрака го подплашва, защото рязко се обръща и с пронизително цвилене препуска обратно към манастира. Изругаваш през зъби и изтегляш меча. В хубава каша се забърка! Без кон, в пълна тъмнина и с неизвестен брой противници насреща. Сега едва ли е най-разумното да се правиш на герой. Ако решиш незабавно да побегнеш към манастира, мини на **65**.

Ако предпочиташ да останеш на място и да се биеш, попадаш на **14**.

Кости и плът изхрущяват зловещо под острието на меча и кървав фонтан опръсква доспехите ти. Настава мъртвешка тишина, сред която внезапно отеква гласът на абата:

— Бог отсъди! Убиецът няма да бъде погребан в осветена земя!

Мини на [244](#).

Върху кой от разбойниците ще скочиш?

Върху първия — мини на [257](#).

Върху последния — продължи на [285](#).

Върху някой от средните — прехвърли се на [204](#).

Ако си размислил и вече не желаш да ги атакуваш, ще попаднеш на [222](#).

Когато се прибирате в замъка, войниците ви посрещат с мрачна новина. Старият барон Валамирас е мъртъв. Рано тази сутрин някакъв монах му съобщил за вашето идване и баронът побързал да ви посрещне... без да подозира, че по пътя ще го нападне от засада банда неверници. Помощта от Алтасар е пристигнала твърде късно.

Но има нещо много по-странно. Едва си се оттеглил да почиваш, когато на вратата се почуква и в стаята влиза Естебан заедно с един от войниците.

— Извинете за безпокойството, господарю — казва той, — но мисля, че трябва веднага да ви съобщя последните думи на барон Валамирас. Този момък ги е чул с ушите си. Хайде, Мигел, разкажи на графа.

— Ами... такава... — запъва се войникът. — Ние, значи, им видяхме сметката на маврите... Може и да се е измъкнал някой, ама не вярвам... От хората на стария барон бяха останали живи само трима. Самият барон още дишаше... ама вече беше пътник, разбирам ги тия работи. Като ни видя, рече само: „Предайте на граф Алтасар, че го моля за прошка заради баща му. Виновен съм. Всичко стана заради съкровището.“ Искаше да каже и още нещо, обаче издъхна.

— Какво? — смаяно възкликваш ти. — Сигурен ли си?

Войникът се прекръства.

— Пред Бога се кълна, господарю. Добре го чух. Пък и не съм само аз. До мене имаше още трима от нашите, те ще потвърдят.

— Добре — въздъхваш ти. — Добре, Естебан. Изслушах каквото трябваше, а сега ме оставете сам. Искам да размисля на спокойствие.

Премини на [232](#).

Отец Фиделиус се усмихва лукаво.

— Слова на мъдрец в устата на младеж. Прав сте, графе, не е необходимо думите ми да минават през ушите на един верен поданик. Важното е да стигат до сърцето.

Отбележи, че печелиш 5 точки престиж пред абата и продължи на **148**.

Както научаваш вечерта, погребението е предизвикало ужасен скандал. Отец Фиделиус е отказал да приеме покойника в манастирското гробище, твърдейки че последните му думи са признание за убийство. Едва след дълги спорове и дори заплахи от страна на Хуан абатът най-после отстъпил.

Навярно твоето присъствие би помогнало да се успокоят нещата. Във всеки случай така смятат бароните, които са разочаровани от твоята липса на уважение към покойника. Отбележи, че губиш 5 точки престиж пред тях и мини на [270](#).

Сякаш усетил мислите ти, Родриго надава яростен рев.

— Смърт на неверниците! Напред, Диего! Напред, Хуан! Да им покажем силата на християнското оръжие!

И без да чака отговор, той препуска напред. Хуан незабавно се устремява след него.

За момент оставаш неподвижен. Стане ли дума за битка, Родриго не разсъждава много. Но нали някой трябва да се погрижи за ранения, да повика помощ от Алтасар.

Ако се забавиш, за да дадеш заповеди на оръженосците, прехвърли се на [56](#).

Ако не искаш да губиш време и веднага последваш приятелите си, мини на [202](#).

— Не забравяй, Ахмед бен Джубеир — заплашително произнасяш ти, — че има средства, пред които проговаря и най-мълчаливият. Нима желаш да ти изтръгна тази тайна със сила?

Мавърът се усмихва презрително.

— Никакви мъчения не ще ме накарат да проговоря. Но помисли за нещо друго, владетелю. Моето семейство без съмнение ще е готово да плати богат откуп. Освободи слугата ми и той след няколко дни ще се завърне с парите.

Идеята не е лоша. Ако решиш да вземеш откуп за пленника, мини на [67](#).

Ако го подложиш на мъчения, продължи на [20](#).

Ако си размислил и дадеш клетва да го освободиш в замяна на тайната, попадаш на [72](#).

Абатът дълго се колебае, докато най-сетне изрича с неуверен глас:

— Какво пък... може и да сте прав, графе. Не бих си простил, ако по моя вина тази светиня бъде заплашена дори от най-малка опасност. Приберете я... и дано Бог ни помогне да се преборим за подобри времена, в които ще можем да я показваме с гордост пред целия християнски свят.

Мини на [228](#).

Планът ти е съвсем простичък... ала въпреки всичко може и да успее. Притискаш се ниско до гривата на коня и препускаш в галоп по обратния път, но щом минаваш под въжето, веднага спиращ и скачаш на земята.

Само след миг първият конник се появява като призрачен силует сред мрака... и изхвърква от седлото, станал жертва на същия капан, който бяха подготвили за теб. Хвърляш се напред и му нанасяш жесток удар с меча, преди да се е надигнал. После светкавично се обръщаш към пътя и покосяваш през гърдите връхлитация втори разбойник.

С третия не си чак толкова точен — успяваш само да го раниш в рамото и той рухва на земята с див писък. Оставяш го да пълзи към храстите, после скачаш отново в седлото и напрегнато изчакваш другите двама. Но както става често, в края на колоната са най-малодушните. Въпреки мрака разбойниците успяват да различат какво се е случило с приятелите им и като по сигнал обръщат конете назад. Изпращаш ги със свиреп боен рев, после на свой ред се обръщаш и потегляш към манастира.

Мини на **209**.

Докато се подпираш на меча, Естебан скача от коня и пристъпва към теб.

— Господарю... Пако дойде да ни предупреди и тръгнахме веднага. — Той оглежда трупове наоколо. — Но какво е станало всъщност?

Ти самият още не знаеш, но вместо теб отговаря един от оцелелите трима:

— Нападнаха ни от засада. Бяхме тръгнали да посрещнем младия барон. Рано тази сутрин някакъв монах дойде да ни събщи новината и господарят не пожела да губи нито минута...

— Какво? — трепваш ти. — Барон Валамирас е бил с вас? Къде е сега?

Човекът кимва настрани. Обръщаш глава и виждаш край пътя Хуан, коленичил над едно окървавено тяло. Двамата с Естебан се хвърляте нататък.

Мини на [215](#).

За момент отец Фиделиус сякаш не знае какво да каже, после сдържано се усмихва.

— Искате да кажете, че ви интересуват отзивите не толкова за манастира, колкото за новия абат. Какво пък... Решението ви е благоразумно и не бих могъл да се сърдя. Само се надявам при следващата ни среща да проявите малко по-голяма щедрост.

Мини на [228](#).

Конниците връхлитат като черна лавина сред мрака. Първият вече е само на две-три крачки от теб. Сега е моментът да нанесеш удара. Рязко вдигаш ръце и с всички сила...

... замахваш напреко през гърдите на ездача — мини на **12**.

... забиваш меч в гърдите на ездача — продължи на **37**.

... замахваш напреко през краката на коня — прехвърли се на **71**.

... забиваш меч в гърдите на коня — попадаш на **98**.

Два дни по-късно забелязваш по лявата си ръка червени петна. Плитката рана от ножа не е заздравяла. Напротив, краищата ѝ са гноясали и почернели. По съвет на Естебан измиваш раната с чиста вода и я превързваш. Но нещата не се подобряват. Привечер започва да те тресе. Червените петна стават все по-големи и пълзят към рамото ти.

— Отравяне на кръвта, господарю — тревожно казва Естебан и се прекръства. — Остава ни само да се уповаваме на Божията милост.

Но вече нищо не може да ти помогне. Треската те поваля и след три дни издъхваш, без да дойдеш в съзнание.

За съжаление напрежението ти е изиграло лоша шега. Избързал си с една-две секунди и падаш пред коня, който връхлита право върху теб. Върху гърба ти се стоварват подковани копита и за миг губиш съзнание от болка.

Премини на [143](#).

Винаги си знаел, че Хуан е по-умен от теб. Но този път тъкмо това го подлъгва. Надценил те е и очаква да приложиш „двойна пеперуда“. Защитното му движение среща само въздуха, докато твоето копие безпогрешно се плъзва между крака му и коня.

Продължи на [224](#).

Абатът навежда глава.

— Прав сте, граф Алтасар. Кой съм аз, че да диря сметка за постъпките на един доблестен рицар. Простете ми за дързостта и приежете моята дълбока благодарност, че не ми позволихте да се отклоня от пътеката на смириенето.

Думите на абата са кротки, но в гласа му усещаш обида и неприязън. Очевидно двамата никога няма да бъдете в добри отношения. Отбележи си, че губиш 10 точки престиж пред отец Фиделиус.

— Не ми се сърдете, графе — примирително казва абатът. — И не се тревожете за коня, братята вече се погрижиха за него. А сега елате да се присъедините към своите приятели на трапезата. Ще видите, че умеем да посрещаме гости.

Мини на [140](#).

Кинжалът се стрелва към окото ти... и изведнъж отхвърква настрани заедно с мавъра, който го държи. Грохотът на копита се раздава съвсем наблизко. Хуан и Родриго се врязват в тълпата и спират от двете ти страни, отблъсквайки враговете с жестоки удари. Изправяш се и опитваш да яхнеш отново коня, като си помагаш с копието. С тежките доспехи това е почти невъзможно. Родриго обаче забелязва усилията ти, протяга ръка и те дръпва нагоре като перушинка.

Веднъж попаднал в седлото, вече и не помисляш да повториш предишната си грешка. Рамо до рамо тримата се измъкват от обкръжението, после завивате и връхлитате срещу врага като желязна лавина. Още в първия миг копията ви пронизват трима неверници, други двама падат под копитата на конете. Прекосявате крещящата тълпа, стремително се обръщате и нападате отново.

Развоят на схватката се променя за броени секунди. От нападатели маврите са се превърнали в жертви — разпръснати, объркани и ужасени пред вашия неудържим напор. Само неколцина опитват да организират съпротива, ала така обръщат гръб на тримата нападнати, които незабавно се нахвърлят върху тях. Останалите неверници захвърлят оръжията си и хукват към горичката.

Сега вече можете да се разделите. Пред себе си нямате противник, а шепа разпръснати бегълци. Безмилостно ги преследвате, нанасяйки удар след удар. Нито един не успява да се добере до спасителното укритие между дърветата.

Мини на [172](#).

Бил си без съзнание само броени секунди. Свестява те оглушителен тропот на копита съвсем близо до главата ти. В мрака силуетът на коня едва се различава, но инстинктивно усещаш, че е твоят. Нещо го е подплашило и сега препуска обратно към манастира.

Пъшкайки от болка в натъртеното рамо, ти ставаш на крака и изтегляш меч. В хубава каша се забърка! Без кон, в пълна тъмнина и с неизвестен брой противници насреща. Сега едва ли е най-разумното да се правиш на герой. Ако решиш незабавно да побегнеш към манастира, мини на [65](#).

Ако предпочиташ да останеш на място и да се биеш, попадаш на [14](#).

С приближаването към отвесната стена начинанието ти се струва все по невъзможно. Когато Пако спира лодката в подножието на Пеня алта, ти вдигаш глава и поглеждаш нагоре. Гнездото е на недостъпна височина. Вярно, тук-там скалите предлагат опора, но поне най-долу са влажни и хлъзгави.

Ако решиш да се върнеш в Алтасар, мини на [238](#).

Ако поемеш риска да се изкатериш до гнездото, продължи на [213](#).

Махваш с ръка и се връщаш към средата на пътя, където сред мрака лежат три трупа — на първия кон и двама от нападателите. Останалите противници са изчезнали безследно. Ти обаче предпочиташ да не се осланяш прекалено на съдбата. По време на кръстоносния поход неведнъж си се сблъсквал с разбойници и знаеш, че те са като бездомни псета — усетят ли силен противник, бързо подвиват опашка, но продължават да дебнат нова възможност за нападение от засада. Най-разумното сега ще е да се отдалечиш час по-скоро.

С бърза крачка се отправяш обратно към манастира. Ослушваш се напрегнато, но тишината е пълна, дори вятърът е престанал да шумоли в листата на дърветата. Впрочем, не... Има някакъв звук — като бавно потропване на копита. Предпазливо продължаваш по пътя, готов всеки момент да потърсиш убежище между дърветата. И неочаквано зърваш в мрака пред себе си едър черен силует. Стреснато спиращ, но веднага се хвърляш напред с радостен вик. Това е конят ти! След миг вече си в седлото и препускаш към спасителното убежище на манастира.

Премини на [209](#).

Докато се готвиш да си тръгнеш след погребението, Хуан се приближава към теб. За разлика от друг път той дълго не намира думи и едва след минута или две успява да проговори:

— Днес ти постъпи благородно, Диего. Никога няма да го забравя.

— Ама и ти ги разправяш едни! — обажда се иззад гърба му тътнещият глас на Родриго. — Как другояче да постъпи? Нашият граф е цял натъпкан с благородство. Още малко и ще вземе да му изтича през ушите.

Разделяш се сърдечно с двамата си приятели и потегляш към Алтасар.

Мини на [270](#).

След този отговор тъмният поглед на абата сякаш е готов да те пониже като кинжал. Макар че се мъчи да овладее лицето си, усещаш почти физически докосването на скритата му злоба.

— Алчност! — изрича той с треперещ от сдържана ярост глас. — Тази долна страст покварява даже и най-благословените душевни стремежи. Колко струва вашата доблест, рицарю, щом в замяна искате да криете само за себе си това безценно богатство на вярата? Но с думи явно не мога да ви убедя. Както искате, граф Алтасар. Дано след време сам Бог ви убеди, че трябва да вземете друго решение.

Отбележи, че губиш 10 точки престиж пред отец Фиделиус и премини на [228](#).

Докато препускаш напред, откъм горския мрак долитат злобни крясъци. Разсмиваш се победоносно. Тия приятели май не са доволни, че плячката им се изплъзва под носа. Но само след няколко секунди смехът ти засяда на гърлото. Конят изведнъж спира с оглушително цвилене, сякаш е налетял върху невидима преграда. И наистина е така — нападателите са преградили пътя с отсечено дърво. Изхвъркваш от седлото, премяташ се във въздуха и тежко рухваш на земята.

Продължи на **143**.

Не успяваш да довършиш движението и „двойната пеперуда“ се превръща в единична. Ала тъкмо това ти донася неочакван успех. Хуан е предвидил замисъла ти и се готви да отбие удара. Сега случайността ти е помогнала да преодолееш неговата защита. Каква „двойна пеперуда“ си подготвил?

Правя, с крайна цел кракът на противника — мини на [107](#).

Обратна, с крайна цел шлемът на противника — прехвърли се на [279](#).

Инстинктивно опитваш да се предпазиш с меча, но секирата го отблъсква като перце и се впила в гърдите ти. Последното, което чуваш, е хрущането на собствените ти разцепени ребра. Сетне безжизненото ти тяло рухва на земята. След като в течение на четири години си преодолял безброй опасности, в крайна сметка загиваш само на два часа път от родния дом.

За момент тъмният поглед на отец Фиделиус се впива в лицето ти. После абатът разбира, че казваш истината и бавно кимва.

— Какво пък... навярно сте прав, графе. Не крия, боли ме от вашия отказ, но сега на вярата наистина са потребни мечове. Дано Бог укрепи духа ви в борбата.

Отбележи си, че печелиш 5 точки престиж пред отец Фиделиус и продължи на [228](#).

Яхваш коня и се отправяш към портата, но тук си принуден да спреш. Тежките врати са заключени. С недоумение се обръщаш към отец Фиделиус.

— Какво става, отче?

Той те поглежда, без да крие своята неприязън и неохотно отговаря.

— Братът, който пази ключа, се е запилял някъде. Поръчах да го потърсят. Извинявайте за забавянето, скоро всичко ще можете да тръгнете.

Но се оказва, че монахът сякаш е потънал в дън земя. Минава повече от час, а ключът все не се появява. Накрая избухливият Родриго не издържа и почва да сипе ужасни ругатни.

— Не смейте да изричате подобни слова в Божия дом, барон Рохалор! — строго повишава глас абатът.

Родриго обаче изобщо не се смущава от упрека.

— Слушай, отче, давам ти още пет минути. Ако дотогава ключът не се намери, ще заповядам на оръженосците да нацепят с брадви тая проклета врата!

Заплахата има чудодееен ефект. След малко търсеният монах дотичва с грамаден ключ в ръката. Отец Фиделиус го упреква за небрежността, но гласът му е далеч по-мек, отколкото би могло да се очаква. Така или иначе, най-сетне портата е отворена и вие напускате манастира.

Нетърпеливо потегляте към кръстопътя, ала не стигате далече. Внезапно каруцата на Хуан се люшва на една страна и спира. Задното колело се е изхлузило от оста. Оръженосците се втурват да го наместват и откриват, че липсва клинът, който би трябвало да го поддържа.

— Това е работа на ония проклети монаси! — гневно заявява Родриго. — Не знам с какво толкова не им харесахме, обаче са решили да ни правят напук!

Една бърза проверка на каруците потвърждава подозренията му. Изчезнали са клиновете на още няколко колела. Налага се дълга и

бавна поправка, тъй че когато отново потегляте, слънцето вече е високо в небето.

Скоро навлизате в зелените горски сенки и ти неволно потръпваш при спомена за снощното премеждие. Сега се питаш дали е било само случайно нападение на разбойници... или нещо повече. Хуан явно е забелязал безпокойството ти, защото се приближава и те потупва по рамото.

— Какво има, графе? От разбойници ли се страхуваш?

Ако му разкажеш какво те е накарало да се върнеш в манастира, мини на **31**.

Ако предпочиташ да премълчиш, продължи на **10**.

Имаш чувството, че земята трепери под копитата на коня ти. Вече те е обзело опиянението на предстоящата схватка. През процепите на шлема вятърът облъхва разгорещеното ти лице. Само след минута вече си изпреварил двамата си приятели и неудържимо продължаваш напред.

— Диего, почакай! — чуваш зад гърба си вика на Хуан.

Усмиваш се със стиснати зъби. Да чакаш ли? Не, граф Алтасар не изчаква никого в битката!

Край тебе прелитат ниви, хълмове, маслинови горички. В далечината забелязваш кулите на замъка Валамирас. Всеки момент ще срещнеш врага.

Мини на [137](#).

Премини на **138**.

Безпогрешно улучваш целта си и още преди до докоснеш гърба на коня зад ездача, стоварваш върху главата на разбойника жесток удар с меча. Човекът надава пронизителен крясък и рухва на пътя. Без да губиш нито секунда, ти се прехвърляш в седлото и напипваш юздите. Но изборът ти е бил фатален. Преди да се обърнеш към следващия противник, в гърба ти с чудовищна сила се впира острието на грамадна бойна секира. Рухваш от коня и загиваш сред локва кръв само на два часа път от родния дом.

След безкраен шеметен полет надолу водната повърхност те посреща с убийствен удар. Губиш съзнание и бавно потъваш под вълните...

Когато се свестяваш, виждаш над себе си изкривеното от тревога лице на Пако.

— Слава Богу, жив сте, господарю! — възкликва оръженосецът. — Едва успях да ви измъкна от водата. Послушайте ме, престанете с тия глупости!

Момчето има право. С това катерене най-много да си намериш белята някъде. Кой знае дали съкровището е наистина при някое от гнездата... и дали изобщо има съкровище.

Мини на [238](#).

Абатът дръпва кандилото от ръката на монаха, оглежда те внимателно и по костеливото му лице плъзва подигравателна усмивка.

— Виждаш съм буйни жребци, млади графе, обаче вашият трябва да е нещо съвсем необикновено. Да ви хвърли чак толкова далече в гората, че сума ти време да се промъквате през трънаците... Ако беше някой друг, за нищо на света нямаше да му повярвам, обаче щом го казвате вие...

Ядосано стискаш зъби. Още от самото начало си усещал неприязън към абата, а сега откриваш, че и той изпитва същото. Отбележи си, че губиш 10 точки престиж пред отец Фиделиус.

— Хайде, не се сърдете, графе — примирително казва абатът. — И не се тревожете за коня, братята вече се погрижиха за него. А сега елате да се присъедините към своите приятели на трапезата. Ще видите, че умеем да посрещаме гости.

Мини на **140**.

Отец Фиделиус трепва и те оглежда навъсено.

— Не очаквах от вас подобна наивност, графе! Дори да сте напълно съгласен с мен (в което не съм чак толкова сигурен), дългът на благородник не ви позволява да говорите срещу своя крал. Би било достатъчно да осъждате неговите грешки в мислите си... а когато се наложи — и да ги поправяте с дела, както може да ви поучи примерът на доблестния Сид.

Отбележи, че губиш 5 точки престиж пред абата и премини на **148**.

Малко неохотно донасяш касетката и предаваш на абата част от рубините. За всеки 100 пиастри авторитетът ти пред него ще нараства с 2 точки. Но не забравяй, че след направените неотложни разходи имаш само 1500 пиастри.

Отец Фиделиус приема дарението с хиляди благодарности. Но разговорът не е приключил. След малко абатът продължава:

— Впрочем, има още нещо, за което исках да поговорим.

— Какво? — питаш ти с лека тревога.

Премини на [26](#).

Когато излизаш от гората, наоколо леко просветлява. Отпред се появяват тъмните очертания на високата манастирска ограда. За щастие злополучният ти поход към кръстопътя не е траял дълго. Двама монаси тъкмо затварят тежката порта, но като те виждат, веднага се отдръпват настрани.

— Какво става, благородни рицарю? — долита от полумрака леко ироничният глас на абата. — Да не би да променихте решението си?

Ако му разкажеш за нападението, мини на **50**.

Ако отговориш, че просто си решил да се върнеш, продължи на **3**.

— Хайде де! — възкликва Родриго с искрена изненада. — Кой от кого се дели? Аз се прибирам най-кратко у дома, а вие сте решили да се бавите заради някакви глупави страхове и по този начин ме оставяте да продължа сам. Е, правете каквото си искате, обаче на тая въдица не се хващам!

Очевидно няма да го убедиш с никакви приказки. Ако се съгласиш с него, че е излишно да си слагате доспехи, прехвърли се на [261](#).

Ако го пуснеш да се прибира сам, мини на [83](#).

А ако му заповядаш да остане (като граф имаш това право), избери сам на кой епизод ще продължиш — на [124](#) или на [27](#).

Родриго посреща идеята ти с кисела физиономия и веднага започва да протестира. Очевидно не го блазни перспективата да губи излишно време, а отгоре на това да язди под слънчевия пек, цял обкован в желязо. Хуан обаче само те поглежда втренчено и като усеща, че имаш нещо наум, веднага застава на своя страна. Както винаги в главата му се ражда подходящата хитрост.

— Слушай, Родриго, ти нищо не разбираш!

— Кой, аз ли? — обидено възразява Родриго. — Все така разправяш, ама тоя път много добре разбирам. Заради разни глупости искате два часа да си слагаме тия проклетни жезеза, а после още два часа да се пържим в тях. Без мен!

— Я ми кажи, ти рицар ли си или прост селяндур? — преструва се на ядосан Хуан. — Как тъй ще излагаш рицарското съсловие? След като се прибираме от победоносен поход, трябва и да изглеждаме като победители.

Този железен довод сломява всякаква съпротива. Нещо повече — Родриго пръв се втурва да вади доспехите си от каруцата. Ти и Хуан също се заемате с трудната задача да навлечете тежките железни брони. Оръженосците ви помагат с похвално усърдие, но въпреки всичко минава повече от час, докато най-сетне всички кукички, ремъци и сглобки биват затегнати. Заслужава да се отбележи, че сега ви бави тъкмо Родриго, който непрестанно хока оръженосеца си и го кара да лъска доспехите с вълнен парцал.

Когато и тримата сте готови за път, отец Фиделиус пристъпва към вас. Лицето му те изненадва — по него е изписана възторжена, едва ли не блажена радост.

— Сега разбирам по-ясно снощните ви разкази за подвизите по Светите земи — казва той. — Ако и останалите рицари са били тъй великолепни и доблестни, просто не е имало друга възможност, освен да завършите всички сражения с бляскави победи.

Изпратени от неговата благословия, вие минавате през широката порта и се отправяте напред по пътя, който след няколко минути

навлиза в гората край манастира.
Продължи на **19**.

Докато препускаш към кръстопътя, нощта бързо обгръща равнините и хълмовете наоколо. В небето се сгъстяват облаци и луната изчезва зад тях. След няколко минути пътят навлиза в гора и мракът става още по-плътен. Неволно затаяваш дъх. Вместо да те успокои, тишината над пътя ти навява някакво неопределено, но злоещо предчувствие. Познаваш това усещане — изпитвал си го неведнъж преди кървави битки. Но това беше другаде, казваш си ти. Тук съм на родна земя, нямам от какво да се плаша.

И все пак лошото предчувствие не те напуска. Дали не би било най-добре да се върнеш в манастира? Ако решиш да тръгнеш обратно, мини на [158](#).

Ако продължиш напред, прехвърли се на [249](#).

Изкачването наистина се оказва безумен риск. Десетки пъти губиш опора и едва успяваш да се вкопчиш с нокти във влажния камък. Когато най-сетне се добираш до гнездото, дланите и коленете ти са ожулени до кръв. Но онова, което виждаш, те кара да извикаш от възторг. Пред теб се тъмнее тесният отвор на пещера!

Вече няма съмнение, че си на прав път. Пролазваш навътре и след миг различаваш пред себе си нещо голямо и правоъгълно. Сандък! Привеждаш се над него. Сандъкът е заключен... а когато се опитваш да го повдигнеш, се оказва поразително лек. От устните ти излита проклетие. Ама че съкровище е оставил онзи неверник Абад Трети! Само това липсваше — да рискуваш толкова пъти живота си заради един празен сандък.

Но празен или не, сандъкът трябва да бъде отворен. Само че не тук. С мъка го избутваш по тесния скален коридор до отвора. Извикваш на Пако да отдръпне лодката и да бъде готов. После хвърляш сандъка в морето. Толкова е лек, че няма опасност да потъне, преди Пако да го прибере.

Наистина, след минута сандъкът вече е в лодката. Отново оглеждаш пещерата, но десетина крачки по-навътре тя завършва с гладка каменна стена. Свиваш рамене и излизаш навън, за да започнеш опасното спускане.

Не си съобразил само едно. При прехвърлянето през ръба сандъкът е разрушил гнездото. Неочаквано се раздава плясък на криле и разяреният орел се спуска от висините право към главата ти. Неволно размахваш ръце да се защитиш, губиш опора... и политаш в бездната.

Избери сам на кой епизод ще продължиш — **128** или **284**.

Тъмният поглед на абата сякаш е готов да те прониза като кинжал. Макар че се мъчи да овладее лицето си, усещаш скритата му злоба.

— Безсмислено упорство! — изрича той с треперещ от сдържана ярост глас. — Нищо не ще спечелите, като криете само за себе си това безценно богатство на вярата. Но с думи явно не мога да ви убедя. Както искате, граф Алтасар. Дано след време сам Бог ви убеди, че трябва да вземете друго решение.

Отбележи, че губиш 15 точки престиж пред отец Фиделиус и премини на [228](#).

Баронът е пронизан поне на четири места. Дрехите му са напоени с кръв. Ала въпреки страшните рани гърдите му все още се надигат. Жив е! Докато се привеждаш над него, той отваря очи.

— Татко! — задавено възкликва Хуан.

Но погледът на барона е насочен към теб.

— Граф Алтасар... — с усилие прошепва той. — Слава Богу... че доживях... да ви видя... Простете ми... за баща си... виновен съм...

Ръката му трепва и бавно се вмъква някъде под дрехата.

— Не се движете, барон Валамирас! — обажда се иззад гърба ти Естебан. — Починете си малко. Ще ви спасим.

Баронът леко поклаща глава.

— Умирам... простете ми, графе... и вземете това... Всичко стана заради съ... съ... съкровището...

Със сетно усилие ръката му се надига към теб и в следващия миг безжизнено се отпуска на земята. Върху разтворената длан лежи кръгла глинена плочка. От устните на барона излита страшната въздишка, която си чувал неведнъж след сражение — последната въздишка на умиращ човек. Прекръстваш се и отстъпваш настрани.

Едва след минута или две осъзнаваш, че стискаш в ръка кръглата плочка. Вдигаш я пред очите си. Върху глината е издълбано доста несръчно изображение на орел. И нищо повече. Нищо, което да обясни защо барон Валамирас толкова държеше да ти даде плочката в предсмъртния си миг... и защо молеше да му простиш за баща си.

Мини на [232](#).

Продължаваш да бягаш към манастира, ала сега всичко зависи от волята на съдбата. Избери сам на кой епизод ще продължиш — **269** или **281**.

Изведнъж херцогът се усмихва широко.

— След всичко, което чух, нямам никакви съмнения. Благородник като вас заслужава да управлява Арманилия, граф Алтасар. Бароните може и да си мърморят — те винаги са недоволни. Но вярата, истинската вяра, както вече казах, е по-важна от всичко.

Премини на [114](#).

Отказът ти дълбоко разочарова както Хуан, така и всички останали барони, за които това не е нищо друго, освен проява на малодушие. Отбележи, че губиш 10 точки престиж пред тях и премини на [253](#).

Да става каквото ще! Рязко се привеждаш напред, към шията на коня. Но сега бързата реакция не е достатъчна. Само съдбата ще реши дали си разполагал с онази скъпоценна частица от секундата, която ти е била необходима.

Избери сам на кой епизод ще продължиш — **25** или **73**.

От възмущение Родриго подскача в седлото.

— Диего, поне тебе те смятах за по-трезвомислещ! За какво ни е да се пъхаме в тия железарии? Кой ще посмее да нападне посред бял ден трима въоръжени рицари? Не, вие както щете, обаче аз съм категорично против!

Добре познаваш упорството на Родриго. Запъне ли се за нещо, трудно отстъпва. Какво ще му отговориш сега?

Че е прав и няма смисъл да се товарите с доспехи — продължи на [261](#).

Че бойният опит трябва да го е научил колко често излишната самонадеяност се заплаща с кръв — мини на [250](#).

Че не би било приятелска постъпка да се дели от вас тъкмо сега, в края на пътя — попадаш на [210](#).

Че така ще имате много по-тържествен вид, когато се приберете — прехвърли се на [277](#).

Премини на **105**.

Петимата конници наистина прелитат под теб без да те забележат и се отдалечават по пътя към манастира. Незабавно скачаш от клона и побягваш през гората. Трябва да се измъкнеш, преди да са усетили, че жертвата им се е изплъзнала.

Мини на [54](#).

Отец Фиделиус се размива тихичко, но в този смях звучи сдържана злоба.

— Искате да кажете, че ви интересуват отзивите не толкова за манастира, колкото за новия абат. Добре, графе, аз съм само един скромен Божии служител и не ми приляга да се обиждам от вашето недоверие. Но това само отлага въпроса. Отговорете ми ясно: ако чуете за манастира само най-добри отзиви, то тогава ще ни отстъпите ли реликвата? Да или не? Както е казал нашият Спасител, останалото е от лукавия.

Този път не можеш да избегнеш категоричния отговор. Какъв ще е той?

Да — мини на **265**.

Не — продължи на **196**.

Хуан изхвърква от седлото и тежко се стоварва върху тревата. С оглед на подобен случай, преди двубоя и двамата сте запълнили доспехите си с дебели подплънки. Но въпреки това Хуан е замаян и едва се изправя на крака, докато оръженосецът тича да му подаде меч.

В подобен двубой не се прилагат правилата на рицарските турнири. Важна е само победата. Ако веднага нападнеш Хуан, мини на **116**.

Ако решиш все пак да спазваш правилата и също да скочиш от коня, продължи на **242**.

Сам не знаеш защо, но не изпитваш желание да споделяш тревогите си с абат Фиделиус.

— Просто реших да се вслушам в гласа на разума — отговаряш ти, скачайки на земята. — Пък и би било нечестно да се дяла от приятелите си. Заедно тръгнахме, нека заедно и да се завърнем.

— Добре сте сторил — кимва абатът. — Оставете коня, братята ще се погрижат за него. А сега елате да се присъедините към своите приятели на трапезата. Ще видите, че умеем да посрещаме гости.

Мини на **140**.

Тежката порта се разтваря със скърцане и вашият малък керван поема напред. След няколко минути пътят навлиза в гората край манастира. Ако снощи си имал премеждие по този път, мини на [258](#).

В противен случай продължи на [239](#).

Не знаеш дали е от мехлема или просто брат Доминик е пресилил нещата, но раната бързо заздравява. Във всеки случай, когато споменаваш за това на Естебан, старият войник се прекръства.

— Слава Богу, господарю, от голяма опасност ви е спасил. Повярвайте, той разбира от лечение. Пред очите ми е връщал хора от прага на смъртта.

Ако си дал (или сега решиш да дадеш) на брат Доминик пари за загадъчния „полво негро“, мини на [247](#).

В противен случай продължи на [233](#).

Вече всичко изглежда казано. Изнасяш съкровището си от трапезарията и отново го оставяш под охраната на верния Пако, който съвсем не изглежда очарован от поредното прекъсване на съня си. Потупваш го по рамото.

— Недей да се цупиш, Пако. Радвай се, че съм аз. Ами ако бяха маврите?

— Щях да им дам да разберат — промърморва Пако и заканително потупва обкованата си тояга.

— Добре, добре — усмихваш се ти. — Спи спокойно. Тая нощ едва ли ще дойдат.

Оставяш го на спокойствие и се връщаш в трапезарията, където Хуан и Родриго вече клюмат след обилната вечеря.

Мини на [243](#).

До завръщането в Алтасар ти вече си се опомнил от преживяното премеждие и любопитно оглеждаш заключения сандък. Не може да е празен, дявол да го вземе! Кой глупак ще си рискува главата само за да укрие един празен сандък?

Ала когато най-сетне си в Алтасар и заедно с Естебан разбиваш сандъка, очаква те горчиво разочарование. Вътре няма нищо, освен голяма дървена кутия, украсена с изящна резба и покрита с олющен лак. Трескаво я отваряш... и пред очите ти се разкриват пожълтели пергаментови листове, покрити с плетеницата на арабското писмо.

От яд си готов да захвърлиш в огъня дебелия сноп пергаменти, но се удържаш навреме. Ами ако именно в тях се крие тайната на съкровището? Маврите разправят за Абад Трети, че бил мъдрец. А мъдреците имат по няколко ключа за съкровищата си. Първият се криеше в ноктите на орела. Нищо чудно тези ръкописи да съдържат втория, а може да има и трети...

Повикваш брат Доминик и му заръчваш в най-близко време да разчете какво е написано върху пергаментите. Остава да чакаш.

Премини на [292](#).

Конят сякаш е усетил твоята тревога и иска да ускори ход, но ти го удържаш. Ако някъде напред наистина дебнат противници, най-глупавото би било да се хвърляш презглава в капана им. Продължаваш към кръстопътя в тръс, като през цялото време напругаш очи, за да различиш нещо в мрака. Но не зрението, а слухът те предупреждава най-напред за опасността. Сред нощната тишина се раздава едва доловимо свистене. В следващия миг из въздуха пред теб се мярва сянката на нещо дълго и тънко. Въже! Старият, изпитан трик за поваляне на конници. Забелязал си препятствието едва в последния момент и изглежда, че не ще успееш да го избегнеш. А ако те блъсне през гърдите, падането в мрака може да има печални последици... особено като се има предвид, че наоколо дебнат и ония, които са го опънали. Трябва светкавично да решиш как ще реагираш.

Ще се хванеш за въжето и сам ще скочиш от коня — продължи на [174](#).

Ще се надяваш на шанса си и ще опиташ да се приведеш към шията на коня — мини на [219](#).

Какъв удар избираш?

Намушкаващ удар право напред — мини на **170**.

Разсичащ удар отгоре — продължи на **268**.

Подкосяващ удар през краката — прехвърли се на **28**.

Последните думи на барона... нападението на маврите... странното поведение на отец Фиделиус... Всички тия загадъчни събития продължават да те измъчват, когато късно следобед сядаш да обядваш насаме с Естебан сред грамадната трапезария на замъка Алтасар. Изглежда, че и той мисли за същото, защото още след първата хапка поклаща глава.

— Усещам какво ви вълнува, господарю. Но нещата не са толкова прости... Трябва първо да чуете как загина баща ви. От миналото лято двамата с барон Валамирас се бяха запалили да търсят съкровището на Абад Трети. Знаете ги тия легенди, те се носят от трийсетина години насам.

Кимваш. Наистина, неведнъж си чувал слуховете за това легендарно съкровище, което севилският халиф Абад Трети уж бил заровил по тукашните места, малко преди войските на Алфонсо Храбри да завладеят Арманилия. Мълвата даже му е измислила име: Съкровището на орела.

— И като ви казвам, че се бяха запалили, не преувеличавам — продължава Естебан. — Май бяха открили някаква неизвестна подробност. Така или иначе, обикаляха по цели дни. Само двамата. Колко пъти съм го молил да взима поне няколко души за охрана, а той все отговаряше, че знае как да се пази. И накрая... една вечер през зимата не се прибра. Помислих, че може да е останал да пренощува във Валамирас. Обаче на сутринта пратих да проверят и го нямаше там. Баронът твърдеше, че предния следобед се разделили, защото баща ви искал да отиде някъде сам. Тогава вече се изплаших. Знаете колко държа на охраната, обаче в онзи момент не мислех за нищо друго и пратих всички войници да го търсят. — Естебан въздъхва и избърсва очите си с юмрук. — Така и не го открихме. Само край скалите на Пеня алта намерихме плаща му. Беше целият в кръв и на няколко места имаше дупки от кинжал... Сигурно убиецът е хвърлил трупа в океана от високите скали...

За момент настава тишина. Старият войник отпива глътка вино, после леко потупва с юмрук по масата и продължава:

— Знам какво си мислите сега за последните думи на барона. Мнозина мислят същото и може наистина да е така. Обаче не мога да го повярвам. Барон Валамирас беше истински благородник. Смъртта на баща ви го потресе дълбоко. Не можеше да си прости, дето не е тръгнал с него през онзи ден. Затова понякога казваше, че е виновен... а злите езици тълкуваха тия думи по друг начин. — Естебан те поглежда печално. — И откъде да знам каква е истината? Грешен е този свят, а едно съкровище може всекиму да замае главата...

В залата отново се възцарява мълчание.

Ако Пако е ранен, мини на [273](#).

В противен случай продължи на [248](#).

Около две седмици след разговора с брат Доминик старият Естебан идва при теб силно развълнуван.

— Господарю, пристигнал е отряд английски стрелци! Десет човека. Бродещи войници, нали знаете. Можем да ги наемем срещу 250 пиастри.

Изненадано вдигаш вежди. Сумата ти се струва прекалено голяма за някакви си десет човека. За тия пари би могъл да наемеш тройно по-голям отряд.

— Стрелци си имаме, Естебан. Пък и много скъпичко ми се вижда...

— Вие не разбирате, господарю! На света няма други стрелци като английските. Знаете ли, че от 200 метра никога не пропускат целта, но могат да убиват даже и на двойно по-голямо разстояние? За една минута могат да пуснат дванайсет стрели — без да сбъркат нито веднъж. А стрелите им са тежки. Отблизо пробиват греда, дебела пет пръста. Никаква броня не може да им устои. Даже от двеста метра пронизват два пръста яко дърво.

— Хайде де! — усмихваш се ти. — Трябва да го видя, за да повярвам.

И тръгваш след Естебан, за да видиш какви са тия прехвалени стрелци.

От пръв поглед отрядът не ти прави особено впечатление. Всички са ниски и набити, а грамадните лъкове стърчат над главите им. Но когато Естебан ги помолва да покажат уменията си, гледката е наистина поразителна. Малобройният отряд умее за броени секунди да пусне във въздуха цял облак от стрели с непогрешима точност и убийствена сила.

Избери дали ще наемеш стрелците срещу 250 пиастри и си отбележи това.

Ако искаш да ги наемеш, но нямаш пари, възможни са две решения:

Ако си дал на брат Доминик 500 пиастри, все още можеш да върнеш обратно половината сума и да я дадеш на стрелците.

Можеш и да ги задържиш за известно време в замъка с надеждата, че ще намериш отнякъде пари.

След като направиш избора, премини на **280**.

— Не се правете на наивен, отче — рязко отвърщаш ти. — Прав бяхте, като казахте, че пътищата са несигурни. Попаднах на засада. Бяха поне петима и успяха да ме съборят от коня с опънато въже. Какво друго ми оставаше, освен да отстъпя?

Иронията в гласа на абата отслабва, но не е изчезнала докрай.

— Гледай ти каква работа... А пък одеве май казахте, че не сте свикнал да бягате от опасностите.

Какво ще му отговориш?

Че още по-малко си свикнал да те оскърбяват хора, които никога не са държали меч — мини на [190](#).

Че думите ти са били глупави, но още по-глупаво би било да рискуваш живота си заради тях — продължи на [154](#).

Ще се разсмееш и ще кажеш, че е точно така, но понякога не е зле човек да нарушава навиците си — прехвърли се на [260](#).

Отстъпваш две крачки назад, вдигаш високо меча и с мощен глас обявяваш:

— Двубоят приключи! Бог ми даде победата и правото да кажа на всеослушание, че...

... един убиец не може да бъде погребан в осветена земя — мини на [286](#).

... покойният барон Валамирас не е убиец и трябва да бъде погребан тъй, както се полага на християнин — продължи на [272](#).

Имаш чувството, че земята трепери под копитата на коня ти. Вече те е обзело опиянението на предстоящата схватка. През процепите на шлема вятърът облъхва разгорещеното ти лице. Наоколо прелитат ниви, хълмове, маслинови горички. В далечината забелязваш кулите на замъка Валамирас. Всеки момент ще срещнеш врага.

Пътят отново завива, навлиза в рядка горичка — и пред очите ти се разкрива жестока сцена. Четирима мъже — единият от тях е Хуан — са опрели гръб до гръб и отчаяно се отбраняват от ударите на двайсетина маври. Земята наоколо е осеяна с трупове. Не е трудно да си представиш какво е станало тук. Неверниците са нападнали от засада и без да обръщат внимание на собствените си жертви са сломили съпротивата. Пристигането на Хуан не е променило нещата. Но сега... сега развоят на схватката се променя за броени мигове. От нападатели маврите са се превърнали в жертви — разпръснати, объркани и ужасени пред вашия неудържим напор. Само неколцина опитват да организират съпротива, ала така обръщат гръб на тримата нападнати, които незабавно се нахвърлят върху тях. Останалите неверници захвърлят оръжията си и хукват към горичката. Късно! Вие безмилостно ги преследвате, нанасяйки удар след удар. Нито един не успява да се добере до спасителното укритие между дърветата.

Изтощението от боя те наляга изведнъж. Смъкваш се от коня и с пълни гърди вдъхваш глътка свеж въздух.

— Но какво е станало всъщност? — раздава се до теб недоумяващият глас на Естебан.

— Нападнаха ни от засада — отговаря един от малцината оцелели. — Бяхме тръгнали да посрещнем младия барон. Рано тази сутрин някакъв монах дойде да ни съобщи новината и господарят не пожела да губи нито минута...

— Какво? — трепваш ти. — Барон Валамирас е бил с вас? Къде е сега?

Човекът кимва настрани. Обръщаш глава и виждаш край пътя Хуан, коленичил над едно окървавено тяло. Двамата с Естебан се

хвърляте нагатык.
Мини на **215**.

Инстинктивно надигаш оръжието си и по някакво чудо успяваш да отбиеш секирата настрани. Увлечен от силата на удара, противникът се накланя в седлото. Използваш момента, за да забиеш меча си в гърлото му и докато той се свлича на земята, поглеждаш настрани. Предишният разбойник е само ранен в рамото, но сега явно не му е до битки. Доколкото можеш да прецениш по звука, той пълзи към крайпътните храсти.

Последните двама нападатели се появяват пред теб, но както става често, в края на колоната са най-малодушните. Въпреки мрака разбойниците успяват да различат какво се е случило с приятелите им и като по сигнал обръщат конете назад. Изпращаш ги със свиреп боен рев, после на свой ред се обръщаш и потегляш към манастира.

Мини на [209](#).

Пако вдига платното и лодката се отправя към Алтасар. Засега си се отказал от търсенето на съкровището... но някой ден непременно ще разкриеш тайната на Пеня алта.

Премини на [292](#).

През нощта конете са отпочинали и сега бързат напред, сякаш и те усещат, че краят на дългото пътешествие приближава. След около час излизате на кръстопътя, където се разделяте с прегръдки и обещания да се видите отново в близките дни.

Без повече да се бавят, Хуан и Родриго потеглят в различни посоки: единият към замъка Валамирас, другият — към Рохалор. Изпращаш ги с тъжен и замислен поглед. Щастливци! В родните домове ги очаква радостно посрещане. А за теб... за теб завръщането в Алтасар не означава нищо, освен скръб и печал.

— Да тръгваме, господарю — обажда се Пако.

Кимваш и подкарваш коня по пътя на запад, където в далечината вече ясно се различават стените на замъка.

Мини на [17](#).

— Добре, брат Доминик — казваш ти. — Беше ми много интересно да поговоря с теб, но вече трябва да си вървя.

Махваш с ръка и понечваш да се обърнеш, но внезапно монахът сграбчва лявата ти китка. Лицето му е станало сериозно.

— Какво е това, графе?

— Не виждаш ли? — нетърпеливо отвърщаш ти. — Порязах се малко. Ще мине...

— Да, да! — възразява брат Доминик с изненадващ гняв. — Гробищата са пълни с такива, дето са мислели, че ще им мине. Стойте така!

Той пъргаво изтичва в другия ъгъл, връща се с някакво шише и излива върху ръката ти остро миришеща бистра течност. Раната пламва като от допир с нажежено желязо.

— Какво правиш, негоднико! — изохкваш ти.

— Боли, а? Знам, че боли. Обаче вие не знаете колко щеше да ви боли след седмица, когато щеше да се наложи да ви отрежа ръката... Спокойно, спокойно. Няма да се стигне дотам. Ето, вземете този мехлем. Мажете раната с него по два пъти на ден и редовно сменяйте превръзката. А ако случайно забележите нагоре по ръката си червени петна, незабавно ме повикайте.

Мини на [227](#).

Военият опит те е научил на едно: безсмисленият героизъм често се оказва по-лош от глупостта. Излишно е да влизаш в схватка, която не може да ти донесе нищо, освен безславна смърт. Отново прилепваш лице върху шията на коня, минаваш под въжето и се устремяваш в галоп обратно по пътя, който си изминал преди малко.

Мини на [134](#).

Без колебание скачаш от коня и размахваш ръка. Естебан незабавно се втурва към теб.

— Правилно, господарю! — възкликва той, докато ти подава меч. — Това прави първата ви победа още по-бляскава!

Премини на [256](#).

— Виждам, че сте уморени и няма да ви задържам повече — казва абатът. — Братята са ви подготвили легла. Починете си, утре ви чака завръщане по родните домове.

Водени от двама монаси, вие се отправяте към изхода от трапезарията. Но неочаквано отец Фиделиус лекичко те докосва по рамото.

— Ще ви помоля да останете още малко, граф Алтасар. Бих искал да разменим няколко думи насаме.

Поглеждаш го с изненада. Лицето му отново е съвършено безизразно. Какво ли иска да ти каже?

Ако престижът ти пред абата е под нулата, мини на [7](#).

Ако престижът ти е нулев или положителен, прехвърли се на [43](#).

Победата е твоя. Ако може да се вярва, че това е било Божи съд, с нея си отмъстил за смъртта на баща си. Но бароните са дълбоко потресени от жестоката смърт на Хуан. В близките дни откриваш, че никой от тях не желае да общува с теб. А когато след две седмици пристига херцог Алма, решението му е категорично: да предаде графската власт на твоя братовчед Педро де Моренитас.

Много добре знаеш какво означава това. Още при първия възможен случай Педро ще се отърве от теб.

Ако приемеш да отстъпиш властта, продължи на **69**.

Ако се разбунтуваш срещу това решение, мини на **22**.

В този момент се случва нещо странно. Очите на абата се впиват в твоите с някакъв безумен пламък. Той сякаш е едновременно разочарован... и едва ли не щастлив да срещне друг, който споделя неговата фанатична вяра. Отец Фиделиус въздъхва, после навежда глава и без да каже нито дума, побутва сребърната кутия по масата към теб.

Отбележи, че печелиш пет точки престиж пред абата и премини на [228](#).

Разбойникът бяга през храстите като подплашен глиган. Тичаш след него и вече го настигаш, когато внезапно чуваш нов шум — този път зад себе си. Трескаво се обръщаш, но вече е късно. Един от оцелелите противници те е издебнал в гръб. Успяваш само да различиш тъмните очертания на меча, който в следващата секунда се стоварва върху незащитената ти шия. Уви, след като в течение на четири години си преживял безброй опасности, ще загинеш тук, от ръката на някакъв мизерен разбойник.

През близките седмици в замъка започват да пристигат каруци, натоварени с кошници, бъчви, гърнета и сандъци. Брат Доминик работи денонощно и зловонието из подземията на замъка е по-силно от когато и да било. При всяка среща с тайнствения монах войниците се кръстят боязливо, ала авторитетът му на лечител е твърде голям, тъй че никой не смее да протестира.

Питаш се дали не си хвърлил парите на вятъра, но това може да покаже само бъдещето.

Мини на [233](#).

В този момент през отворения прозорец долита странен звук — нещо средно между трясък, фучене и глух удар по празна бъчва. Стреснато извърщаш глава натам, но Естебан само се усмихва.

— Не се безпокойте, господарю. Това е една от чудесиите на брат Доминик. От време на време го прихваща да пали в страничния двор някакви странни смеси.

Ставаш и отиваш до прозореца. Над страничния двор се издига облак черен дим. Лъхва те мирис на сярка. Долу, край опушена медна паница, е застанал дребен, гърбав монах с факла в ръката.

— Кой е пък този брат Доминик? — питаш ти, докато се върщаш на масата.

— Един монах — обяснява Естебан. — Баща ви го приюти преди две години и оттогава живее долу, в подземие. Бил е навремето в някакъв манастир в Мадрид, обаче нещо не се спогодил с игумена и го изпъдили. Според мен малко е смахнат... а може и да се занимава с магии. Трупа долу в подземие купища книги и ръкописи на някакви неразбрани езици. Но иначе е свестен човек. Кротък, тих... и умее да лекува. Ако беше станал доктор някъде в Леон или Толедо, да речем, досега да е натрупал богатство. Или пък отдавна да са го изгорили като магьосник. Но баща ви казваше, че брат Доминик търси тайната на гръцкия огън... лично аз нямам представа какъв е този гръцки огън, обаче сигурно е нещо важно, защото графът даже се скара с отец Фиделиус заради него.

Премини на [291](#).

Колебаеш се само за миг. Благоразумието те съветва да тръгнеш обратно към манастира, но този път гордостта взима връх. Какво ще си помислят, като те видят да се връщаш? Хуан и Родриго те познават от битките, но монасите току-виж решили, че си се изплашил. Не, по-добре да продължиш напред. Но как ще го сториш?

В галоп, за да излезеш по-бързо от гората — прехвърли се на **101**.

По-бавно, за да усетиш, ако наистина се появи опасност — мини на **230**.

— Да, да! — пренебрежително махва с ръка Родриго. — А освен това съм научил, че също тъй опасна може да бъде и прекалената предпазливост. Но има ли смисъл да се разправяме? Аз продължавам, а вие както искате!

Очевидно няма да го убедиш с никакви приказки. Ако се съгласиш с него, че е излишно да си слагате доспехи, прехвърли се на [261](#).

Ако го пуснеш да се прибира сам, мини на [83](#).

А ако му заповядаш да остане (като граф имаш това право), избери сам на кой епизод ще продължиш — на [124](#) или на [27](#).

Ноктите на орела пазят съкровището... Тези думи не ти дават покой през целия ден. Ако решиш да потърсиш това загадъчно съкровище, мини на [75](#).

Ако засега се отказваш от търсенето, продължи на [292](#).

Няколко минути по-късно ти стоиш сред мрачното манастирско гробище пред купчина пръст. В тази свещена земя заедно с благочестивите монаси почиват мнозина благородници от графството. Сега тук почива и твоят баща, когото не си виждал от четири години... и никога вече не ще го видиш.

Отец Фиделиус стои до тебе с факла в ръка. Под трептящата светлина на пламъка лицето му изглежда още по-сурово.

— Простете ми, графе — казва той. — Трябваше да се досетя, че печалната вест още не е стигнала до вас.

— Как... как е починал — питаш ти със задавен глас.

Абатът не бърза да отговори. Извъръщаш глава към него. Смутен от погледа ти, той навежда очи и бавно произнася:

— По всичко личи, че е бил убит.

— Убит! От кого?

— Уви, сине мой, убиецът остана неизвестен. Нещо повече, въпреки дългите дирения не бе открит даже трупът на графа. Намериха само плаща му — окървавен и пронизан на няколко места — близо до стръмните скали на Пеня алта. Вероятно убиецът го е хвърлил оттам в морската бездна. След като стана ясно, че не ще открием тялото, решихме да погребем по християнски поне плаща, напоен с неговата кръв.

Отец Фиделиус не казва повече нито дума. Сигурно разбира, че всякакви утешения са безсилни. Баща ти е мъртъв! Жестоко повален от ръката на неизвестен убиец! Изчезнал, потънал сред вълните на океана! Тази мисъл не ти дава покой през цялата нощ. Едва призори успяваш да задремеш, ала скоро Пако идва да те събуди. Време е да тръгвате.

На двора заварваш Хуан и Родриго, вече готови за път. При други обстоятелства двамата биха те посрещнали с шеги и закачки, но тази сутрин са необичайно мълчаливи. Навярно абатът им е казал за смъртта на баща ти. Самият отец Фиделиус стои малко по-настрани, близо до високата манастирска порта. Усещаш, че те наблюдава.

Ако досега си спечелил 30 или повече точки престиж пред абата, мини на **173**.

Ако си загубил 25 точки престиж, попадаш на **201**.

Във всички останали случаи продължи на **226**.

Твоята колебливост съвсем е объркала нещата. След дълги и тягостни препирни, в които енергично се намесва буйният Родриго, абатът най-сетне скланя да погребее стария барон в манастирското гробище. Чувстваш се толкова потиснат, че въздъхваш от облекчение, когато всичко свършва. Без да се бавиш, потегляш обратно към Алтасар.

Мини на [270](#).

Отбиваш удара с щита си и отстъпваш крачка назад. Какво ще предприемеш сега?

Веднага ще нанесеш удар — мини на **231**.

Ще изчакаш следващия удар на Хуан, за да контраатакуваш — продължи на **159**.

С отчаян скок се хвърляш между дърветата и залягаш зад един дебел дънер. Този път мракът е на твоя страна. След няколко секунди петимата конници профучават край теб и продължават напред по пътя. Без да губиш време, скачаш и побягваш през гората. Трябва да се отдалечиш, преди да са усетили, че жертвата им се е изплъзнала.

Мини на [54](#).

С меч и щит в ръцете бавно се отправяш към Хуан. Той също крачи насреща, но походката му е несигурна и ти отлично разбираш защо — когато двама рицари се сражават пеш, твърде много зависи от силата. А в това отношение предимството категорично е на твоя страна.

Вече ви делят само три крачки. Изведнъж Хуан се хвърля напред и замахва с меча.

Ако имаш меча на Балдуин, мини на [283](#).

Ако си с обикновен меч, продължи на [254](#).

В мига, когато първият конник се озовава под теб, ти напрягаш мускули и скачаш от дървото. Но да улучиш препускащ кон не е толкова лесно. За да определиш дали съдбата е благосклонна към теб, избери сам на кой епизод ще продължиш — **188** или **145**.

Споменът за снощното нападение те кара тревожно да оглеждаш гъсталака наоколо. Хуан явно е забелязал безпокойството ти, защото се приближава и те потупва по рамото.

— Какво има, графе? От разбойници ли се страхуваш?

Ако му разкажеш какво те е накарало да се върнеш в манастира, мини на [289](#).

Ако премълчиш, продължи на [271](#).

Отец Фиделиус не е твърде доволен от решението ти, но в крайна сметка го приема без да възразява. Още същия ден заповядваш на брат Доминик да напусне Арманилия, като го предупреждаваш, че занапред в графството ще бъде издадена смъртна присъда срещу него.

За твое учудване монахът решава да се отправи към Мосадир.

— Макар и да са неверници, маврите умеят да ценят знанията — казва той, преди да напусне замъка.

Премини на [187](#).

В първия момент абатът те зяпва с изненада, после дрезгаво се размива на свой ред и кимва.

— Прав сте, млади графе. Уви, ние зад високата стена най-добре знаем колко досадни могат да станат понякога навиците. Е, добре, стига съм ви държал на двора. Не се тревожете за коня, братята вече се погрижиха за него. А сега елате да се присъедините към своите приятели на трапезата. Ще видите, че умеем да посрещаме гости.

Отбележи, че печелиш 5 точки престиж пред отец Фиделиус и премини на **140**.

Хуан свива рамене.

— Е, щом и двамата така смятате... май наистина съм почнал да се плаша от сенките. Да вървим.

Премини на [239](#).

— Отзивите за вашето благочестие се оказаха доста неопределени — продължава херцогът. — Затова реших да потърся и мнението на местните благородници.

Ако престижът ти пред бароните е над плюс 5 точки, премини на **49**.

Ако е между минус 5 и плюс 5 точки, попадаш на **153**.

Ако е минус 10 точки или още по-нисък, продължи на **288**.

Рязко спиращ коня, затаяваш дъх и напрегнато се ослушваш. В тишината се раздават човешки стъпки. Доколкото можеш да прецениш, нападателите са четирима или петима. Е, ако имаш работа с прости разбойници, лесно ще ги разгониш. Но ако си налетял на банда от избягали войници, работата става сериозна.

Внезапно долавяш нещо странно. Стъпките не идват към теб. Напротив, отдалечават се! Какво става? Нима са се изплашили? Не, прекалено е хубаво, за да бъде истина. Тогава?

Конско пръхтене в тъмнината ти подсказва отговора. Нападателят се връщат при конете си. Проклятие! Срещу четирима или петима конници нямаш особени шансове. Дори и да си по-добър от всички тях взети заедно, нощният бой е неприятна работа. Никога не можеш да знаеш каква изненада ще ти поднесе съдбата.

Ако сметнеш за най-разумно веднага да избягаш към манастира, мини на **241**.

Ако искаш да останеш на място и да се биеш, продължи на **109**.

А ако предпочетеш да препуснеш напред, към кръстопътя, прехвърли се на **197**.

Става тъкмо това, от което се боиш. Изотзад долита мощен тропот на конски копита. Преди да извърнеш глава, копието на Хуан улучва гърба ти. Ударът е толкова силен, че острието пробива доспехите и потъва дълбоко навътре, разкъсвайки сърцето.

Смъртта ти е мигновена.

Отец Фиделиус изглежда задоволен от този отговор, но продължаваш да усещаш прикритата му неприязън. Въпреки всичките си приказки за смирение, той явно е твърде горделив и несдържан. Отбележи, че губиш 5 точки престиж пред абата и премини на [228](#).

— И как ще стане това?

Брат Доминик посочва към купчина пожълтели пергаментови свитъци.

— Ето, тук е тайната на могъществото. Знаете ли какво правят с тия древни пергаменти в манастирите? Изстъргват ги, за да преписват после върху тях църковни книги. Така са се изгубили безценни знания. Е, когато се появи възможност, аз спасих каквото ми беше по силите... и едва не попаднах на клада заради това.

— Могъществото, брат Доминик, могъществото — напомняш му ти.

— Да, могъществото. Искате истинска сила, нали? Добре, ще я имате. В тия ръкописи се споменава за страшното древно оръжие, наречено „гръцки огън“. Но покрай него се споменаваше още нещо — оръжие, което може да разбива крепостни стени, да потопява кораби, да унищожава цели войски. Наричат го просто „черен прах“, затова и аз използвам същото име на испански — „полво негро“. Но много от ръкописите са унищожени, графе. Често откривам само намеци, отделни подробности за поразителни тайни. Имало е изчезнали народи, чиито учени са откривали невъобразими неща. И сега срещам само да се споменават открития, който карат сърцето ми да се свива от болка за изгубеното. Представете ли си, че са знаели как да летят с помощта на пушек? Че през специално шлифовани кристали са можели да виждат сто пъти по-добре от нас? Че са знаели как да се ориентират в открито море без помощта на слънцето и звездите? Но всичко това е изчезнало. Колкото до „полво негро“... донякъде имах късмет. В един от ръкописите срещнах неговите съставки. Липсваха обаче пропорциите, в които трябва да се смесят и сега трябва сам да ги открия чрез дълги опити. Но усещам, че вече съм на прага на тайната. Затова ви повтарям, граф Алтасар: дайте ми петстотин пиастри и след два месеца ще ви направя най-могъщия владетел на света.

Не ще и дума, този монах умее да говори убедително. Но петстотин пиастри са огромна сума. Струва ли си да ги хвърлиш за

нещо, което може да се окаже само фантазия на един болен мозък?

— А с половината пари няма ли да се справиш? — питаш ти почти на шега.

Брат Доминик въздъхва и отговаря съвсем сериозно:

— Сигурно ще се справя, графе, сигурно ще се справя. Но би било по-добре да не се ограничавам.

Време е да решиш дали ще отпуснеш пари на брат Доминик и ако да — точно каква сума, 250 или 500 пиастри. След това премини на **240**.

Копието улучва безпогрешно отвора на шлема и със страхотна сила се забива в лицето на твоя противник. Кървав фонтан оплисква доспехите ти. Хуан изхвърква от седлото... и издъхва още преди тялото му да е докоснало земята.

Настава мъртвешка тишина, сред която внезапно отеква гласът на абата:

— Бог отсъди! Убиецът няма да бъде погребан в осветена земя!
Мини на [244](#).

Хуан успява да се прикрие с щита, но силата на удара го кара да залитне назад. Без да му оставяш време да се опомни, ти продължаваш атаката. Знаеш че в този двубой физическата сила е главното ти предимство. Обсипваш противника с град от тежки удари и го заставяш да отстъпва крачка по крачка, докато настъпва съдбовният миг. Изведнъж Хуан се препъва във високата трева, губи равновесие и опитва да се подпре на меча, ала острието се пречупва на педя от дръжката и той пада по гръб. Светкавично отбиваш щита му настрани и насочваш меча си към отворения шлем. Разширените очи на Хуан се втренчват в лицето ти. Как ще постъпиш сега?

Ще нанесеш смъртоносния удар — мини на [175](#).

Ще обявиш двубоя за приключен — продължи на [235](#).

Тропотът на конете отеква зад теб като гръмотевица. С ужас разбираш, че си пропилял шансовете си за спасение. Жесток удар те поваля на пътя, върху гърба ти се стоварват подковани копита и за миг губиш съзнание от болка.

Премини на [143](#).

През следващите два дни си спомняш за неприятностите около погребението с тягостно чувство. Но когато рано сутринта на третия ден Родриго пристига в Алтасар, за него всичко е приключено и забравено. Весел и гръмогласен както винаги, той те измъква от леглото и настоява незабавно да тръгнете на лов. Приемаш с удоволствие — винаги си обичал компанията на Родриго.

Родриго пък най-много обича лова на глигани. Подобно занимание съвсем не е безопасно и когато чува за него, разтревоженият Естебан настоява да вземеш със себе си поне петима войници. Но тревогите му се оказват безпочвени. Ловът минава успешно и малко след пладне успявате да убиете огромен глиган. Единственото произшествие — ако изобщо може да се нарече произшествие — е това, че леко си порязваш лявата ръка, докато кастрираш мъртвото животно (пропусне ли се тази важна процедура, месото ще мирише ужасно).

Вечерта глиганът заема почетно място върху трапезата в голямата столова на замъка. Междувременно Родриго е успял да отскочи до Валамирас и да доведе Хуан. За твоя радост Хуан не споменава нито дума във връзка с неприятностите около погребението. Макар че е в траур, той се държи непринудено и допринася за приятното протичане на вечерята.

Мини на [47](#).

Небрежно размахваш ръка.

— Няма нищо, Хуан. Просто съм малко нервен.

Хуан кимва и се отдалечава напред. Продължаваш след него, като оглеждаш все тъй внимателно околностите на пътя. Но засега гората е тиха и спокойна. Само едно те учудва — когато минавате през мястото на снощната засада, не забелязваш никакви следи. Сякаш някой се е погрижил да ги премахне. Странно... Обикновените разбойници нямат навика да са чак толкова предпазливи.

Премини на [239](#).

Над тълпата избухват възторжени възгласи. Твоята победа и проявеното великодушие са завоювали сърцата на всички присъстващи. Отбележи, че печелиш 15 точки престиж пред бароните.

Отец Фиделиус иска да каже нещо, но ти рязко пристъпваш насреща му.

— Какво има, отче? Може би искате да оспорите волята на Всевишния?

Абатът се прекръства и мълчаливо скланя глава.

Мини на **195**.

— Как е Пако? — питаш ти, за да разсееш тишината.

Естебан се усмихва.

— Ще се оправи. Брат Доминик има грижата за него.

— Брат Доминик ли? Кой е пък този?

— Един монах — обяснява Естебан. — Баща ви го приюти преди две години и оттогава живее долу, в подземие то. Бил е навремето в някакъв манастир в Мадрид, обаче нещо не се спогодил с игумена и го изпъдили. Според мен малко е смахнат... а може и да се занимава с магии. Трупа долу в подземие то купища книги и ръкописи на някакви неразбрани езици. Но иначе е свестен човек. Кротък, тих... и умее да лекува. Ако беше станал доктор някъде в Леон или Толедо, да речем, досега да е натрупал богатство.

В този момент през отворения прозорец долита странен звук — нещо средно между трясък, фучене и глух удар по празна бъчва.

— Какво ви казвах! — възкликва Естебан. — Това е една от неговите чудесии! От време на време го прихваща да пали в страничния двор някакви странни смеси.

Ставаш и отиваш до прозореца. Над страничния двор се издига облак черен дим. Лъхва те мирис на сѳра. Долу, край опушена медна паница, е застанал дребен, гърбав монах с факла в ръката.

— Заради тия фокуси някъде другаде отдавна да са го изгорили като магьосник — казва Естебан, докато се връщаш на масата. — Но баща ви казваше, че брат Доминик търси тайната на гръцкия огън... лично аз нямам представа какъв е този гръцки огън, обаче сигурно е нещо важно, защото графът даже се скара с отец Фиделиус заради него.

Премини на [291](#).

— Отзивите за вашето благочестие се оказаха доста добри и това е похвално — продължава херцогът. — Но между нас казано, дори и най-благочестивият благородник става опасен, ако не умее да управлява. Затова реших да потърся и мнението на местните барони.

Ако престижът ти пред бароните е минус 10 точки или още по-нисък, мини на [288](#).

Във всички останали случаи продължи на [217](#).

Вдигаш високо меча и се хвърляш подир беглеца. Но мракът сред дърветата е непрогледен. Можеш да преследваш противника само по слух. Отлично разбираш, че това би било твърде рисковано. В тъмнината противникът може да ти поднесе някоя неприятна изненада. Ако се откажеш от гонитбата и излезеш на пътя, за да видиш какво става с останалите, мини на [194](#).

Ако продължиш гонитбата, прехвърли се на [246](#).

Както би могло да се очаква, отец Фиделиус посреща отговора ти с неописуемо възмущение. Отначало се опитва да обясни каква заплаха за вярата са магьосниците и еретиците. Когато това не помага, той започва да сипе огън и жупел срещу теб и накрая си тръгва жестоко разгневен.

Отбележи, че губиш 5 точки престиж пред абата и премини на **290**.

Безпогрешно си улучил слабото място на своя приятел — неговата суетност. Когато му обясняваш с какво възхищение ще го зяпат всички в Рохалор, този железен довод сломява всякаква съпротива. Нещо повече — Родриго пръв се втурва да вади доспехите си от каруцата. Ти и Хуан също се заемате с трудната задача да навлечете тежките железни брони. Оръженосците ви помагат с похвално усърдие, но въпреки всичко минава повече от час, докато най-сетне всички кукички, ремъци и сглобки биват затегнати. Заслужава да се отбележи, че сега ви бави тъкмо Родриго, който непрестанно хока оръженосеца си и го кара да лъска доспехите с вълнен парцал.

С подобен товар върху плещите съвсем не е лесно да се яхне кон. За щастие дърветата наоколо предлагат удобна опора. С помощта на оръженосците скоро тримата сте в седлата и продължавате напред.

Мини на **19**.

Херцогът кимва към стените на манастира.

— Преди да се разделим, има още нещо, което трябва да ви кажа, граф Алтасар. Тукашният абат има много високо мнение за вас. В разговор с мен той сподели, че преди да се завърнете вашият братовчед ви е описвал като еретик и враг на вярата. Нещо повече, барон Моренитас е предлагал на абата — макар че това няма как да се потвърди — да бъдете отстранен веднага след завръщането си. Отец Фиделиус подозира, че вашият братовчед има пръст в смъртта на баща ви и в нападението срещу барон Валамирас. Разбира се, всичко това са само предположения... но на ваше място бих бил много внимателен, графе. А сега сбогом.

Премини на [157](#).

Сега обаче движението е довършено само наполовина и копието ти, сякаш водено от невидима сила, се плъзва между коня и крака на Хуан.

Премини на [224](#).

Макар че си очаквал пристигането на херцог Алма, новината за неговата поява в Арманилия те изпълва с тревога. Знаеш, че сега се решава дали да запазиш графската титла. Точно както е предсказал Естебан, херцогът не идва първо при теб, а обикаля замъците на бароните.

Едва след три дни кралският пратеник заедно с многобройната си свита прекосява портата на Алтасар. Без да губи време, херцог Алма те поканва да поговорите на четири очи. Когато оставате сами, той веднага подхваща най-важното.

— Няма да ви досаждам с излишни приказки, граф Алтасар. Знаете защо съм дошъл. Знаете също така, че през последните дни разпитах за вас. Разбира се, най-много ме вълнуваше вашето отношение към светата църква, защото днес вярата е по-важна от всичко друго.

Какъв е престижът ти пред отец Фиделиус?

Над 45 точки — мини на [217](#).

Над 5 точки — продължи на [274](#).

Между плюс 5 и минус 5 точки — попадаш на [262](#).

Между минус 6 и минус 19 точки — прехвърли се на [164](#).

Минус 20 точки и по-надолу — премини на [288](#).

Неочаквано зърваш в мрака пред себе си някакъв едър черен силует. Стреснато спиращ, но веднага се хвърляш напред с радостен вик. Това е конят ти! След миг вече си в седлото и препускаш към спасителното убежище на манастира.

Премини на [134](#).

ТУК ПОЧИВА
ГРАФ ДИЕГО ДЕ АЛТАСАР
1075 — 1100
ПРОНИЗАН
С МЕЧ В ЛИЦЕТО
ПО ВРЕМЕ НА
БОЖИ СЪД.
МИР НА ПРАХА МУ

Ти също замахваш с всичка сила... и над публиката се разнасят смаяни крясъци, когато синкавото острие срязва с лекота меча на Хуан две педи над дръжката. Увлечен от силата на атаката си, противникът залита напред. Използваш момента, за да му нанесеш удар с щита. Полузашеметен, той пада по очи, а когато се преобръща, ти вече насочваш меча си към отворения шлем. Разширените очи на Хуан се втренчват в лицето ти. Как ще постъпиш сега?

Ще нанесеш смъртоносния удар — мини на [175](#).

Ще обявиш двубоя за приключен — продължи на [235](#).

След безкраен шеметен полет надолу водната повърхност те посреща с убийствен удар. Губиш съзнание и бавно потъваш под вълните...

Когато се свестяваш, виждаш над себе си изкривеното от тревога лице на Пако.

— Слава Богу, жив сте, господарю! — възкликва оръженосецът. — Едва успях да ви измъкна от водата. Биваше ли толкова да рискувате заради един празен сандък?

— Ще видим дали е празен, Пако — едва намираш сили да изговориш ти. — Хайде, вдигай платното. Връщаме се в Алтасар.

Мини на [229](#).

В мига, когато последният конник се озовава под теб, ти напрягаш мускули и скачаш от дървото. Но да улучиш препускащ кон не е толкова лесно. За да определиш дали съдбата е благосклонна към теб, избери сам на кой епизод ще продължиш — **63** или **104**.

— Не! — раздава се зад гърба ти див крясък. — Двубоят не е приключил, докато един от двама ни не умре!

Обръщаш се и виждаш как обезумелият от гняв Хуан връхлита насреща ти, стискайки остатъка от пречупения меч. Замахваш, но този път яростта е придала на твоя противник нечовешка сила и ловкост. Той светкавично се промушва под меча и замахва към гърдите ти. Нищо не може да устои на този демоничен удар. Назъбеното парче желязо разкъсва здравата броня като тънък пергамент, сетне пробива ребрата и се врязва в сърцето.

Издъхваш мигновено.

С това свое решение допускаш най-пагубната грешка — обръщаш на нападателите незащитения си гръб. Само след миг в него се впиват три стрели и ти се свличаш от седлото. Докато падаш, пред погледа ти се мяркат Хуан и Родриго, които явно се мъчат заедно с оръженосците да организират кръгова отбрана. Но вече не ще узнаеш дали са успели, защото смъртта те поглъща едновременно с удара в земята. Това е трагичната истина — след като си преодолял безброй опасности, загиваш само на един час път от родния дом.

Лицето на херцога изведнъж става сурово.

— След всичко, което чух за вас, нямам никакви колебания. С дадената ми от краля власт обявявам, че занапред ще бъдете барон Алтасар. За нов граф на Арманилия определям Педро де Моренитас.

Изтръпваш, защото много добре знаеш какво означава това. Още при първия възможен случай Педро ще се отърве от теб.

Ако приемеш да отстъпиш властта, продължи на [69](#).

Ако се разбунтуваш срещу това решение, мини на [22](#).

Докато разказваш, вече сте наближили мястото на снощното нападение. Странно, наоколо няма никакви следи. Хуан оглежда пътя и се навъсва.

— Не ми харесва това, Диего. Не прилича на обикновено разбойническо нападение. Разбойниците едва ли биха се върнали да заличат следите. Слушай, може да ти се стори глупаво, но предлагам да си сложим доспехите.

Междувременно Родриго се е приближил до вас и чува последните му думи.

— Вярно, Хуан — намесва се той. — По-глупава идея отдавна не бях чувал. На тебе ли да разправам колко време ще ни трябва, за да наденем проклетите доспехи и колко ще тежат — и на нас, и на конете? Ти какво ще речеш графе?

Ако се съгласиш с Родриго, мини на [261](#).

Ако подкрепиш идеята на Хуан, продължи на [220](#).

Разговорът с отец Фиделиус разбужда любопитството ти. Крайно време е да разбереш какво представлява този тайнствен брат Доминик и защо баща ти толкова е държал над него.

Не е трудно да го откриеш. Още щом слизаш в подземие то на замъка, усещаш миризма на сярра, долитаща иззад една затворена врата. Неволно се прекръстваш, после влизаш и за момент застиваш на място от изненада. Единственото осветление идва само от две тесни прозорчета високо горе, но все пак успяваш да различиш, че широкото каменно помещение е претъпкано с книги, свитъци и стъкленици. Върху голяма дъбова маса трептят пламъчетата на лоени горелки, а над тях в медни и стъклени съдове кипят мътни течности. Не ще и дума, същинско свърталище на магьосник!

— Кой се е допилял пак, мътните да го вземат? — долита от ъгъла писклив глас.

Едва сега забелязваш сред сенките силуета на гърбавия монах. Без да се обиждаш от нелюбезното посрещане, пристъпваш напред и се представяш:

— Аз съм граф Диего де Алтасар, владетел на този замък. Искан да разбера с какво се занимаваш тук.

Брат Доминик рязко се обръща. Очаквал си да е грозен, но лицето му се оказва изненадващо красиво, с правилни черти и големи, замислени сини очи.

— Значи вие сте младият граф. Баща ви, Бог да го прости, често разказваше за вас. Умен човек беше той, разбираше, че знанието е сила.

— Знанието си е знание — прекъсваш го ти, — а силата е съвсем друго нещо. Преди малко една такава сила ме убеждаваше, че трябва да те изгорим на клада.

— Невежите само това знаят да правят! — разпалено възразява монахът. — Да изгарят книги и хора, които са по-умни от тях. Те не разбират какво могъщество могат да им донесат знанията.

Усмиваш се. Този дребен човечец изглежда толкова самоуверен, че заслужава да му натриеш носа.

— Добре, Доминик...

— Брат Доминик — безцеремонно те поправя монахът. — Все още се смятам за Божи служител и твърдо вярвам, че сам Всевишният ни е повелил да опознаваме тайните на света.

— Добре, брат Доминик — натъртваш ти. — Щом толкова вярваш в силата на знанията, хайде! Какво чакаш? Дай ми могъществото, за което говориш.

Въпреки очакванията ти монахът изобщо не се смуцава. Напротив, гордо вдига глава и заявява:

— Ако говорите сериозно, граф Алтасар, ще получите каквото желаете. Дайте ми петстотин пиастри и след два месеца ще ви направя най-могъщия владетел на света.

Оглеждаш дребната му фигура и избухваш в смях. Този човек май наистина е смахнат. А може... може и да има връзки с дявола.

Ако решиш да продължиш разговора, мини на [266](#).

Ако побързаш да напуснеш това загадъчно помещение, прехвърли се на [240](#).

— Отец Фиделиус ли? — трепваш ти. — Що за човек е той, Естебан?

Старият войник се замисля.

— Трудно е да се каже с две думи, господарю. От една страна — свят човек, не ще и дума. За вярата е готов и в огъня да влезе. Но пък от друга страна... не бих искал да му попадна в ръцете, ако например някой ме наклевети, че съм еретик. Ще ме отлъчи от църквата без много-много да разпитва, а може и по-лоши работи да ми се случат. Както и да е, гледайте да си нямате разправии с него. Знаете, нашето графство е малко и нямаме епископ, та абатът на „Санто камино“ изпълнява тая длъжност.

Когато разказваш за снощния си разговор с отец Фиделиус, Естебан се усмихва.

— Гледай го ти, пустия му монах! Отгоре на всичко разбира от политика и стратегия. Да, в общи линии е прав. Ако ибн Таруми успее да вдигне неверниците на война, Алморавидес несъмнено ще се възползва от това. И първият му удар ще падне точно върху Алтасар.

— Защо?

— Погледнете брега, господарю. По нашите места брегът е висок и скалист. Има няколко заливчета, обаче те са тесни и плитки, стават само за рибарски лодки. Единствено тук, под нашия замък, заливът може да приеме по-големи кораби, с които да пристигнат войски от Африка. Но какво можем да направим? Нищо, освен да се готвим за отбрана... и да се надяваме, че в крайна сметка маврите няма да тръгнат подир конника на Апокалипсиса, както го нарича отец Фиделиус. Все още бурята може да се размине. Много зависи от нашия съсед, халифа на Мосадир. Въпреки че е васал на Алморавидес, той предпочита да си прави оглушки пред всички тия призови за свещена война. Именно затова баща ви никога не се е опитвал да завладее Мосадир, макар че имаше редица удобни случаи. По-добре малко графство с кротък съсед, отколкото... сам разбирате.

— Да, но съседът не ми се струва чак толкова кротък — възразяваш ти. — Какво ще речеш за днешното нападение? Тия маври няма откъде да са дошли, освен от Мосадир.

— Така е — кимва Естебан. — И право да ви кажа, доста съм изненадан. Не помня друго такова нападение. Разбойници — да, има ги много. И маври, и християни. Но да нападнат посред бял ден местен владетел... не знам, просто не знам. За едно се моля на Бога — да не се окаже, че зад всичко това стои ибн Таруми. Защото още не сме готови за война. Касата ни е празна, а се нуждаем поне от 500 пиастри — за оръжие, за заплати на войниците и още какво ли не...

Ако имаш касетка с рубини, мини на **11**.

В противен случай продължи на **42**.

Дните минават, а откъм юг идват все по-тревожни вести. Абдула ибн Таруми продължава да обикаля из Андалусия и по петите му вървят многохилядни фанатизирани тълпи. Дори миролюбивият мосадирски халиф е бил принуден да го приеме и да изслуша благосклонно призивите му за свещена война срещу „християнските кучета“. Отново и отново си спомняш думите на отец Фиделиус: „Идва конникът на Апокалипсиса! Остър е неговият меч и не се ли приготвим за битка, ще паднем под нозете на ислямските пълчища!“

Да, бурята приближава. Скоро тя ще връхлети върху Алтасар — и тогава единствено от теб ще зависи дали ще спре дотук или ще продължи напред през християнските земи.

Край на първа книга

Приключенията на Диего де Алтасар продължават в книга втора „Сянката на сатаната“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.